

ALUMNI

MAGAZINE

Universiteit Twente
de ondernemende universiteit

Is het voor jou opnieuw tijd voor Twente?

Een baan voor jou en je partner

Career Center Twente (CCT) werkt nauw samen met vele bedrijven en organisaties. Aarzel dus niet om contact met ons op te nemen als je wilt solliciteren in Twente en je partner hier ook een baan ambieert.

Een leuk huis

Onze huismakelaar hanteert een speciaal CCT tarief en geeft inzicht in de Twentse woningmarkt.

Aantrekkelijke hypotheek en verzekeringen

Onze huisbankier geeft via CCT een zeer concurrerend hypotheekvoorstel. Onze pensioenadviseurs adviseren je over loopbaanstappen en pensioengevolgen.

Een zorgeloze verhuizing

Onze verhuisspecialist verzorgt een professionele verhuizing naar je nieuwe adres.

Snelle kinderopvang

Onze kinderopvang zorgt ervoor dat je kinderen tijdens werktijd een veilige, vertrouwde en gezellige plek vinden.

Notariële en juridische diensten

Voor alle juridische ondersteuning kun je terecht bij ons advocaten- en notarissenkantoor.

Interesse ?

Kijk voor vacatures in Twente en informatie over hoe je je voor deze vacatures kunt inschrijven op www.cctwente.nl of bel 074- 255 80 80.

Wil je reageren: mail naar info@cctwente.nl en we nemen contact met je op!

CAREER CENTER TWENTE

Topbedrijven zoeken toppers voor Twente

Career Center Twente is een samenwerkingsverband o.a. van: Cogas Energie, De Twentsche Courant Tubantia, Dienstencentrum HR Defensie, Eaton Electric, Enrichment Technology, Gemeenten Almelo, Borne, Enschede en Hengelo, Grolsche Bierbrouwerij Nederland N.V., Koninklijke Ten Cate N.V., Menzis Zorg en Inkomen, PANalytical, PNO Consultants, Rabobanken Twente, ROC van Twente, Saxion Hogeschool Enschede, SLO, Stichting ITC Enschede, SWOT, Ten Kate & Huizinga, Texas Instruments Holland B.V., Thales Nederland, Twentsche Kabelfabriek B.V., TSM-Business School, Universiteit Twente, Urenco Nederland B.V., Vos Groep B.V., Vredestein Banden B.V.

Reportage

- Bulgarije: everybody loves Richard8
- Londen: leuk, groot, duur.....26
- Batamotorrijders: vast meubilair.....35
- Zwitserland: aangenaam verpozen.....46

Woonspecial.....40-45

Fraaie pandjes
Vrijgezel op sexy bank

Interview

- Spin in het web.....24
- Geld was niet de uitdaging.....54

Stoere vrouwen.....12

Heel divers werk
Accent op kwaliteit
Voorliefde voor beton

Colofon

Alumni Magazine is een uitgave van Bureau Communicatie van de Universiteit Twente. Het blad kwam tot stand in coproductie met de redactie van UT-Nieuws, het onafhankelijk weekblad van de UT.

Redactionele invulling en eindredactie: UT-Nieuws
Onderzoek/wetenschap: Menno van Duuren (BC)

Vormgeving en productie:
Karin Middellkamp, Olaf Stokkers
(Bureau Communicatie)

Druk: De Volharding, Amsterdam

Advertenties: UT Alumnbureau
Telefoon 053 489 8057

Uitgever:
Bureau Communicatie UT
Postbus 217, 7500 AE Enschede
Telefoon 053-489 2212
Internet: www.alumnus.utwente.nl
Email: alumnimagazine@utwente.nl

Oplage: 24.000
mei 2006

En verder...

- Nieuwsoverzicht.....4
- Professor Pieter.....7
- Idealist.....14
- Column.....17
- Mail van ver.....18
- Praktijkhoogleeraar.....20
- Kort wetenschapsnieuws.....23
- Golfen, zeilen en klootschieten.....28
- Meertaligheid.....30
- Historie.....32
- Topact op alumnidag.....50
- Marktleader in handenarbeid.....51
- Alumni onder elkaar.....56
- Slimme software voor slechte slaper.....58
- Borrelpraat.....60
- Technologieprijs.....63
- Alumnibeleid in de praktijk.....65

Foto cover: Christiaan Krouwels

Gezamenlijke inspanning

Het gaat goed met de UT. Het studentenaantal groeit gestaag, er worden bijzondere successen behaald in het onderzoek en de valorisatie van onze kennis. Er wordt intensief samengewerkt met bedrijfsleven en overheden in Twente en met partner-instellingen zoals Saxion Hogescholen, en de universiteiten van Groningen, Nijmegen en Wageningen. Met de andere technische universiteiten in Eindhoven en Delft wordt gewerkt aan een federatie, die op 1 april 2007 zijn beslag moet krijgen. Dat alles is echter bepaald geen reden om achterover te leunen. Immers, succes leidt al gauw tot gemakzucht. Onze omgeving zit niet stil: wil de UT haar positie versterken en uitbouwen, dan is een inspanning van de gehele universitaire gemeenschap noodzakelijk.

Het college van bestuur heeft daarom -als een soort programma voor de komende jaren- een bestuurlijke agenda geformuleerd met een vijftal kernthema's:

- kwaliteit van onderwijs en onderzoek
- internationalisering
- gestage groei naar 10.000 studenten
- gezonde en moderne bedrijfsvoering
- strategische samenwerking.

De uitwerking van deze thema's krijgt in de loop van 2006 vorm, via een aantal concrete maatregelen. Zo wordt de kwaliteitszorg voor het UT-onderwijs onder de loep genomen, komt er een nieuw stelsel voor de toewijzing van financiën aan de faculteiten en worden gerichte maatregelen genomen om de instroom van buitenlandse studenten te vergroten.

We investeren als UT dezer dagen veel energie in de versterking van de samenwerking met onze collega's in Delft en Eindhoven. Via afspraken over taakverdeling, samenwerking binnen de verschillende disciplines en concentratie op terreinen waar ieder van de drie technische universiteiten in uitblinkt, willen ze samen een grotere bijdrage aan de Nederlandse kenniseconomie leveren. Daarmee komen ze ook sterker in het Europese krachtenveld te staan. Het kabinet heeft deze inzet inmiddels met een extra bijdrage van € 50 miljoen gehonoreerd.

Het college zal de komende tijd, in het kader van het versterken en ontwikkelen van de Universiteit Twente, ook een beroep op u, UT-alumni, doen. U hoort daar zeer binnenkort meer van.

Hartelijke groet vanuit Enschede,

Dr. A.H. Flierman,
voorzitter college van bestuur

Kleine Poelie

'Het is echt geen lugubere grap', beweren de bewoners van Huize Chop, 'maar een eerbetoon aan de beestjes die echt bij ons huis horen.' Ze lieten hun huiskat Kleine Poelie na twintig jaar trouwe dienst opzetten. Haar zusje, Dikke Poelie, ligt nog in de vriezer, maar wacht hetzelfde lot. De Telegraaf pakte groot uit over de beide Poelies en ook Radio1 en Q Music kwamen bij de studenten langs.

Foto: Frans van der Veeken

Bezuinigingen

Het totale ingediende tekort van de faculteiten, instituten en diensten bedraagt 8,8 miljoen euro, zo blijkt uit de begroting van de UT voor 2006. Vooral de drie technische faculteiten moeten sterk bezuinigen, maar ook de diensten blijven niet buiten schot. Het belangrijkste knelpunt in de ingediende begroting wordt gevormd door verplichtingen die met name de technische faculteiten zijn aangegaan in het kader van onderzoeksprojecten, die niet gedekt kunnen worden vanuit de eerste geldstroom. De zogenaamde matchingsproblematiek is voor het college van bestuur zorg nummer één. De faculteit TNW incasseert de hardste klappen, blijkt begin februari. Binnen twee jaar moet er 3,7 miljoen euro worden omgebogen. Acht van de 27 leerstoelen verdwijnen - voornamelijk in de hoek van de chemische technologie- en er komen er zeven bij. Daarmee krijgt TNW een drastisch vernieuwd onderzoeksprofiel. Decaan Alfred Blik sluit gedwongen ontslagen niet uit. EWI en CTW moeten respectievelijk een tekort van 1,8 en 2 miljoen euro wegwerken. De onderhandelingen over een sociaal plan bij EWI en TNW verlopen moeizaam. De bonden en het CvB komen niet tot overeenstemming over een regeling voor 57-plussers, die in geval van ontslag volgens de bonden meer dan twee ton aan inkomen per persoon mislopen.

Snellius-medaille

Slechts één keer in de tien jaar reikt het Genootschap ter Bevordering van Natuur-, Genees-, en Heelkunde de prestigieuze Snellius-medaille uit aan een persoon die door oorspronkelijk onderzoek belangrijke bijdragen heeft geleverd op zijn werkterrein. Eind 2005 ging de onderscheiding naar UT-professor Willem Vos. Hij bevindt zich nu in het illustere gezelschap van onder andere Nobelprijswinnaar Frits Zernike. Vos voelde zich vereerd, 'zeker toen ik las wie mijn voorgangers zijn'.

GW-studenten vroegst

Uit een opiniepeiling van Newcom in het UT-nieuws blijkt dat driekwart van de UT-studenten seksueel actief is. De helft daarvan doet het niet altijd veilig en drie procent liep als gevolg daarvan al eens een soa op. Opvallend is dat vrouwelijke studenten seksueel actiever zijn dan de mannen. GW-studenten zijn het jongst als ze voor het eerst vrijen, TNW'ers het oudst: 17,4 tegen 19,3.

Campusdokters

Vier jonge huisartsen zien wel brood in een praktijk op de campus. In april 2003 vertrok de laatste huisarts, na onenigheid over privatisering van de praktijk. Er zijn twijfels over de rentabiliteit, maar de huisartsen zijn van mening dat de markt met twaalfduizend studenten en medewerkers groot genoeg is. Korte tijd na de bekendmaking hebben al meer dan vijfhonderd mensen zich als patiënt aangemeld.

Gat in de Markt

Studentenvereniging Audentis blaast het illustere café 't Gat in de Markt nieuw leven in. De kroeg in het centrum van Enschede stond twee jaar leeg en dat was de leden van Audentis een doorn in het oog. 't Gat is volgens praeses senatus Joost Brouwers een welkome aanvulling op de eigen sociëteit. 'De sociëteit is besloten en heeft bovendien een heel ander karakter; we draaien er bijvoorbeeld geen muziek. We hopen dat iedereen in de late uurtjes weer naar 't Gat komt, zoals vroeger.'

Foto: Maurits Diephuis

Foto: Arjan Reef

Innovatieplatform

Het Nationaal Innovatieplatform sprak in februari op de campus over de rol van de UT in de regio en haar samenwerking met innoverende, middelgrote Twentse bedrijven. Volgens premier Balkenende, tevens voorzitter van het platform, is het te merken dat 'de *drive* om wat van innovatie te maken hier sterk aanwezig is'.

Centers of excellence

De drie TU's verdelen hun onderzoek in vijf gezamenlijke centers of excellence (focus) en competence (massa). De plannen daarvoor zien in februari het levenslicht. In de centers

of excellence zetten tophoogleraren van Twente, Eindhoven en Delft samen met dertig nieuw te benoemen hoogleraren van buitenaf de onderzoekslijnen uit. De drie TU's krijgen hiervoor vijftig miljoen euro in vijf jaarlijkse tranches van tien miljoen. Daarna nemen ze zelf de financiering over. De vijf centers of excellence zijn high tech systems & materials, technologies for sustainable energy, NIRICT: services and applications, fluid and solid mechanics, en applications of nanotechnology. Een zesde topcentrum, betaald door de TU's zelf, gaat zich richten op de ethische kant van de technologie.

Wiskunde

Dat het wiskundeniveau van eerstejaars studenten te wensen overlaat, is geen nieuws. Wel nieuw is dat ook de studenten zich in het nationale debat mengen dat zich daarover heeft ontsponnen. In een brief smeken ze onderwijsminister Van der Hoeven niet nóg meer te snoeien in het aantal uren wiskunde op het voortgezet onderwijs. 'Als we zelf al klagen over ons niveau, dan moet er wel iets mis zijn.' Hun actie is succesvol. Onder druk van de Tweede Kamer past de minister haar plannen aan. Of dat voldoende zoden aan de dijk zet zal moeten blijken.

Beste docent

Liesbet Heyse (BBT) krijgt 29 maart de centrale onderwijsprijs 2005 uitgereikt. Een negenkoppige jury verkoos haar unaniem tot de beste docente van 2005. Naast eeuwige roem levert dat Heyse een cheque van 2000 euro op. In de 'finale' laat ze de winnaar van vorig jaar Pascal Wilhelm (GW, links) en Robert Wendrich (CTW) achter zich.

Foto: Arjan Reef

Vici-beurs

Maar liefst drie Twentse hoogleraren slepen een zogenaamde Vici-subsidie in de wacht. Gijs Krijnen, Markus Pollnau (beiden EWI) en Philip Brey (GW) ontvangen ieder maximaal 1.250.000 euro waarmee ze in vijf jaar tijd een eigen onderzoeksgroep kunnen opbouwen. Rector Henk Zijm toont zich zeer verheugd. 'Drie Vici-beurzen is een score waarmee we in de top van de scoringslijst zitten.' Markus Pollnau: 'Hoe het voelt? Als een loodzware last. Het is relatief eenvoudig wetenschappelijke ideeën voor te stellen. Ze daadwerkelijk tot leven brengen is a *different pair of shoes*.'

Verbouwing Vrijhof

De Vrijhof ondergaat vanaf mei een grootscheepse renovatie. Meteen na afloop van de Batavierenrace gingen de sloopwerkzaamheden van start. De klus zal ongeveer een jaar duren. De bibliotheek moest haar complete boekenbestand- meer dan acht kilometer lang – verhuizen naar Langezijds en Temp. Ook werd begonnen met de bouw van twee studentenwooncomplexen aan de Boulevard.

UT-Catering

Het studentenrestaurant van de Bastille is voortaan in de weekenden gesloten. De dalende omzetten en de te hoge personeelskosten zijn daarvan de oorzaak. De sluiting is slechts één onderdeel van de geplande reorganisatie van UT-Catering. In de zomer van 2005 verscheen een vernietigend rapport over het financiële beheer van Catering.

Foto: Maurits Diephuis

Laughing Matters

De vierde uitvoering van Laughing Matters, eind maart, laat zien dat het festival van de lach is uitgegroeid tot het Lowlands van de comedy. Meer dan drieduizend mensen kochten een kaartje. De Lama's, dé publiekstrekkers, komen volgend jaar niet meer terug. Volgens organisator Tijn Beckand zijn ze het festival ontgroeid. 'We willen niet dat mensen naar de Vrijhof komen voor één act. De Lama's hebben het festival een beetje ontwricht.' Beckand en zijn collega-organisator Tonnie Buitink zijn wel heel content met de manier waarop het festival verlopen is. Ook BNN-presentator en Lama Patrick Lodiers heeft zich vermaakt. 'Gelukkig zit hier een brouwerij om de hoek, want je krijgt een ontzettend droge mond van het lachen'.

UT'ers intelligentst

Dubbel goed nieuws voor UT-studenten: ze zijn niet alleen gemiddeld de slimste studenten van Nederland, ze scoren ook nog eens het hoogst op emotionele intelligentie (EQ). Dat blijkt uit een test van de Van der Maesen Adviesgroep in opdracht van Nobiles Media.

De Widt vertrekt

Eric Jan de Widt vertrekt als directeur van de Holding Technopolis Twente. De Widt was sinds maart 2004 in dienst. Officieel is de reden van zijn vertrek het gevolg van een 'verschil van inzicht'. Het boterde al een tijdje niet tussen De Widt enerzijds en provincie, gemeente, college en hoogleraren anderzijds. Kees Eijkel, tot dan toe commercieel directeur van Mesa+, wordt de UT-trekker van het Kennispark Twente.

Frustratie

Rector Henk Zijm zal zich de februari-lunch met buitenlandse studenten nog lang heugen. Tot zijn schrik maken de studenten gehakt van de stelling 'De UT is een internationale universiteit'. Ze voelen zich gediscrimineerd, bijvoorbeeld omdat de verplichte premasters in het Nederlands zijn. 'Dubbel werk dus. Én vertalen én leren. Daar betalen we niet voor.' Het systeem is volgens hen ook helemaal gefocust op Nederlandse studenten. Bovendien voelen ze zich met vragen en klachten van het kastje naar de muur gestuurd. 'Ik voel me haast niet meer welkom.' Zijm stelt dat de genoemde problemen zich 'absoluut niet' mogen voordoen. 'Dit krijgt zeker een vervolg.' Frits Spoek, hoofd van het International Office, noemt de situatie 'ernstiger dan gedacht'. Een centraal klachtenpunt is opgericht om de klachten te inventariseren. Wordt vervolgd dus.

Kanszone

Na Delft hebben nu ook Eindhoven en Twente een zogenaamde kanszone, die is ingebed in Kennispark Twente. Kanszones zijn regionale gebieden waar startende bedrijven en snel groeiende ondernemingen extra ondersteuning krijgen. Het ministerie van Economische Zaken trekt voor elke kanszone over een periode van vijf jaar een bedrag uit van in totaal vier ton.

Foto: Maurits Diephuis

Campusganzen opgehokt

De ganzen die al jaren op de campus rondscharrelen, moeten in februari vanwege de oprukkende vogelgriep worden opgehokt. Geen gemakkelijke operatie, aldus Tom Koppen, directeur van het Facilitair Bedrijf. 'Ze bleken te slim voor de fuik.'

Universiteitsquiz

Ze staan in april twee ronden lang aan kop, Gwendy van Schooten (TW), Jetse Scholma (CT) en Fabian van Houwelingen (EL). De drie studenten (links op de foto) die samen het UT-team voor VPRO's Universiteitsquiz 2006 vormen, nemen het in de eerste ronde op tegen studenten van de Universiteit Utrecht. Aan de meet blijken de Utrechters het nèt iets beter te hebben gedaan. Exit UT. Deelnemer Fabian van Houwelingen was zenuwachtig, bekend hij. 'Je denkt er toch steeds over na dat allerlei mensen, zoals medestudenten en professoren, jouw prestaties straks thuis terugzien.'

Foto: Frans van der Veeken

Alumnidag: zaterdag 18 november 2006

zie pagina 50

Professor Pieter

Zelden zal een oratie zoveel belangstellenden hebben getrokken als die van Pieter van Vollenhoven, vrijdag 28 april. Niet zo gek, gezien het feit dat niet alleen diens vrouw en kinderen hun opwachting maakten, maar ook koningin Beatrix, prins Willem Alexander en, veruit het populairste lid van het koninklijk huis, prinses Máxima. Oranjefans namen alvast een voorschot op Koninginnedag en wachtten buiten op de auto's met de bekende AA-nummerborden. Naast de koninklijke familie waren tal van andere hoogwaardigheidsbekleders van de partij. In zijn oratie pleitte Pieter van Vollenhoven, die deeltijd-hoogleraar risicomangement wordt, voor een ministerie van veiligheid, om de verkokering in het Nederlandse veiligheidsbeleid te kunnen doorbreken. Er is, vindt hij, veel meer sprake van overleg en consensusvorming dan van enige regie of doortastend leiderschap. 'Wie ziet hoe de overheid de aanpak van de onveiligheid de afgelopen decennia heeft vormgegeven, komt onontkoombaar tot de conclusie dat de manier waarop de centrale overheid met het veiligheidsprobleem omgaat, moeilijk in overeenstemming is te brengen met het maatschappelijk belang dat er aan wordt gehecht.'

Van Vollenhoven noemde het besluit hem aan te stellen als praktijkhoogleraar een 'buitengewoon risicovolle en moedige beslissing'. 'Want wie wist hier nu eigenlijk of deze oude man de volgende generatie nog zou weten te boeien? Of was wellicht bij uw beslissing van doorslaggevende betekenis het feit dat ik duikinstructeur ben? De studenten in Twente als lokmiddel een duikcursus in het vooruitzicht stellen als zij – binnen de tijd – hun examen zouden halen!' ■

Everybody loves

In het centrum van Sofia telt een digitaal bord de dagen af tot aan het lidmaatschap van de Europese Unie op 1 januari 2007. De Bulgaren zoeken aansluiting maar hun communistische erfenis zit in de weg. Richard Smits probeert te helpen door een brug te slaan tussen Bulgaarse wetenschappers en westerse bedrijven. 'Het is zonde dat hier een hoop slimme mensen zitten te niksen.'

Richard Smits (39) komt wekelijks in het Bulgaarse Instituut voor Anorganische Chemie in Sofia. Het staatsinstituut is gehuisvest in een grijs betonnen gebouw. Op vrijdagmiddag valt er weinig bedrijvigheid te bespeuren in de kale, schaars verlichte gangen.

'Veel wetenschappers komen hier alleen om hun salaris op te halen', vertelt Richard. 'Ze hebben namelijk niets te doen. De staat betaalt hun loon, maar opdrachten zijn er haast niet, nadat in 1989 de chemische industrie instortte. En geld voor de benodigde nieuwe apparatuur is er al helemaal niet. Dus komen velen om elf uur 's ochtends binnen, houden een lange lunch en vertrekken om twee uur, voordat de eerste soap op televisie komt. Doodzonde van al die slimme mensen. Ze zouden graag hun talenten gebruiken, maar hebben er de middelen niet voor.' Dit alles geldt niet voor Anton Naydenov en zijn groep. Dankzij een Deens project dat Richard als intermediair voor hen regelde, hebben zij volop werk waar ze nog fatsoenlijk voor betaald krijgen ook. In het krappe kantoor annex lab presenteert Anton koffie en kersenbonbons. Cognac is er ook, zegt hij met een brede glimlach. Anton is de partner van Richard in diens bedrijf CSI, een bureau dat bemiddelt

tussen westerse uitbestede research & development projecten en Bulgaarse wetenschappers. Richard weet de weg in de westerse wetenschappelijke wereld, Anton kent de Bulgaarse.

Hij is blij met het werk van de Hollander. 'Ken je de Amerikaanse serie Everybody loves Raymond?' vraagt Anton. 'Nou, hier op het instituut zeggen we: *everybody loves Richard!*' Enthousiast: 'Hij is een pionier en we hopen dat zijn werk slaagt. Hij kan ons helpen door contacten te leggen met westerse bedrijven en cultuurverschillen te overbruggen. Een Bulgaar onderhandelt bijvoorbeeld niet over geld, wij zeggen ja of nee tegen een voorstel. En we zijn minder perfectionistisch. Als ik Richard een subsidieaanvraag laat lezen, haalt hij er allerlei fouten uit.' Zuchtend: 'Bij jullie moet alles optimaal en zo perfect mogelijk zijn.'

De directeur van het instituut klopt aan. Hij wil ook graag zijn zegje doen nu er een westerse verslaggever aanwezig is. In zijn kamer wordt plechtig koffie geserveerd in kleine porseleinen kopjes. De directeur vertelt dat zijn instituut veel samenwerkt met Europese universiteiten. 'We wisselen veel wetenschappers uit. Dat is van de laatste tijd, hoor. Vroeger kwamen ze niet naar Bulgarije, nu wel.' Even later, op weg

naar de parkeerplaats legt Richard uit dat de Bulgaarse wetenschap met de toetreding tot de EU kans maakt om mee te zwemmen in de grotere geldstromen. 'Ze zoeken contact, dat is duidelijk.' Zijn relaas wordt brutaal afgebroken. Want terwijl Smits in de drukke avondspits het instituutsterrein verlaat en linksaf de grote weg op wil draaien, boort een andere auto zich in de flank van zijn Nissan. Foute boel. Richard trommelt Anton op en belt de politie. Na lang wachten - westers ongeduld is hier beslist onbruikbaar - arriveert de politie. Beide partijen moeten een formulier invullen. Richard beheerst het Slavische schrift, het Cyrillisch, niet goed genoeg om dat zelf te doen, Anton neemt de honneurs waar. 'Op dit soort momenten voel ik me niet op mijn gemak, dan is taal toch echt een probleem', zegt Richard spijtig. Volgens de politie is de Hollander met dat rare rijbewijs de schuldige, de weg blijkt een voorrangsweg te zijn. Dat er geen bord staat om dat aan te duiden, doet er niet toe. Richard baalt zichtbaar. 'Neem vanavond een cognacje om alles weg te spoelen', adviseert Anton zijn vriend. 's Avonds aan de keukentafel, onder het genot van een door Richard's schoonfamilie zelfgestookt likeurtje, wordt het voorval - voertaal Engels

Wie: Richard Smits

Studie: chemische technologie

Afgestudeerd: 1989

Promotie: 1994

Werk: eigen consultancybedrijf CSI in Sofia, Bulgarije

Richard

- besproken met zijn Bulgaarse vrouw Maria. Zij zal haar achterneef inschakelen, die wel wat mensen kent. Zo werkt dat hier. Richard: 'In de communistische tijd was nergens iets te krijgen. Mensen kennen, netwerken, was van cruciaal belang. Informele circuits zijn nog steeds belangrijk en voor Bulgaren is vriendschap dan ook een groot goed.'

Richard en Maria, zij is universitair docent aan de chemische faculteit van de Universiteit van Sofia, vertellen tijdens het eten lachend waar ze elkaar hebben ontmoet. In koor: 'op station Shimokitazawa in Tokio'. Beiden doen daar in 1996 een postdoc. Richard: 'Ik raakte tijdens mijn studie chemische technologie erg geïnteresseerd in andere culturen. Toen ik op de UT kwam, was ik geloof ik vrij *nerdish*. Dankzij een huisgenoot ontdekte ik het internationale circuit; ik stond nog aan de wieg van SMIT (Student Mobility in Twente, red.). Na mijn studie ben ik dan ook gaan reizen en eenmaal gepromoveerd besloot ik naar Japan te gaan voor een postdoc.'

In Tokio vindt hij behalve een compleet andere cultuur, de liefde. Na een lange reis door Azië besluit het paar in Denemarken te gaan wonen, waar Richard gaat werken bij >>

de onderzoeksafdeling van het bedrijf Haldor Topsoe, hij begeleidt er R&D-projecten.

Maar Maria kan in Deense grond niet aarden. 'Ik had niks om over te klagen', zegt ze. 'Het leven is er comfortabel.

But is was not mine.' Wanneer Richard vanwege een reorganisatie in 2003 ontslagen wordt, koerst de familie, zoon Preslav is geboren, naar Bulgarije. Richard: 'Ik voel me overal wel snel thuis, dus dat was voor mij geen probleem.'

Maria vindt een baan aan de universiteit, Richard begint voor zichzelf. 'Ik had weinig keus', zegt hij. 'Van het gemiddelde maandsalaris zou ik nooit naar Nederland kunnen vliegen om mijn ouders te bezoeken. Ondernemen is eigenlijk de enige mogelijkheid om hier comfortabel te kunnen leven. Toen ben ik gaan bedenken waar ik goed in ben. En dat is het begeleiden van uitbestede R&D-projecten. Ik zag er wel brood in om als

intermediair te gaan fungeren. Dat levert de westerse opdrachtgever goedkope krachten op, de Bulgaarse wetenschappers verdienen drie keer hun salaris en ik hou zelf voldoende over om lekker van te leven.'

En dus richt hij in 2004 CSI (Catalysis Services International) op. Via zijn oude werkgever Haldor Topsoe sleept hij een project voor de groep van Anton binnen: zij zullen voortaan in Denemarken ontwikkelde katalysatoren doormeten. Tot nu toe blijft het bij deze opdracht. Het is niet eenvoudig om bedrijven ervan te overtuigen om met Bulgaarse wetenschappers in zee te gaan. Aan het wetenschappelijke niveau ligt het niet, zegt Richard. 'De researchers zijn uitstekend opgeleid en zeer vakkundig. Bulgaren kunnen echt meer dan alleen goedkoop handwerk uitvoeren. Dit land leent zich uitstekend voor de uitbesteding van arbeidsintensief kenniswerk, juist omdat goed opgeleide arbeid hier zo goedkoop is.' Dat probeert hij potentiële

opdrachtgevers uit te leggen. 'In mijn presentaties stop ik altijd een foto van een Bulgaars lab, om ze alvast voor te bereiden. En ik vertel erbij dat ook met oude apparatuur prima resultaten kunnen worden geboekt. Zolang er maar iemand bijstaat met verstand van zaken.'

Als de samenwerking eenmaal tot stand komt, is het de bedoeling dat Richard de begeleiding voor zijn rekening neemt. 'Voor de opdrachtgever is het natuurlijk erg nuttig om iemand ter plaatse te hebben die de situatie kent en begrijpt. Je moet je voorstellen dat het communistische verleden de Bulgaren nog iedere dag achtervolgt. De omslag van vijftienplannen naar een concurrerende markt is niet

gemakkelijk. En dat leidt tot verschillende inzichten. Ik zei in het begin tegen Anton dat hij meer moet automatiseren. Dan kan de computer 's nachts metingen doen zonder dat er personeel nodig is. Maar hij zet liever nacht aan nacht een gepensioneerde in het lab om de boel in de gaten houden. Televisietje erbij. En zo iemand verdient dan een paar tientjes als aanvulling op z'n pensioen. Een heel andere manier van werken dus.'

De volgende dag leidt Richard rond door Sofia, een stad van officieel 1,2 maar officieus 1,8 miljoen inwoners. Administratief is hier nog een wereld te winnen. Richard is goed geïnformeerd. Hij wijst op de grote parken, de Romeinse monumenten, de imposante christelijk-orthodoxe kerken en de erfenissen van de communistische architectuur. Zigeuners met paard en wagen en oude Lada's rijden zij aan zij met dure Mercedesen en gloednieuwe BMW's. Ondanks de bewolking zijn de toppen van het Vitoshagebergte dat de stad omringt, goed te zien. Richard: 'Ik ken geen stad waar opera en skipiste zo dicht bij elkaar liggen. Dat is voor mij het bijzondere aan Sofia.' De hoofdstad is volop in ontwikkeling, zegt hij. 'Overal wordt ijverig gebouwd. Natuurlijk zijn er grauwe gebouwen, maar er komen ook steeds meer chique restaurants en cafés en er is genoeg te doen op het

'Informeel circuits zijn hier erg belangrijk'

gebied van theater en muziek. Het is hier nog een beetje het Wilde Oosten, maar ook het Nieuwe Europa. Ik vind het opwindend om hier bij te zijn en er een bijdrage aan te leveren.'

In een zijstraat wijst Richard op café Amsterdam. 'Hier komen de Nederlanders in Sofia samen om te zeuren over alles waarvan wij vinden dat het beter kan, haha.' Een cultuurschok heeft drie fases, vertelt hij. 'De eerste is de spanning van het avontuur. De tweede is irritatie. De derde is acceptatie. Daar zit ik nu.'

Later, in een sfeervol restaurant met op de achtergrond een demonstratie Bulgaars volksdansen, ontvouwt Richard

zijn toekomstplannen. Zijn bedrijf levert hem voorlopig nog weinig op, dus hij moet nadenken over alternatieven. 'Gelukkig hebben we in Denemarken goed gespaard, dus ik gun mezelf wel wat tijd om het op te bouwen. Ook hebben Maria en ik een appartement in de stad gekocht. Dat gaan we verhuren.' Maar hij heeft meerdere ijzers in het vuur. 'Met een oud-studiegenoot wil ik een handel in roestvrijstalen constructies opzetten. Ik kan dat in Bulgarije goedkoop laten maken en er de kwaliteitscontrole voor doen terwijl hij in Nederland de klanten zoekt. Ook op tal van andere terreinen zou ik als agent

of intermediair kunnen fungeren.' Met een goedlopende onderneming kan hij de komende jaren plezierig wonen in Sofia. Richard vertelt dat hij waarschijnlijk voorgoed in Bulgarije blijft, Maria zal haar vaderland niet nog een keer verlaten. Maar, is hij gelukkig hier? Een bedachtzaam antwoord volgt. 'Volgens een Chinese wijsheid maken de bochten je levensweg interessant. In Denemarken was het leven comfortabel, maar ook saai en voorspelbaar. Hier zijn wat meer toppen en dalen. Het leven is hier dus interessanter en daarom gelukkiger.' ■

Anke Bakker (43), studie: chemische technologie
1980 – 1986, werkzaam bij: Shell Chemie in
Moerdijk sinds 1991, als milieu-adviseur.

Heel divers werk

Divers: 'Mijn aandachtsgebieden zijn op dit moment water, bodem en externe veiligheid. Heel verschillend dus. Ik geef bijvoorbeeld aan dat een vervuild stukje grond schoongemaakt moet worden. Daarnaast onderzoek ik incidenten in de fabrieken. Weet je de oorzaken te achterhalen, dan kun je zulke problemen in de toekomst voorkomen. Het wateraspect heeft betrekking op bijvoorbeeld het lozen van vervuild afvalwater, het lozen van koelwater en de beheersing van grondwatervervuiling. Die diversiteit maakt het werk aantrekkelijk.'

Eén van de vier: 'Toen ik met de studie begon, wist ik dat ik in een mannenwereld terecht kwam. Vier van de honderd studenten chemische technologie waren vrouw. Dat is nu wel aan het veranderen. Ik zie steeds meer vrouwelijke technologen, maar een technische sectiechef van het vrouwelijke geslacht heb ik nog niet meegemaakt.'

Voordeel en nadeel: 'De sfeer op de werkvloer is wisselend. Een kleine vrouw die strikt en *to the point* is, is niet altijd een pre. Vaak hebben mannen nog het beeld voor ogen dat een vrouw lief en aardig moet zijn. Ik heb er wel profijt van dat iedereen mij kent. Als vrouw ben je namelijk goed zichtbaar in deze werkomgeving. Lastige situaties kom ik nog steeds tegen. Denigrerend vind ik bijvoorbeeld mannen die beginnen met: "ach meisje toch". Dat vind ik verschrikkelijk. Moet ik dan "dag opa" terugzeggen? Ik vind het moeilijk hierop te reageren.'

Moeder: 'Ik heb erg moeten wennen aan de combinatie van het hebben van twee adoptiekinderen én de overgang van vijf naar vier dagen werken per week. Toen mijn man en ik onze eerste dochter uit China haalden, kreeg ik slechts drie weken verlof. Dat is achteraf gezien erg weinig ook al had ik daarnaast vakantiedagen opgespaard. Ik ging bovendien minder werken, maar het takenpakket bleef gehandhaafd. Het heeft me heel wat moeite gekost alles weer op de rails te krijgen. Maar die, inmiddels twee, geweldige meiden zijn meer dan de moeite waard.' ■

Accent op

Container business: 'Het gaat erom een container van A naar B te krijgen tegen de laagste kosten en binnen de kortste tijd. Dat is een complex proces. Elke medewerker is een radertje waarbij teamwork, efficiëntie en goede communicatie onmisbaar zijn.'

Training: 'Bij Maersk is voldoende ruimte voor *learning and development*. Met een team van zes mensen bieden wij in midden-Europa een keur aan services aan, bijvoorbeeld functiegerichte trainingen en managementtrainingen. Ook de persoonlijke ontwikkeling van onze medewerkers komt aan bod. Ik haal voldoening uit mijn werk wanneer we mensen kunnen helpen in hun ontplooiing.'

BIJ ALARM
STOP
(OOK MOTOR)
GEBIED DIRECT VERLATEN

Fleur van Hellemond (27), studie: toegepaste onderwijskunde 1997 – 2003, werkzaam bij: Maersk Benelux B.V. in Rotterdam sinds 2004 als Learning & Development Manager, Central European Area.

Priscilla Veenstra (26), studie: civiele technologie en management 1998 – 2003, werkzaam bij Havenbedrijf Rotterdam N.V. sinds 2003, als projectleider op de afdeling Havenontwikkeling.

kwaliteit

Mannenwereld: 'In ons pand aan de Boompjes in Rotterdam ben ik zeker niet de enige vrouw. Op de terminal op de Maasvlakte, waar de laad- en losplaats is, zie je wel overheersend mannen. Waarschijnlijk is dat historisch zo gegroeid. Als vrouw red ik me prima in deze containerwereld. Ik denk dat het belangrijk is hoe je jezelf opstelt. Ik ben meer het type van 'geen gezeur, gewoon doen!'. Dat werkt voor mij. Daarnaast krijg je als vrouw genoeg mogelijkheden binnen Maersk. Men kijkt niet naar man of vrouw, maar naar kwaliteiten en de doelen die je bereikt. Daar word je uiteindelijk op beoordeeld.'

Gênant moment: 'De eerste maanden gaf ik voor het eerst trainingen in het Engels. Dat was ik niet gewend en het kwam wel eens voor dat ik verkeerde woorden gebruikte. Zo antwoordde ik een keer 'I can't satisfy you' in plaats van 'I don't cover that.' Je begrijpt, de hele groep viel stil en het rood steeg me naar de wangen.

Ik moest er later hartelijk om lachen en leerde ervan dat je soms wel eens een grappige uitdrukking kan gebruiken als *icebreaker* aan het begin van je training.' ■

Voorliefde voor beton

Haven en beton: 'Als schippersdochter, geboren en getogen in Rotterdam, draag ik de haven een warm hart toe. Ook koester ik een voorliefde voor beton. Dat heb ik tijdens mijn studie wel eens gemaakt. Ik ben zeer gecharmeerd van het materiaal. Het is in combinatie met stalen wapening zó ontzettend stevig dat je er alles mee kunt maken. Bruggen, kademuren, viaducten, noem maar op.'

Spin in het web: 'Het Havenbedrijf beheert de openbare infrastructuur in het havengebied en verhuurt daarnaast haventerreinen, kademuren en steigers aan bedrijven. Als projectleider zorg ik dat alle partijen bij elkaar komen wanneer er bijvoorbeeld een wegverbreding gerealiseerd moet worden. We hebben ontwerpers nodig, aannemers en uitvoerders. Het definitieve ontwerp vertalen we in een bestek dat aan de markt verkocht wordt. Daarna begint de stoere kant van het werk. Dit wordt ingeleid met de *kick-off*, de eerste bouwvergadering met alle betrokkenen. Daarvan ben ik voorzitter en dat betekent dus luisteren naar mij.'

Naaldhakken en laarzen: 'Als ik op de Maasvlakte kom en een groot bouwproject als Euromax zie, dan begint mijn hart sneller te kloppen. Bij deze

opdracht maken we een geheel nieuwe kade waar de allergrootste schepen moeiteloos kunnen aanmeren om te laden en lossen. Dan ruil ik mijn panty's in voor sokken en de pumps voor laarzen. Doe ik mijn oranje hesje aan, zet m'n helm op en zo banjer ik door de blubber. Echt heel stoer.'

Mannenwereld: 'Het is en blijft een mannenwereld. Zo herinner ik mij een afspraak met een aannemer op kantoor. Hij kwam binnen, ik gaf hem een hand en mijn visitekaartje. Dat bekeek hij en vroeg alsnog: "even voor de goede orde, jij bent toch niet van het secretariaat?" Dat gebeurt wel eens. Maar soms krijg je als vrouw ook meer voor elkaar. Dan gooi ik mijn vrouwelijke charmes in de strijd en dat wil nog wel eens helpen.' ■

Naam: Rolf Kleef (38)

Studie: informatica

Afgestudeerd: 1993

Werkzaam bij: Greenpeace

‘Je hebt idealisme nodig’

Hij deed in 1995 mee aan de startbaanbezetting van Schiphol, zette wielklemmen op vliegveld Zestienhoven en plantte een boom voor het behoud van het Bulderbos.

Rolf Kleef is een idealist. Hij werkt als freelance-internetexpert voor één van ’s werelds grootste milieuorganisaties: Greenpeace International.

Hoewel Rolf Kleef tegenwoordig veel vanuit huis werkt, is hij nog regelmatig op het kantoor van Greenpeace International in Amsterdam te vinden. Daar ontmoet de alumna collega's uit alle windstreken van de wereld, een bijzondere werkomgeving. Vanuit dit kantoor vertelt hij over zijn studietijd, idealen en carrière.

'Ik had altijd wel wat met progressief links', vertelt Kleef. 'Niet specifiek het milieu, maar ik was wel betrokken bij de toenmalige partij KPS en de faculteitsraad.' Kleef studeerde bij informatica af op kunstmatige intelligentie en moest daarna, het was één van de laatste lichten, in vervangende dienst. Dat werd een baan als netwerkbeheerder bij Milieudefensie. Daar komt hij 'in het wereldje van milieuactivisme' terecht en voelt zich er als een vis in het water. Na de dienstplicht blijft hij er nog vier jaar hangen.

'Ik ontdekte daar dat de combinatie van professionalisme en idealisme leuk was. Zo gaf ik trainingen op het gebied van email en internetgebruik in Oost-Europese landen. Het ging dus veel verder dan zomaar een kantoorbaan van negen tot vijf. Een stukje idealisme heb je wel nodig. Het helpt je in dat wereldje overeind te blijven en zorgt ervoor dat je sneller geaccepteerd wordt en geloofwaardiger overkomt.'

Bij Milieudefensie komt Kleef voor het eerst in aanmerking met actievoeren. Vooral in de periode van 1995 tot 1999 trekt hij er regelmatig op uit. 'Het meest spannend was toch wel de roemruchte startbaanbezetting op Schiphol, in 1995. Zo'n actie wordt natuurlijk wel goed voorbereid. We oefenden eerst op een verlaten boerderij. Of ik bang was? Nee, dat niet, maar ik werd wel gearresteerd. Tot aan de Hoge Raad is de zaak uitgeprocedeerd. De uitkomst was onder andere dat er milieu- en geluidsnormen aan Schiphol werden opgelegd. Ik hield er een strafblad aan over. Volgens mij is dat inmiddels weer verlopen.'

Toen, en nu nog steeds, vindt Kleef het 'heel erg nodig' dat er actie wordt gevoerd voor het behoud van het milieu. 'Vooral in het buitenland gaat men heel hard om met milieuactivisten. Mensen die actie voeren tegen Shell in Nigeria kunnen ineens Nederland niet meer in. Ongelooflijk hoe gemakkelijk de autoriteiten daar voorbijgaan aan

de rechten van de mens. Met mijn informatica-achtergrond wil ik me graag inzetten voor dit soort zaken. Door bijvoorbeeld een internetcampagne op te starten en deze problemen aan de kaak te stellen.' Kleef noemt zijn werk bevredigend en kan zich bij een baan als 'gewoon systeembeheerder' niets voorstellen. 'Het geeft me een kick als zo'n internetcampagne een succes wordt. Dat maakt dit werk ook enigszins verslavend.'

Na zijn tijd bij Milieudefensie werkte Kleef bij verschillende non-profitorganisaties als beleidsmedewerker, consultant en systeembeheerder. Een paar jaar geleden besloot hij echter voor zichzelf te beginnen ('ik wilde de vrijheid om mijn eigen opdrachten te kiezen') als freelance internet- en communicatiedeskundige. Zijn grootste opdrachtgever is Greenpeace, maar hij werkt ook voor organisaties als Novib, het International Institute for Communication and Development en de Alliance for Progressive Communication. Soms bestaan de opdrachten uit het ontwikkelen van bepaalde software, soms gaat het om advies voor bepaalde samenwerkingsvormen.

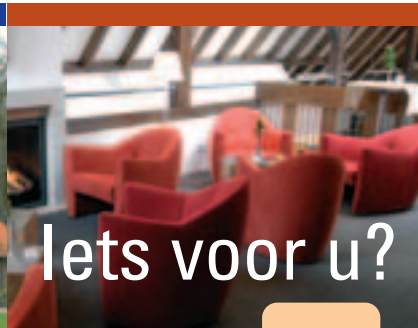
Bij Greenpeace houdt Kleef zich vooral bezig met *social networking*, het ontwikkelen van een speciale website om mensen met elkaar in contact te brengen. Legt uit: 'Ik werk aan het opbouwen van een online platform waar mensen elkaar wereldwijd kunnen ondersteunen om in actie te komen tegen klimaatverandering. Dat is namelijk een van de grootste problemen waar de mensheid mee te maken krijgt. Greenpeace wil voorkomen dat de temperatuur wereldwijd meer dan twee graden stijgt, daarvoor moet je veel mensen wakker schudden. Er moet een beweging in gang worden gezet. Het creëren van een online platform is daarvoor een manier.'

Kleef zegt zelf heel bewust met het milieu om te springen. 'Maar dat betekent nog niet dat ik een geitenwollen-sokken-type ben', lacht hij. Het gaat, zegt hij, puur om niet-dogmatisch bewustzijn. Duurzame energie, zoveel mogelijk vegetarisch en biologisch eten en openbaar vervoer. 'En ik woon al tien jaar in een woongroep. Lekker veel ruimte en een privé-gedeelte.'

De komende twee jaar is Kleef bij Greenpeace nog wel onder de pannen. Wat zijn carrièrewensen betreft wil hij in ieder geval blijven werken op internationale schaal. 'Zo kan ik mensen in staat stellen tot een duurzame levenswijze te komen, waar ter wereld dan ook.' ■

*'Een geslaagde
internetcampagne
geeft een kick'*

Foto: Christiaan Krouwels
Tekst: Maaïke Platvoet

iets voor u?

Stichting Faculty Club

De Stichting Faculty Club heeft als doel in de Blomzaal van de Boerderij, naast het restaurant van de Faculty Club, een ruimte te scheppen waar hoogleraren en medewerkers van de Universiteit Twente en hun relaties elkaar informeel kunnen ontmoeten.

Fellows van de Stichting Faculty Club kunnen er voor zichzelf en hun introductie een drankje schenken. Voorts kunnen fellows iedere week in het restaurant gebruik maken van het donderdag-menu, een wisselend 3-gangen menu voor maximaal € 20. De fellows ontvangen de aankondigingen voor activiteiten die de Stichting Faculty Club ontplooit.

Alumni bieden wij de mogelijkheid tegen het gereduceerde tarief van € 25 per jaar fellow te worden van de Stichting Faculty Club. In de Blomzaal van de Faculty Club kunnen zij in een prettige ambiance nieuwe inspiratie opdoen op hun oude Alma Mater.

Voor informatie:
Ineke (drs C.A.M.) Baas - Hoffschulte
algemeen directeur Stichting Faculty Club

tel. 053 489 5600 / 06 5360 8172
c.a.m.baas@utwente.nl
www.utwente.nl/facultyclub/

Faculty Club

IXX Drienerburght
conferentiehôtel

Universiteit Twente
de ondernemende universiteit

www.drienerburght.nl

welkom op de campus van 1001 mogelijkheden

Conferentiehôtel Drienerburght

Drienerlolaan 5
7522 NB Enschede

t 053 433 1366
f 053 435 6770

i www.drienerburght.nl
e info@drienerburght.nl

Harold de Boer (40) studeerde toegepaste wiskunde en is directeur research van Transtrend BV in Rotterdam. Al sinds zijn afstuderen (1990) schrijft hij een wekelijkse column voor het UT-Nieuws.

Even terug, maar het oude nest was weg

Bij het bedrijf van de alumna hebben ze wat nieuws bedacht. Ze gaan de band met de universiteiten aanhalen. Met het oog op werving en selectie. Het aantal bèta's op de arbeidsmarkt daalt zo gestaag, dat HR de noodzaak voelt wat dichterbij de bron te putten. Het bedrijf wil onder studenten bekend zijn als een interessante werkgever. Dat kan middels excursies, stages, afstudeeropdrachten of gastcolleges. En de alumni moeten de ambassadeurs zijn.

En zo geschiedt het dat de alumna wordt teruggestuurd naar Twente. Zijn oude contacten werken daar niet meer, maar op de homepage van de universiteit heeft hij geschikte vervangers gevonden: Laura en Dominique. Nee, beiden kent hij niet persoonlijk, maar de handleiding "Netwerken voor Alumni" schrijft nu eenmaal voor te communiceren op voornaam-basis. Het informele is immers de kracht van de alumna. Laura zit bij TW. Dat heeft de alumna zelf ook gestudeerd. Een warme gloed van herkenning bedwelmt hem als hij zijn ouwe getrouwe TW-gebouw krachtig ziet oprijzen uit het water. Hier heeft hij ooit nog de Elfviervorstocht langs heen geleid. Maar deze herinnering wordt wreed verstoord als de alumna op de gevel de naam Cubicus ziet prijken. En waar de onderdoorgang naar de fietsenstalling zat, daar is nu al de entree. Een vriendelijke portier legt hem uit dat TW (nee, geen faculteit meer) naar Ravelijn is verhuisd. Uit de richtingaanwijzing begrijpt de alumna dat het TO-gebouw bedoeld wordt. De alumna komt binnen via de

kantine. Zijn missie indachtig schiet hij ogenblikkelijk de twee meisjes aan die daar aan een tafeltje zitten te keuvelen. Weten jullie de kamer van Laura Achternaam? Nee, dat weten ze niet. Maar als de alumna repliceert dat ze dan waarschijnlijk niet TW studeren, voelen ze zich betrappt. Ze studeren wel TW! Sterker nog, ze hebben straks college van mevrouw Achternaam. En het is inderdaad belachelijk dat ze niet weten waar haar kamer is. Dus de ene rent naar de portier en de andere pakt haar mobieltje en tegelijk komen ze met Laura's kamer. Maar helaas, Laura is niet daar. En drie deuren

Column

verderop zit ook al niet de vertrouwde vakgroepsecretaresse. Onverrichterzake keert de alumna terug naar de kantine. Zijn afstudeeropdracht geeft hij aan de beide studentes. Die beloven het document straks aan mevrouw Achternaam te geven. Op naar Dominique. BK, dus de alumna loopt het vertrouwde paadje via het bruggetje over de Driener Ee. Hij vindt het BB-gebouw hernoemd tot Spiegel. Maar de kamer van Dominique is hier niet. Die zit in het Capitool. Sorry, waar? Het Capitool, tegenover het Arke-stadion, bij station Drienerlo. De alumna heeft wel in de krant gelezen dat er in Twente vreselijke dingen met pony's gebeurden,

maar dat hun weijtjes zijn gesneuveld onder een uit zijn voegen gearsten campus, dat is toch nieuw voor hem. Het Capitool blijkt de beveiliging van z'n Amerikaanse naamgever te hebben overgenomen. De alumna wordt niet als een verloren zoon verwelkomd, maar moet zich identificeren. Al z'n plannen en gangen worden vastgelegd. Mocht hij met twee afstudeerders onder zijn arm willen vertrekken, dan zal de Campus Beveiliging hem zeker achterhalen. Ietwat overweldigd door deze nieuwe zakelijkheid, maakt de alumna dan toch kennis met Dominique. Die vertelt - in een Twents accent dat niet lijkt op het zijne - dat dit zijn laatste maand op de UT is.

In de trein terug naar de stad waar hij ooit stage ging lopen, kijkt de alumna met gemengde gevoelens terug op zijn missie. De hele dag heeft hij geen bekende gezien. Niemand die hem bij zijn voornaam heeft aangesproken. Niemand die oude herinneringen kwam ophalen, behalve hijzelf dan in zijn mijmeringen. En als hij op station Deventer het raampje van z'n coupé opendraait, maar er niemand met koffie over het perron loopt, dan weet hij het zeker. Het Twente waar hij studeerde was een ander Twente dan het Twente dat hij zojuist weer achter zich heeft gelaten. Hoe legt hij dit morgen uit aan zijn HR-manager? ■

Enschede, Fiji, Vietnam

Na mijn afstuderen vertrok ik naar Fiji en ging daar aan de slag voor International Telecommunication Union. Na een fantastische studententijd was dit precies wat ik zocht. Het project waar ik aan werkte was bedoeld om de kleine eilandstaatjes in de Grote Oceaan, zoals Samoa, Vanuatu, Tonga, Kiribati, Niue, te ondersteunen op het gebied van telecommunicatie. Zelf werkte ik voornamelijk op de Tokelau-eilanden: drie kleine zoutwaterlagons in een erg afgelegen gebied. De enige manier om daar te komen was vliegen naar West-Samoa en dan nog dertig uur varen. De boot ging bovendien maar eens per maand, dus dat vergde een behoorlijke planning. Eén keer zat mijn werk er na een week al op en aangezien ik toch op de boot moest wachten, ben ik videorecorders gaan repareren voor de lokale bevolking. Mijn guesthouse was in korte tijd omgetoverd tot een echte workshop. Een ongelooflijk leuke tijd was dat.

Na anderhalf jaar zat het project in Fiji erop en kon ik kiezen: Vietnam of Indonesië. Het is Vietnam geworden, een land dat -in die tijd- iedereen dacht te kennen, maar niemand écht kende. Op 12 december 1991 zette ik voor het eerst voet in Vietnam en ik ben er nooit meer vertrokken. Mijn eerste jaar daar werkte ik voor ITU op het

Naam: Johnny Wichink – Kruit (44)
Studie en afstudeerrichting:
elektrotechniek, system engineering
Jaar van afstuderen: 1989
Werk: afdelingshoofd bij
Siemens, divisie communicatie,
in Hanoi, Vietnam

Research Institute for Post and Telecom, daarna kwam ik bij Unicef terecht. Vooral dat was een heel mooie periode. In drie fantastische jaren was ik omringd met zeer gemotiveerde, actieve collega's die verder niets van datanetwerken en -toepassingen wisten. Nu was dat ook niet mijn specialisatie, maar in het land der blinden is één oog koning. Met simpele middelen hebben we daar een LAN-netwerk aangelegd en applicaties ontwikkeld die het leven aanzienlijk vereenvoudigden.

In 1996 liep mijn contract bij Unicef af en ben ik bij Siemens in dienst getreden. Daar werk ik nog steeds, tegenwoordig als afdelingshoofd in de divisie communicatie. Tussendoor heb ik nog weer een jaar voor Unicef gewerkt. Ik trouwde met een Vietnamese. We hebben twee zoons van vijf en zeven. Allebei spreken ze zowel Nederlands als Vietnamees en Engels, zonder daarbij stil te staan. Veel buitenlanders klagen over de Vietnamese maatschappij. Tegen hen zeg ik altijd: je kunt toch weg? Mij bevalt het uitstekend, al zijn er natuurlijk grote verschillen met Nederland. De Vietnamese cultuur is Chinees, maar met een eigen kleurtje. Vietnamezen zijn erg ondernemend, actief en trots. Een minpunt: het verkeer. Vietnamezen rijden auto zoals ze fietsen: aan verkeersregels houden ze zich alleen wanneer er politie in de buurt is. Verder is het niet altijd even eenvoudig om je weg te vinden door de enorme bureaucratie. Triviale zaken kunnen soms ontzettend veel tijd in beslag nemen. Ook is het soms lastig om aan bepaalde spullen te komen. Heel gek kan dat gaan. De ene dag is

De Sinterklaasviering is een belevenis voor Vietnamese kinderen.

Johnny Wichink-Kruit met zijn gezin

het volop te krijgen en de volgende dag nergens meer en kan bovendien niemand je vertellen of het überhaupt weer terugkomt. Maar, het is er goed leven. Eten is er volop – ja, ook hondenvlees – en de mensen zijn over het algemeen vriendelijk. Criminaliteit is er weinig.

Waar ik over twintig jaar zit, weet ik echt niet. Ik heb het hier naar m'n zin, heb in Nederland een prima tijd gehad en denk dat ik me ook in een ander land uitstekend zou voelen. Het is niet het land dat je gelukkig maakt. De komende jaren blijf ik zeker nog hier, daarna zie ik wel weer verder. Veel hangt af van wat we het beste achten voor onze kinderen. Misschien is het wel goed voor ze om ook een paar jaar naar een Nederlandse school te gaan en een beetje aan de Nederlandse cultuur te snuiven. Ik moet wel zeggen dat Vietnam het wint op dit moment, gezien de sombere situatie in Nederland. Maar, het blijft natuurlijk een ontwikkelingsland met zo zijn eigen problemen. ”

Jacques Troch

ex-bierbrouwer en praktijkhoogleraar

‘UT kan meer geld halen uit de regio’

Een week na zijn afscheid als hoogste baas van bierbrouwer Grolsch werd Jacques Troch aan de UT benoemd als praktijkhoogleraar corporate governance. ‘Het beste wat me kon overkomen,’ aldus de geboren Belg, die zichtbaar geniet van zijn nieuwe rol. ‘Ik ben verwend door het leven.’

Jacques Troch, telg uit een Belgisch brouwersgeslacht, belandde na zijn Gentse rechtenstudie alsnog in de brouwerijbranche. Vijfendertig jaar bracht hij door in de brouwerijwereld, waarvan de laatste veertien jaar in de Grolsch-top. Hij werd er tenslotte voorzitter van de raad van bestuur en zette aan de rand van Enschede een nieuwe *state of the art* brouwerij neer, die de oude Groenlose en Enschedese productielocaties verving. Na de opening, in april 2004, trok hij zich terug als bestuurder, op zijn 62-ste. Maar op zijn lauweren rusten was er niet bij. Zijn tijd vult hij sindsdien met een aantal commissariaten en - een dag per week- met het hoogleraarschap binnen de faculteit Bedrijf, Bestuur en Technologie.

‘Ik wilde niet meteen terug van de zesde naar de tweede versnelling. Bovendien: ik ben verwend door het leven, dus vond ik dat ik na mijn pensionering iets maatschappelijks terug moest doen. Iets voor het Rode Kruis, wandelen met minder validen in het Twickelse bos ...’ Maar het werd het lidmaatschap van twee raden van toezicht in de zorgsector: bij revalidatiecentrum Het Roessingh en het Enschedese ziekenhuis Medisch Spectrum Twente.

Daarnaast vervult Troch zijn praktijkhoogleraar-schap bij de faculteit BBT, waar hij al sinds 2000 twee keer per jaar werkcolleges gaf tijdens de ‘ethiekdagen’, waarbij hij groepjes studenten zich liet buigen over dilemma’s uit de dagelijkse managementpraktijk.

Als hoogleraar corporate governance, met als hoofdaandachtsgebied bedrijfsethiek, brengt hij zijn studenten het liefst zo dicht mogelijk

bij de praktijk. ‘Ik probeer ze zo veel mogelijk nuttig onderzoek te laten doen op het gebied van degelijk ondernemingsbestuur. De Code Tabaksblat bijvoorbeeld: hoe wordt die toegepast in de honderdvijftig Nederlandse beursgenoteerde ondernemingen? Maar vooral: hoe zit het met de bestuurders van die tienduizenden bedrijven die niet beursgenoteerd zijn?’

De praktijkcases die Troch aandraagt voor zijn studenten leveren felle discussies op en daar geniet hij van. ‘Dit hoogleraarschap is het beste dat mij kon overkomen na mijn pensionering. Mijn praktijkervaring delen met studenten, hen proberen te boeien, zien hoe ze reageren... Het is vermoeiend, maar buitengewoon boeiend.’ Al moet hem wel van het hart dat hij de huidige generatie studenten erg braaf en conservatief vindt. ‘Als je jong bent, moet je toch idealistisch zijn, een beetje links? Wie nu al conservatief is, wat is die dan op zijn veertigste wel niet? Niet dat ik ze aan wil zetten tot revolutie, maar ik wil wel proberen mijn studenten zo veel mogelijk gevoel voor solidariteit bij te brengen.’

Dat het uiteindelijk wel goed komt met de nieuwe generatie bedrijfsbestuurders die hij mede opleidt, daar is Troch wel van overtuigd, ‘fundamenteel optimistisch’ als hij is. Maar tegelijk stelt hij vast dat een procent of vijftien van de huidige lichte bachelorstudenten het niet gaat halen. ‘Daarvan vraag ik me werkelijk af wat die hier komen doen. Die verdienen hun bachelor niet. Daar moeten we dus vanaf, ter bescherming van henzelf.’

Een aantal van de lessen die Troch zijn studenten leert, zijn evenzeer besteed aan de zittende >>

*‘Alle alumni
honderd euro
en je zit op
twee miljoen...’*

'Ik mis vaak de relevantie van een promotie'

managers. In zijn oratie, in april 2005, trok hij fel van leer tegen de zijns inziens te ver doorgeslagen aandacht voor het belang van de aandeelhouders in het Nederlandse bedrijfsleven. En het zit hem nog steeds hoog: 'Het is over komen waaien uit Amerika: alles draait om geld, om de waardevermeerdering van het aandeel. Maar ik denk dat veel mensen onderhand inzien dat die slinger nu te veel naar de ene kant is doorgeslagen. Ik heb altijd geprobeerd om niet alleen de aandeelhouders tevreden te houden -zoals in het Amerikaanse model- maar om in een goede balans aandacht te geven aan al onze stakeholders: overheden, leveranciers, afnemers, maatschappelijke organisaties, het eigen personeel, de gepensioneerden. Om dat te bereiken heb je managers nodig met een bepaald sociaal gevoel.'

Eveneens in zijn oratie pleitte Troch ervoor om bedrijfsbestuurders niet toe te staan opties of aandelen te hebben in bedrijven die zij zelf besturen. 'De mens is zwak en het gaat soms om miljoenen. De verleiding is dan groot om te sturen op korte termijnwinst in plaats van langetermijn bedrijfsbelang. En dus moet je die mensen tegen zichzelf beschermen. Natuurlijk, bestuurders met zware verantwoordelijkheden moet je goed betalen. Dat geldt ook voor bestuurders van universiteiten en ziekenhuizen, want dat zijn organisaties die erg moeilijk te managen zijn. Maar met het basissalaris van die bestuurders, dat ze krijgen om hun werk goed te doen, is in Nederland niet zo veel mis. Daarnaast mag er best een bonus zijn, als iemand het beter doet dan verwacht. Maar als die bonus hoger uitvalt dan het basissalaris, dan zit er iets niet goed. Ik vind dat een bonus nooit meer mag zijn dan vijftig procent van het salaris.'

Een van de doelen die Troch zich als praktijkhoogleraar heeft gesteld, is de relatie tussen de UT en het bedrijfsleven te versterken. Niet alleen door studenten te confronteren met dilemma's uit de praktijk, maar op meerdere fronten. 'Ik heb nu een paar keer in promotiecommissies gezeten en met grote verbazing enkele proefschriften gelezen. Als ik me door driehonderd pagina's promotieonderzoek heen worstel, bekruipt mij de vraag: wat is hier de relevantie van, wie kan hier concreet iets mee doen, helpt dit de wereld werkelijk vooruit? Volgens mij niet of nauwelijks. Maar volgens mijn collega-professoren is dat dan een prachtig proefschrift, waarin iemand bewijst dat hij onderzoek kan doen op academisch niveau. Dat zal best, maar mij gaat het om de conclusies: wat kun je ermee. En waarom zou je die twee dingen niet kunnen combineren? Ik vind dat je best kritischer mag zijn op de onderwerpen die in een promotieonderzoek behandeld worden.' Het bedrijfsleven en de universiteiten laten veel

kansen liggen, volgens Troch, en moeten elkaar dus beter leren kennen. Hij stelt daarom voor om elke hoogleraar en docent minstens vijftig procent van zijn tijd 'echt actief en operationeel' in het bedrijfsleven te laten werken, en alle bedrijfsmanagers regelmatig in de collegebanken te zetten. Zodat ze zich kunnen bezinnen in een inspirerende omgeving. 'We kennen elkaars werelden onvoldoende. Natuurlijk, iedereen heeft drukke agenda's. Maar toch moet je het gewoon doen. Ik vind het dus uitstekend dat er topmensen uit het bedrijfsleven bij universiteiten in de raad van toezicht zitten. Daar was onlangs nog kritiek op, vanwege vermeende belangenverstrengeling. Wat een onzin, wat een wantrouwen! Alsof de mens permanent bezig is met het slechte. Laten we alsjeblieft blij zijn dat die mensen dat willen doen!'

Zelf laat Troch zich door de praktijk voeden via zijn RvT-lidmaatschappen bij het Medisch Spectrum Twente en Het Roessingh en drie commissariaten bij commerciële bedrijven. 'Dat is heel goed voor mijn contact met de praktijk van alledag. Mijn UT-baan zou ik niet kunnen uitoefenen alleen op grond van mijn ervaring bij Grolsch en het lezen van de krant. Nu ontdek ik nog dagelijks nieuwe dingen. Over *health care governance* bijvoorbeeld, hoe de ziektekostenverzekeraars de baas zijn geworden in de ziekenhuizen: niet te geloven!'

Behalve zijn hoogleraarschap bindt ook zijn bestuurslidmaatschap van het Universiteitsfonds Jacques Troch aan de UT. 'Weet u hoe groot het budget is van het fonds?', vraagt hij tot twee keer toe. 'Honderdduizend euro! Daar krijg je toch de tranen van in je ogen! Hoe kan het, dat de UT er niet in slaagt om meer geld uit de regio te halen. Ik denk echt dat het mogelijk moet zijn dat de echt vermogende mensen uit de regio een deel van hun vermogen ter beschikking stellen van de universiteit, in ruil voor een passende tegenprestatie. Als we hier op de campus een auditorium kunnen laten bouwen, en dat moet de naam krijgen van de schenker, dan doen we dat toch? En hoe zit het met de alumni? Als elke alumnus één keer vijf euro geeft hebben we meteen het huidige budget van het fonds bij elkaar. En waarom zouden ze geen honderd euro geven. Dat levert twee miljoen op! Wat is nu honderd euro tegenwoordig: een concertkaartje, een etentje met twee personen. Is dat nu werkelijk te veel gevraagd?' ■

Tekst: Menno van Duuren

Foto's: Jan Hesselink

Samenwerking op vredesmissie kan beter

De samenwerking tussen Nederlandse militairen op vredesmissie en de civiele partijen op locatie kan sterk worden verbeterd. Dit concludeert Bas Rietjens, die in maart promoveerde aan de faculteit Bedrijf, Bestuur en Technologie. Voor zijn onderzoek werkte hij onder meer vier weken mee met Nederlandse militairen in de Afghaanse provincie Baghlan. De hulp die militairen – naast hun militaire taak - in het missiegebied bij de wederopbouw bieden (het ruimen van mijnen, de bouw van scholen, het trainen van de lokale politie) blijkt vaak afhankelijk te zijn van persoonlijke inzichten van de bevelhebbers, en niet van standaardprocedures en planning. Dit leidt onder meer tot een inefficiënte inzet van de beperkte middelen en vertraagde steun en hulpverlening, concludeert Rietjens in zijn onderzoek. De promovendus stelt verder dat er een gebrek is aan eenduidige militaire richtlijnen voor deze vorm van samenwerking.

Foto: Arjan Reef

Conditie gasleidingen in kaart

Samen met vier Nederlandse energiebedrijven gaat de UT onderzoek doen naar de faal- en verouderingsprocessen in kunststof leidingen voor gasdistributie. Het onderzoek moet duidelijkheid geven over de conditie en de resterende levensduur van 20.000 kilometer PVC-leidingen, die vaak tientallen jaren oud zijn. Het wordt geleid door de hoogleraren Mannes Wolters en Remko Akkerman van de faculteit Construerende Technische Wetenschappen en het Institute for Mechanics, Processes and Control Twente (IMPACT).

Kameleontische chip in de prijzen

Recore Systems, een spin-off onderneming van de UT op het gebied van herconfigureerbare chiptechnologie, haalde het afgelopen half jaar de ene na de andere prijs binnen. In december, tijdens een system on chip-conferentie in Grenoble kreeg Recore de internationale Best IP-SoC Award 2005 voor haar vooruitstrevend chipontwerp. Dit voorjaar volgde de ING Bank Startersprijs (goed voor 10.000 euro) en een prijs van New Venture 2006 voor het meest innovatieve business idee.

Recore is voortgekomen uit het promotieonderzoek van Paul Heysters, waarin hij de Montium beschrijft, een energiezuinige processor die zich als een kameleon kan aanpassen aan de toepassing en de omstandigheden. De nieuwe onderneming wordt begeleid vanuit het Centrum voor Telematica en Informatietechnologie, dat het ict-onderzoek van de UT bundelt.

Rookstoptherapie

Promovenda Lieke Christenhusz ontwikkelde aan de faculteit Gedragwetenschappen een RookStopTherapie voor COPD-patiënten (mensen met chronisch obstructief longlijden) die effectiever is dan de bestaande. Het percentage stoppers is tien procent hoger en leidt tot een besparing in de kosten van gezondheidszorg. Hoewel de RookStopTherapie intensiever is, zijn de kosten per patiënt lager dan bij de reguliere therapie als alle kosten binnen de gezondheidszorg worden meegenomen. Dit komt doordat meer RST-deelnemers stoppen met roken, minder opgenomen worden in het ziekenhuis, en minder last hebben van een verergering van hun klachten.

In het gebouw waar tegenwoordig het Internationale Strafhof zetelt, zaten voorheen medewerkers van KPN. Hoge hekken en camera's bewaken de toegang. KPN is een stukje opgeschoven en omvat nu een tiental panden op het Telecomplex. Geen hekken, maar wel toegangssluisen, een pasjessysteem en camera's, die de bedrijfsgeheimen binnen en ongenode bezoekers buiten houden.

'Zet 'm hier maar neer', zegt Erik Eising, wijzend op een van de gereserveerde parkeerplaatsen voor de directie. Hij lacht verontschuldigend. 'Het is wel heel erg handig dat er altijd een plaatsje is als je met de auto komt.'

Eerder die ochtend, kort na achten in zijn huis in Voorburg, aan de ontbijttafel met z'n vrouw en zoontjes, blikt hij kort terug op de tijd dat hij nog dagelijks heen en weer pendelde tussen Amersfoort en Den Haag. Drie uur per dag kostte dat gemiddeld. Nu kan-ie het af in een kwartiertje fietsen. Het levert hem ook meer *quality time* op met zijn gezin. 'Je moet een goede balans zien te vinden tussen werk en privé. Ik vind het belangrijk om regelmatig mijn kinderen 's morgens naar school te brengen en 's avonds samen te eten.'

Thuis werken probeert hij zoveel mogelijk te vermijden, al ontkomt hij er niet helemaal aan. 'Vaak lees ik alleen even de stukken voor de volgende dag. Ik heb zo'n Blackberry', zegt hij, tikkend op een klein apparaatje. 'Daar ga je mee op de bank zitten en als je niet oppast, zit je de hele avond te mailen. Soms hebben bepaalde werkzaamheden een deadline of zijn er 's avonds meetings. De ene week ben ik vaker thuis dan de andere.'

Eising, die van 1986 tot 1992 TBK studeerde, lid was van de faculteitsraad en voorzitter van studievereniging Stress, werkt al zo'n tien jaar bij 's lands grootste telefoniebedrijf. Hij voelt zich er als een vis in het water. 'Ik zit als een soort spin in het web tussen techniek en commercie. Zo zag ik mijn studie ook: semi-commercieel met een flinke portie techniek.'

Later, op kantoor, vertelt hij dat hij bij KPN Mobiel verant-

Spin in het

woordelijk is voor innovatie, productmanagement en alles op het gebied van content op de mobiele telefoon en alle soorten van mobiele devices. 'Elk innovatieproject heeft hier een *businessowner* en een technisch verantwoordelijke. Mijn afdeling, voor wat betreft projecten, is een soort van intermediair die zorgt voor de afstemming tussen die twee.' Vernieuwende ideeën komen uiteindelijk vaak bij hem terecht ter beoordeling. Hij wijst op een enorme stapel visitekaartjes naast zijn monitor. 'Allemaal mensen die een goed idee in de aanbieding hebben. Een idee waar KPN Mobiel mogelijk iets mee kan. Vaak bellen ze met de vraag: ik heb misschien wat voor je, kan ik eens komen praten? Meestal doe ik die gesprekken zelf, samen met een expert die weet of iets onderscheidend genoeg is.' Lachend: 'Zelf heb ik nergens verstand van, zeg ik altijd.'

Erik Eising (38)

Studie: technische bedrijfskunde

Afgestudeerd: 1992

Werk: directeur portfoliomanagement & innovatie bij KPN Mobiel

web

Deze dag begint met het voorzitten van een stuurgroepvergadering over een internetprogramma dat ervoor moet zorgen dat de verkoop van de mobiele portfolio op Hi.nl en KPN.com vergroot wordt. Mobieltjes rinkelen onophoudelijk en het gesprek is doorspekt met jargon. Voor je chocola kan maken van woorden als *dedicated* aandacht, *retentie* en *cross&upsell* moet je hier wel een tijdje werken. Veel vergaderen hoort bij zijn functie, zegt hij. 'Maar alleen vergaderen en papier produceren is niet mijn ding. Ik wil iets bereiken en ben resultaatgericht. Er is uiteindelijk niets mooiers dan in omzet- of verkoopcijfers terugzien wat een idee of innovatie voor KPN betekent. Ik ben niet echt een *carrièreman*, maar vind een carrière wel belangrijk. In een hutje op de hei zou ik doodongelukkig worden, net als van een *nine-to-five job*.' Van stress heeft Eising ondanks zijn drukke agenda

weinig last. 'Ik ben daar niet heel gevoelig voor. Soms komt het voor dat dingen moeten gebeuren in een tiende van de tijd die er voor staat, maar dat is *part of the job*.' Onderkoeld: 'Je moet je niet overal gek door laten maken.'

Korte tijd later in zijn kantoor. 'Ik beschouw mezelf niet als superintelligent. Maar, ik beschik wel over een gezonde dosis boerenverstand en daar kun je ook een eind mee komen. Op de universiteit heb ik er nooit echt de kantjes vanaf gelopen, maar ik ben wel altijd heel creatief met tijd en ruimte omgegaan.' Een brede grijns: 'Daar heb ik nu nog steeds profijt van. Eerst was er de balans tussen bier drinken en studeren, nu tussen werk en privé. Heb je een moment? Ik moet even bellen of dat stuk er al aan komt.' [...] 'Ik heb om 13.00 uur een afspraak en dan moet dit echt af zijn. Het is een presentatie over ons internetprogramma. Ik ben de trekker daarvan en wil er dus nog even een laatste blik op werpen. Het had om twaalf uur al bij de secretaris van de raad van bestuur moeten zijn.' Even na enen steekt een jongen met een camera z'n hoofd om de hoek van Eising's kantoor. 'Je *five minutes of fame* zijn aanstaande', lacht hij. Gewillig wandelt Eising mee om voor een vertrekkende collega een klein toneelstukje op video te zetten. 'Hooft er ook bij, hè.'

Eising, die een kleine honderd medewerkers in zijn afdeling heeft, noemt zichzelf een 'bouwer'. 'Ik vind het heel leuk om iets op te zetten. Dat loopt ook als een rode draad door mijn carrière. Met mijn enthousiasme probeer ik mensen de energie te geven dingen aan te pakken waar ze in geloven, waar ze ook echt achter staan. Ik denk dat me dat over het algemeen goed afgaat. Zeker in deze omgeving is het belangrijk dat mensen dat voelen, anders wordt het met die innovatie ook niet wat.' Innovatie moet in de bedrijfscultuur ingebakken zijn, vindt hij. 'Het moet in je botten zitten. Er is altijd wel een reden om iets níet te doen, maar de kunst is je zo 'bevrijd' te voelen dat je toch doorzet. Dan kun je het verschil maken en een nieuwe dienst in de markt zetten die waarde heeft voor onze klanten; een dienst die wezenlijk impact heeft op de winst van KPN, maar ook aan de wens van de klant tegemoet komt.'

Maakt een wijds gebaar: 'Dit is gewoon een office-omgeving. Het is nog lang niet creatief genoeg. Een 'verbouwingscommissie' gaat zich daarmee bezig houden en komt met een voorstel. Waar het om gaat is dat hier een ruimte gecreëerd wordt waarin medewerkers kunnen dromen, kunnen zweven om zo de beste ideeën te creëren. We doen dat al een beetje. Als we een dienst succesvol geïntroduceerd hebben, vloeit er champagne. De kurken plakken we vervolgens aan het plafond.'

Tevreden: 'KPN is een bedrijf waar zoiets kan. Ik vind het belangrijk dat mensen de ruimte krijgen, dat ondernemingsgeest gestimuleerd wordt. Naast 'betrouwbaarheid' is 'innovatie' een pijler van KPN. Het is een waarheid als een koe: als je traditionele inkomsten minder worden, dan moet je alternatieve inkomstenbronnen aanboren. En die bereik je door te innoveren.' ■

Tekst: Joost Blijham

Wendy Andrews (36) sprak thuis Engels vanwege haar Engelse vader, haar man Jeroen de Waal (34) groeide op in Brussel. Dat internationale zat er al vroeg in dus. Beiden deden hun stage in het buitenland. Eenmaal een stel besloten ze om - na hun studie- buiten Nederland hun geluk te beproeven. Ze trokken in 2000 de knip voor een fulltime MBA-opleiding in Barcelona en wonen sinds 2002 in Londen. 'Heel erg leuk, maar ook duur. En groot. Moeilijk te zeggen hoe lang we hier nog blijven'.

Leuk, groot,

We spreken af in een pub op een steenworp afstand van de enorme gebouwencomplexen van de Westminster Abbey, Big Ben en Houses of Parliament. Nieuwere versies van de aloude, rode dubbeldekker bepalen samen met de glimmendzwarte taxi's het straatbeeld. De lente doet haar best. Het fameuze groen van St. James's Park, het stijve Buckingham Palace en de trage Theems liggen vlakbij. West End met toeristische trekpleisters als Trafalgar Square, Charing Cross, Piccadilly en Chinatown zijn te vinden op een kwartiertje lopen in noordelijke richting. Met de uitstekende metro, waar ook bij de uitgang wordt gecontroleerd op de geldigheid van je ticket, gaat het nog

sneller. Het standbeeld van de Romeinse keizer Trajanus - de blik gericht op de imposante Tower Bridge - ligt vanaf Westminster op acht haltes oostwaarts; prachtige domeinen als Kensington Gardens en Hyde Park bevinden zich op dezelfde afstand, maar dan in het westelijk deel van de stad. Jeroen: 'Londen is heel erg leuk en super multi-culti, maar ook immens groot. Onze beste vrienden wonen op bijna een uur rijden.' Wendy: 'Je loopt hier niet zoals in Nederland even naar je burens, voor een praatje of een borrel. Ons leven met twee jonge kinderen, in combinatie met werken, is sowieso erg druk, maar dat hoort erbij. Dat, plus de lange reistijden en het ontbreken van

familie in de buurt, maakt het voor ons moeilijk sociaal veel te ondernemen.' Jeroen lacht: 'Even een pilsje drinken in je stamkroeg is er niet bij, laat staan een sportschool of een vereniging. Ik moest hier erg wennen, maar als je daar door heen bent is het leven hier erg divers. Dat maakt het leuk. Maar inderdaad, dit is niet de meest sociale periode in ons leven.' Ja, in Barcelona was de atmosfeer anders, erkent hij. 'Maar ook conservatiever, als je er doorheen prikt.'

Ruime pinten bier van Belgische makelij en zonder al te veel schuim zijn snel besteld. Direct betalen is geboden, met kaartjes wordt niet gewerkt. De prijzen liggen hier hoger dan in eurolanden als Spanje en Nederland en dat is goed te merken, zegt Jeroen. Een beetje appartement zoals dat van hun, voorzien van een tuin en op twintig metrominuten van het centrum, kost per maand tweeduizend pond. Zeg maar drieduizend euro. 'Niet weinig, dat klopt. Voor dat geld huren anderen een riant, vrijstaand huis op het platteland, maar wij willen niet al te ver van ons werk en het centrum af zitten.'

Wendy en Jeroen hebben deze middag oppas geregeld voor hun twee kinderen, Marisa van 2,5 en Otis van een jaar. 'In Nederland is er altijd wel een familielid of een buur die even kan bijspringen. Dat

af in dat jaar en had daarna banen als adviseur en technisch specialist. De echte uitdaging ontbrak echter en daarom deden ze wat ze elkaar al eerder hadden beloofd: op avontuur naar het buitenland. Jeroen: 'Eerst wilden we met een businessopleiding flink investeren in onze loopbanen.' Het was eind jaren negentig en economisch ging het geweldig, weet Jeroen nog. Geld lenen bij de bank was geen probleem en met wat spaargeld erbij kon het stel twee jaar studeren aan de business school van de universiteit van Navarra in de Catalaanse hoofdstad.

Jeroen, terugkijkend: 'Ik wilde na mijn studie informatica niet als *hardcore-technicus* door het leven gaan. Ik had meer belangstelling voor wiskundige en analytische zaken. De MBA-opleiding gaf me het nodige zelfvertrouwen. Het ontrafelde voor mij de mystiek van

bedrijfskundige begrippen.' Wendy knikt instemmend. Ook voor haar staat de 'absolute meerwaarde' van zo'n studie vast.

En inderdaad, er gingen deuren open. Jeroen kon als marketing manager aan het werk bij de business travel divisie van American Express ('Amex') en begin dit jaar volgde al zijn promotie tot hoofd marketing van de divisie Europa, met zesduizend werknemers.

'Ik zit dus in de zakenreizen, niet in de creditcards, benadrukt hij. 'Het is een zware baan. Ik ben vrij jong voor deze functie op MT-niveau. Ik geef leiding aan de marketingmanagers, bedenk de strategie, speel in op de steeds maar veranderende markt. De lat ligt hoog, de stress is groot, maar ik heb 't zeer naar mijn zin. Prima collega's en een bedrijf dat veel investeert in de ontwikkeling van zijn mensen.'

>>

duur

missen we hier wel, ook al proberen we de zorg voor de kinderen redelijk gelijk te verdelen. Een crèche is een moeizame operatie.' Ook de schoolkeuze is een punt dat voor de oudste binnen twee jaar al gaat spelen. 'Niet alle scholen zijn even goed. Dus zal je snel je heil moeten zoeken in een privéschool. En willen we dat?' Jeroen: 'Het verschil tussen rijk en arm is hier enorm. De sociale klassen zijn veel zichtbaarder dan in Nederland. In Engeland heerst de vrije markt, het sociale vangnet is er minder.'

Jeroen studeerde in 1996 af bij informatica en werkte daarna bij KLM en NOB in Hilversum. Wendy rondde haar studie werktuigbouwkunde ook

Wendy verwerf na Barcelona een promotieplaats aan de Business School van de University of London, niet te verwarren met de London School of Economics. Na vier jaar studie, die was gericht

op HRM-begrippen als gedrag en organisatie, kapte ze daarmee. Reden? 'Er wordt veel van je gevraagd, je bent fulltime student, de deadlines zijn strak. Met kinderen is dat een probleem, parttime werken was niet toegestaan. Engeland loopt wat dat betreft hopeloos achter bij andere Europese landen. Ik kon mijn promotiewerk gelukkig verleggen naar de universiteit van Southampton, met het accent op organisatiepsychologie. Daar wil ik in verder. Ik ben er twee dagen per week aanwezig, de andere dagen werk ik thuis.'

En daarna? Wendy: 'Ik zou wel als wetenschapper willen werken aan een Nederlandse universiteit, bijvoorbeeld in Leiden of Amsterdam'. Jeroen: 'Het feit dat Wendy last heeft van heimwee -meer dan ik- telt voor ons zwaarder dan dat ik hecht aan mijn werk hier in Londen. Ik ben vaak op reis. Mijn huidige werk zou ik op termijn wellicht vanuit Nederland kunnen doen. Daar is vast wel een constructie voor te bedenken.' ■

Jeroen de Waal en Wendy Andrews waren actief tijdens hun studie. Jeroen was toetsenist van veruit de populairste campusband van die tijd Fat Abdul & His Funky Camels. Verder was hij o.a. voorzitter van cultuurkoepel Apollo, lid van de faculteitsraad Informatica en de symposiumcommissie van studievereniging InterActief. Wendy deed commissiewerk bij Isaac Newton, zat in de IK'91 en was lid van Nest, Pro Deo en Contramime. Cabaret en theatersport dus, in welke sfeer beiden elkaar leerden kennen. In 1994 won Pro Deo (met Wendy Andrews, Marco Bijl, Bas Vellekoop en Judith van Erp) met glans het Nederlands studentenkampioenschap theatersport. Deze foto van de toen vierjarige band Fat Abdul stond in het UT-Nieuws van 12 januari 1995 (zie ook www.utnws.utwente.nl) en werd gemaakt in muziekstudio Red Planet tijdens de opname van hun cd. Van links af Marije Snuverink (zang, HBO-Enschede), Bas Vellekoop (gitaar en samen met Jeroen de oprichter van Abdul, technische natuurkunde), Maarten van der Steen (basgitaar, civiele techniek) en Jeroen zelf (toetsenist, informatica). De andere bandleden waren Janco van der Kaaden, Erik Haverkamp en Bart van den Berg. Hun laatste optreden dateert van 17 februari 1996 (zie UT-Nieuws van 8 februari van dat jaar). De groep stond te boek als een gezellige feestband die zelfgeschreven nummers en covers speelde van onder andere Prince, Peter Gabriel en Melissa Etheridge.

Tekst en foto's: Bert Groenman

Golfen, zeilen en klootschieten

Al sinds 1976 strijden ieder najaar studenten, alumni en (oud-) UT-medewerkers op golfbaan Driene achter de UT om de THT-beker. Deze foto toont de deelnemers aan de dertigste editie van het evenement, vorig jaar.

Omdat er jaarlijks veel meer aanvragen dan plaatsen zijn en sommige alumni weliswaar niet golfen, maar wel graag hun oude studievrienden willen ontmoeten heeft de organisatie van de THT-beker besloten om onder de noemer *UT Classic4* ook andere sportieve evenementen te gaan organiseren. Dat zijn: zeilen, een auto/puzzel rit en – op z'n Twents - klootschieten.

Op zaterdag 1 juli 2006 wordt de eerste autorit verreden, van Utrecht naar Enschede. De 31e editie van het golftoernooi staat gepland voor zaterdag 23 september. Om de kosten voor deelname zo laag mogelijk te houden roept de organisatie alumni op om mee te helpen: als vrijwilliger in de voorbereidende sfeer, of op de dagen zelf.

Op www.utclassic4.nl komt alle up to date informatie over data en aanmelding te staan.

INNOTIV

HET GROOTSTE LANDELIJK OPERERENDE TECHNISCH PROJECTBUREAU
DAT VOOR 100% IS GESPECIALISEERD IN TECHNIEK!

Voor meerdere hightech werkgevers in de regio Eindhoven zijn wij op zoek naar:

WARMTE- EN STROMINGSDESKUNDIGEN

(zowel praktische als theoretische functiemogelijkheden)

Zowel theoretische als praktische analisten houden zich bezig met onderzoek en/of het maken van berekeningen op het gebied van warmte- en stromingsleer.

JE PROFIEL: TU Natuurkunde, Werktuigbouwkunde of Luchtvaart- en Ruimtevaarttechniek, bij voorkeur gepromoveerd.

DESIGNER

Het construeren en uitwerken van zeer nauwkeurige constructies op 3D CAD-station. Mogelijkheden tot scholing/volgen van cursussen.

JE PROFIEL: TU Werktuigbouwkunde of Luchtvaart- en Ruimtevaarttechniek of HTS met minimaal 2 jaar ervaring als 3D CAD-designer.

FYSICI

Een dynamische baan met veel uitdaging. U werkt gestructureerd en weet op een analytische manier problemen op te lossen aan extreem complexe systemen.

JE PROFIEL: Technische Natuurkunde, bij voorkeur gepromoveerd, ervaring in een high-tech omgeving is een pre.

DESIGN ENGINEER SENSOR PRODUCTS

Ontwerpen en ontwikkelen van elektronische sensoren voor o.a. de automobiellindustrie.

JE PROFIEL: TU Elektro/Elektronica, bij voorkeur met ervaring op het gebied van het ontwerpen van elektronische schakelingen.

Nieuw Bedrijfsonderdeel: AEROSPACE

Je gaat in samenwerking met een groep collega's het nieuwe bedrijfsonderdeel Aerospace vormgeven. De nadruk zal liggen op Stress- en Design Engineering. Mogelijkheden tot het volgen van opleidingen/cursussen.

JE PROFIEL: TU Werktuigbouwkunde of Luchtvaart- en Ruimtevaarttechniek of HTS Vliegtuigbouw, gepromoveerden worden ook gevraagd te solliciteren.

WIL JE REAGEREN? Mail of stuur je CV en persoonlijke motivatie naar: eindhoven@innotiv.nl of bel ons!

WWW.INNOTIV.NL

member
of usg people

Innotiv
Hoevenweg 31
5652 AW Eindhoven
Tel. (040) 251 41 74

Meertaligheid is een geschenk voor het leven, vindt Corine Nauta. Ze studeerde toegepaste onderwijskunde en woont met haar Peruaanse echtgenoot in Keulen. Haar kinderen, Alexander van anderhalf en Caroline van zes, krijgen een drietalige opvoeding. Samen met een bevriende taalkundige richtte ze een vereniging op ter bevordering van meertaligheid. Misschien wordt dat ooit nog eens haar baan.

In het bomvolle Peruaanse specialiteitenrestaurant El Inca, knus verstopt in een keldertje aan de rand van het centrum, valt Corine een hartelijke begroeting ten deel. De Peruaanse restaurantmedewerkers herkennen haar meteen. 'Kennissen van m'n man', lacht ze en vertelt enthousiast hoe de liefde haar tien jaar geleden naar Keulen bracht. Haar echtgenoot, Carlos Vega, leerde ze in Arnhem kennen. Na zijn studie elektrotechniek reisde deze Peruaan door Europa en voorzag hij als straatmuzikant in zijn levensonderhoud. 'Een echte avonturier', blikt ze terug. Vega kreeg uiteindelijk een baan in Keulen als projectingenieur. Corine reisde daarom al tijdens haar studie praktisch ieder weekend naar de domstad. 'Dat was in die tijd nog een operatie van bijna vijf uur. De ICE reed toen nog niet.' Ze trouwden nog tijdens haar studie.

Na verloop van tijd voegde Corine zich definitief bij haar echtgenoot. Ze heeft een baan als *vertriebsdisponentin* bij Randstad Deutschland, maar bevindt zich in *elternzeit*. 'Een vorm van ouderschapsverlof', legt ze uit. 'Je krijgt drie jaar onbetaald verlof, maar behoudt je baan.' Hoewel de overstap haar in eerste instantie zwaar viel ('Duits was het eerste vak dat ik op de middelbare school uit m'n pakket heb gegooid'), heeft ze nu haar draai gevonden. Niet in de laatste plaats vanwege het goede imago dat de Nederlander in Duitsland geniet. Corine: 'Duitsers zien Nederland in het algemeen als een tolerant, open en ongecompliceerd land. Je kunt je als Nederlander nèt iets meer permitteren dan een Duitser. Een geintje maken, de informele regels een klein beetje overtreden, van een Nederlandse vinden ze dat wel grappig. Net als dat Nederlandse accent: dat vinden ze charmant. Je bent toch een beetje bijzonder hier.'

Met de geboorte van Caroline werden Carlos en Corine toch met een aantal fundamentele vragen geconfronteerd. Want, met een Nederlandstalige moeder, een Spaanstalige vader en een Duitstalige omgeving, hoe voed je zo'n meisje dan op? 'We hebben daar erg veel over nagedacht', zegt ze, terwijl ze een slokje water neemt. 'Komt dat wel goed, vraag je je dan af?' Een vriendin, de Duitse taalkundige Regine, nam een groot gedeelte van die vrees weg en adviseerde hen om in hun eigen moedertaal met hun dochtertje te communiceren. 'De grootste fout is van mensen te verlangen dat ze een vreemde taal met hun bloedeigen kinderen gaan spreken', meent Corine. 'Een vreemde taal beheers je nooit zo goed als je moedertaal, waardoor je je kind verkeerde taalstructuren kunt aanleren.'

Tot de kleuterschool was Nederlands Caroline's eerste taal. Om vroeg in contact te komen met de omgevingstaal Duits bezocht ze een Duitstalige speelgroep en werd ze regelmatig bij

Pferd is

Corine Nauta en haar gezin

heet dat: een kind wordt, klats, in het diepe gegooid. Ze leren zo op een leuke, *spielerische* manier een taal aan.'

Nu, ruim vier jaar later, is het aantal groepen sterk gegroeid. Zo'n zestig jonge kinderen bezoeken wekelijks een speelgroep waarbij de taal van pa of ma wordt gesproken. Naast meerdere Spaanse groepen in Keulen en Bonn bestaan er nu ook Engelse, Italiaanse en Perzische groepjes. Een Duits en een Turks klasje zijn in de maak. 'Maar we geven ook workshops over meertalig opvoeden en online adviezen. Allemaal op vrijwillige basis.' Het leverde ze veel media-aandacht op. Zo bezocht een cameraploeg van de landelijke Duitse omroep WDR het gezin Vega voor een reportage. Misschien dat ze er ooit nog eens haar beroep van maakt. Er is voldoende vraag naar, de kennis is aanwezig, maar om er ook een fatsoenlijke boterham aan te verdienen zal niet meevallen, want faciliteiten als zaalhuur zijn duur en de eisen streng, weet ze.

'Het leren van vreemde talen op jonge leeftijd is een geschenk voor het leven', meent Corine. 'Dat was ook het uitgangspunt. Een meertalig opgevoed kind leert abstracter te denken. Het koppelt een object niet meteen aan een woord, want het weet onbewust dat dat

weer *rechtsrheinisch* begeeft – de Keulse benaming voor het deel van de stad aan de overkant van de Rijn – volgt een uitnodiging om de volgende dag kennis te maken met haar gezin. Later die dag, op een muurtje aan de oever van de Rijn, met een pizza als lunch, vertelt ze over het negatieve imago dat meertaligheid vroeger had. Het zou schizofrenie veroorzaken. 'Ik heb dat altijd belachelijk gevonden, snapte niet waar die theorie vandaan kwam. Tot Caroline op een gegeven moment bij me kwam met een klein speelgoedpaardje. Ze vroeg: hoe heet dit? Dat is een paard, was mijn antwoord. En wat zegt papa? Papa zegt *caballo*. En Regine? Regine zegt *pferd*. Maar mama, vroeg ze toen, en ik dan, wat moet ik zeggen? Ze vroeg zich klaarblijkelijk af welke taal bij haar hoorde. Toen begreep ik een beetje waar die schizofrenie-theorie vandaan kwam.' Corine ziet en verwacht echter geen problemen. 'Al ben ik wel heel erg benieuwd hoe het over een jaar of tien met haar taalvaardigheid gaat.' ■

De Dom biedt een fraaie blik op de Rijn.

ook caballo

Duitstalige kennissen ondergebracht. Zodoende had ze geen taalachterstand aan het begin van de kleuterschool. Spaans is Caroline's derde taal. 'Het enige Spaanstalige contact dat ze had was met haar vader. Dat was relatief weinig. Toch wil je je kind laten zien dat er een Spaanstalige wereld bestaat buiten papa.'

Samen met haar vriendin Regine, ook met een Peruaan getrouwd ('een ander hoor!'), besluit ze een vereniging op te richten waar ouders hun kinderen wekelijks anderhalf uur onder begeleiding van een *native speaker* spelenderwijs een andere taal kunnen laten leren. 'De groepsleidster zingt liedjes met ze, speelt en knutselt met ze en vertelt verhaaltjes. *Immersion*

woord een volstrekt willekeurig gekozen klank voor een voorwerp is. Hetzelfde object kun je met verschillende klanken correct benoemen. Een ander positief effect is dat een kind op latere leeftijd gemakkelijk andere talen kan leren.' Lachend schetst ze de verwarring die zich soms meester maakt van haar dochter. 'Ze haalt momenteel best veel door elkaar. Dat is normaal. Enerzijds is dat een gewone ontwikkelingsfase, anderzijds lijken Nederlands en Duits veel op elkaar. Sommige woorden zijn hetzelfde, maar hebben compleet verschillende betekenissen. Ik zei laatst tegen haar: ben je doof? Verontwaardigd zei ze: oh, mama, dat mag je niet zeggen. Doof betekent in het Duits stom.' Wanneer de verslaggever zich 's nachts

Wim Koolhoven

Niet leuk, wel uniek

‘Op een gegeven moment willen ze je hebben’, blikt oud-student chemische technologie Wim Koolhoven (45) terug. Hij weigerde halverwege de jaren tachtig dienst én vervangende dienstplicht en draaide daarvoor negen maand het cachot in. ‘Het probleem is dat we het normaal vinden om mensen op te leiden die dood en verderf zaaien. Als ik een beroep had gedaan op de Wet Gewetensbezwaren Militaire Dienst, dan had ik geaccepteerd dat het hebben van een geweten het probleem zou zijn, terwijl dat juist een deel van de oplossing is.’

Zijn opsluiting heeft hem gelouterd. ‘Iedereen die om politieke redenen de gevangenis in gaat, wordt gesterkt in zijn overtuiging. Het is zó ongenueanceerd, mensen opsluiten.’

Vreemd voelde het om na zo’n tijd weer buiten te staan – ‘je verbaast je al om het feit dat je zélf een envelop mag dichtplakken’ – en het duurde ook wel even voor Koolhoven weer in een goed ritme zat. ‘Je hospitaliseert op een vreselijke manier. Ik moest echt weer wennen.’

Na zijn vrijlating aanvaardde Koolhoven in 1988 een baan bij ITC, het International Institute for Geo-Information Science and Earth Observation in Enschede. Daar werkt hij nog steeds als hoofd Geo Software Development. Jarenlang, tot de afschaffing van de dienstplicht, was hij lid van Vereniging Dienstweigeraars en gaf hij lezingen op scholen. ‘Het komt niet meer zo vaak ter sprake, maar zo nu en dan denk ik er nog wel eens aan terug.’ Zonder wrok, overigens. ‘Ik kende de consequenties en kon me er dus op voorbereiden. Het was geen leuke, wel een unieke ervaring.’

6 november 1986

23 september 1993

Quality of life

‘Milieufée’ Reneke van Soest (32) studeerde CT en was halverwege de jaren negentig voorzitter van de Studentenraad Drienerlo (SRD). Ze bekleedde allerlei functies in faculteits- en universiteitsraden én zette zich in voor een beter milieu. Nog steeds trouwens; langzaam maar zeker is ze steeds meer zelfvoorzienend.

‘De SRD was gewéldig’, blikt ze terug. ‘Je kon daar alle dingen doen die studenten van een vakbond verwachten. Gebouwen bezetten en dat soort gekke dingen. De faculteits- en U-raad vergden wat meer diplomatie; niet m’n sterkste kant destijds.’ Ze kan zich de foto nog wel herinneren. ‘Zo’n alternatieve troonrede deed de SRD elk jaar.’

Na een stage van zes maanden bij Shell in Nieuw-Zeeland kreeg ze een baan aangeboden bij dit bedrijf. Na drie jaar Schotland kwam ze weer in New Plymouth terecht, als reservoir engineer. ‘De omvang van olie- en gasreserves is altijd onzeker. In mijn functie breng ik die marges zoveel mogelijk in kaart.’

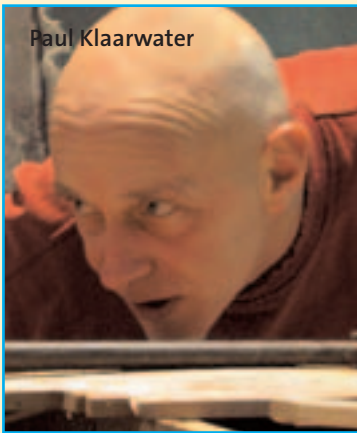
Het leven aan de andere kant van de wereld is fantastisch, zegt ze. ‘New Plymouth heeft maar zestigduizend inwoners en de dichtstbijzijnde stad ligt op vijf uur rijden. Het

Reneke van Soest

ligt direct aan het strand en vlakbij ligt een grote vulkaan met eeuwige sneeuw, waardoor we hier bij wijze van spreken ’s morgens kunnen skiën en ’s middags aan het strand kunnen liggen.’

De kans dat ze ooit terug komt acht ze klein. ‘Ik heb hier een huis gekocht met anderhalve hectare grond voor de helft van de prijs waarvoor mijn broer een eenkamerappartement in Utrecht heeft gekocht. De quality of life is hier bovendien waanzinnig veel groter dan in Nederland. De mensen zijn geweldig.’

Paul Klaarwater

Op stage, spul weg

Wb'er Paul Klaarwater (50) klaagde in 1973 als eerste student de Technische Hogeschool aan voor de geleden schade die hij opliep nadat zijn geliefde oude auto-onderdelen per abuis weggegooid waren. 'Ik kwam terug uit stage in Engeland, keek in de garage en die was leeg. Weg waren mijn oude Fiat- en Simca-onderdelen. De TH had alle fietsenstallingen en garages van de studentenwoningen op de campus een grote schoonmaakbeurt gegeven. Oude barrels, waarvan de eigenaren aanvankelijk nog onbekend waren, konden na de poetsessie alsnog opgehaald worden. Dat spul stond allemaal buiten bij De Boerderij opgesteld. Mijn auto-onderdelen zaten er jammergenoeg niet bij.'

Klaarwater, die tegenwoordig een bedrijfje heeft dat geluidsopnames overzet op cd ('het is hopeloos solliciteren als je vijftig bent') ontdekte dat de onderdelen, die hij veilig in de garage opgeborgen dacht te hebben, beland waren op de vuilnisbelt.

'Blijkbaar was het voor schroot aangezien.'

Het proces duurde vrij lang, herinnert Klaarwater zich.

'Pas na twee jaar deed de kantonrechter uitspraak.' En die was in het voordeel van de student. Klaarwater had 765 gulden geëist en kreeg uiteindelijk vierhonderd gulden schadevergoeding. Toch een klein succesje.

De liefde voor oude materialen is nooit overgegaan.

Klaarwater's garage bij huis staat nog steeds volgepakt met onderdelen van voorheen. 'Van alles wat,' zegt-ie. 'Ik heb Simca-onderdelen staan uit 1959 en 1939. Ook oude Ducati-onderdelen horen tot de verzameling, net als oude grammofoons.'

24 maart 1977

THT MOET BETALEN

Student P. Klaarwater, die de THT voor het gerecht had gedaagd omdat hij meende schade te hebben geleden door het feit dat de hogeschool in augustus 1973 zijn dierbare flat-onderdelen voor schroot had aangestien en had laten afvoeren naar de vuilnisstortplaats, heeft wat water bij de wijs moeten doen. De kantonrechter bepaalde dertien dagen dat de THT hem f 300,- schadevergoeding zal moeten betalen (alsmede een bijdrage in de kosten van de rechtszaak van f 120,-). Klaarwater had f 765,- geëist. Al met al een klein succesje voor de eiser, die wat het opknappen van oude wagens betreft, nog wel even vooruit kan. In zijn garage in Hengelo staan de geraamtes van een Topline '55, een Lancia '42 en een Simca '39.

Meisjesflat op zoek naar jongens

De Raad voor de Campusvoorzieningen (RCV) heeft maandag beslist dat de aparte meisjeshuisvesting (mhv) moet verdwijnen. De raad reageerde hiermee op een verzoek van de huidige zes bewoners van Matenweg 24 om de mhv af te schaffen. 'Er bestaat namelijk geen enkele belangstelling meer voor en (ons inziens) ook geen noodzaak. Bovendien zijn lege kamers voor Huisvesting onaantrekkelijk en voor ons erg ongezellig', aldus de briefschrijfsters Fetske, Marion, Karin, Mariëlle, Ann en Karin.

Alle meisjes zijn de afgelopen jaren door Campushuisvesting op Matenweg 24 geplaatst. Ze hadden daar niet speciaal om gevraagd. De kamers staan vaak lang leeg en bijna alle nieuwkomers beschouwen de mhv als een tussenstation op zoek naar andere huisvesting. Momenteel staat één van de zeven kamers leeg en op 1 oktober vertrekt er weer iemand. De meisjes hebben er geen zin meer in en vinden ook het idee van aparte huisvesting 'achterhaald'. Bovendien denken ze dat de aparte status potentiële nieuwkomers afschrikt. 'Een meisje vroeg eens of hier wel jongens mochten komen,' vertelt Ma-

Samen met de buurman

Er was, eind jaren tachtig, nog één ouderwetse meisjesflat op de campus: daar waar nu verblijfsaccomodatie Logica zit. Op een gegeven moment vonden de bewoonsters, onder wie Karin Petersen, het welletjes. 'We konden dat huis gewoon niet meer vol krijgen; iedereen wilde gemengd wonen.' De bewoonsters startten een actie en warempel na twee jaar kregen ze voor elkaar dat hun status aparte werd opgeheven. 'Dat heeft nogal wat heen en weer gepraat gekost', blikt Petersen terug. Ze haalden er de regionale media mee.

De eerste jongen die zich aanmeldde, werd meteen liefdevol opgenomen door zijn vrouwelijke huisgenoten. Hoewel, liefdevol? 'Nou, we dachten: we nemen hem maar, maar het bleek achteraf niet zo'n succes. Uiteindelijk hebben we hem gevraagd weg te gaan. Het klikte gewoon niet.'

De geringe interesse blijkt uit de aanmelding van slechts twee meisjes dit jaar. De één is een keer langsgeweest op de meisjesflat, de ander hebben ze nooit gezien. De zes kondigen aan op zoek te gaan naar - minimaal twee - jongens, want 'welke jongen wil nu met zes meiden wonen?' vraagt Fetske zich af. Voordat de RCV zijn voorstel in de vergadering had gebracht, had bestuurslid Raymond Lejeune advies gevraagd aan de studentepsycholoog mevrouw drs. W. Vijn, studentendecaan drs. J. Ham en emancipatiewerkster drs. J. van Ameijde.

Na verloop van tijd ontstond toch een gezellige, gemengde groep mensen, vertelt ze. 'Uiteindelijk hebben we nog een jaar of drie met vier jongens en drie meiden in dat huis gewoond.'

Petersen studeerde CT en deed daar de volle zes jaar over. Werk vinden was in die tijd, rond 1993, moeilijk. Na wat omzwervingen kwam ze halverwege de jaren negentig bij automatiseerder VX terecht en daar werkt ze nog steeds.

Met 'de mensen van toen' heeft ze nog veel contact. Ook met de burens op nummer 24, waar ze destijds al veel dingen mee ondernamen. 'Er zat een deur in de keuken, waardoor we zo naar de patio naast ons konden lopen.' Ze woont tegenwoordig in Lelystad. Mét een buurman van nummer 24 en twee kinderen.

28 september 1989

Karin Petersen

Beetje een kippenhok

‘We hebben niet bewust de mannen buiten de deur gehouden hoor’, beweert Nienke Kraeima (26), oud-studente bestuurskunde en in 2001 secretaris van de eerste introductiecommissie die geheel uit vrouwen bestond. ‘Iedereen zei: dat zal wel een kippenhok worden; jullie zullen elkaar wel de haren uittrekken. En ja, een beetje een

Nienke Kraeima

kippenhok was het wel. Maar de mannen hebben we niet gemist, we waren allemaal al aan de man.’ Sardonisch: ‘Ach, vrouwen zijn uiteindelijk toch beter in organiseren dan mannen.’

Ze was een beetje de man van het stel, de ‘technische chick’, zoals ze zelf zegt. En de aanjager. ‘De kop die boven dat verhaal staat, ‘Go, go, go, girls!’ is van mij.’

Kraeima deed vijfeneenhalf jaar over haar studie

bestuurskunde, mede door veel bestuurswerk.

Na haar afstuderen bleef ze in Enschede en werkte korte tijd bij een sportzaak. ‘Ik kon daarna al snel bij de gemeente Enschede aan de slag als trainee. Dat was leuk, maar niet heel leuk.

We volgden veel traineeships en cursussen bij P&A

Coaching, in Enschede. Tegen één van die consultants zei ik: ik vind jouw baan veel leuker dan de mijne. Uiteindelijk besloot ik bij de gemeente te stoppen en toen vroeg hij of ik niet bij P&A wilde werken. Dat leek me waanzinnig leuk. Ik vind het trouwens nog steeds super. En dat voor iemand die altijd na een maand of drie uitgekeken raakt op dingen!’

22 februari 2001

Pluim van de dag

Ruim tien jaar geleden zorgde de aanhouding van een insluiper op de campus voor een storm aan publiciteit. Zijn signalement (‘een Sjonnie’) was verspreid via internet, dat destijds nog in kinderschoenen stond. TBK-student Danny van der Voorden (nu 31) zorgde voor zijn aanhouding. ‘Het signalement was heel stereotiep. Het zou gaan om een man in trainingspak, met gouden kettingen en een ongeschoren gezicht. Ik las dat en hetzelfde moment staat die kerel in m’n deuropening. Ik vroeg hem: kan ik je ergens mee helpen? Hij zei: ik ben op zoek naar Willem. Maar er woonde geen Willem en die had er ook niet gewoond.’

Van der Voorden belde de bewaking en zette samen met een medestudent de achtervolging in per auto. Ze reden de man klem en hij kon worden ingerekend. Wat volgde was een golf van publiciteit. De Telegraaf en Tubantia

zetten de actie op de voorpagina, Van der Voorden verscheen in de 5 uur show op RTL4 en bij de Magic Friends op Radio 3, waar hij de ‘Pluim van de Dag’ kreeg. ‘Ik ben er vrij druk mee geweest ja. Internet was toen nog zó nieuw. Ik moest Myrna Goossen, de presentatrice bij RTL4, uitleggen wat internet precies was en hoe het werkte.’ Verjaardagen wil hij nog wel eens opluisteren met het verhaal. ‘Het was natuurlijk vrij spectaculair.’

Van der Voorden werkt sinds 2000 bij Pearle als directeur inkoop. ‘De optiek is een ontzettend leuke branche, het bevat me prima daar.’

Danny van der Voorden

Insluiper

(vervolg van voorpagina)

had indertijd effect: meisjes stroomden binnen die bevestigden dat de gefototeerde persoon die vermoede insluiper was. Daarnaast verscheen een van de WWW-foto's van de verdachte in affichesvorm op de campus. Het portret ging vervolgens van het draagvlak dat de afgebeelde persoon indertijd bij de bewaste campuspartij zou betreffen achtervervolgden zijn tanden, singers, benen, armen, ogen en zijn leven zou verliezen.

Voorlichter J. Campheus van politiedienst Tweente-Zuid wees op verbaand op het verhaal. Volgens hem wist de politie alvorens dat er op het net een signalement is verspreid. ‘Zo'n foto op het net gaat mij wel te ver. Daar ben ik niet kapot van. Je veroordeelt iemand vooraf en je komt je vergissen. De politie mag van zulke methoden geen gebruik maken.’

Volgens de Brabantse jurist E. Schreuders is het openbaar maken en verspreiden van foto- of filmbestanden van een verdachte niet strafbaar, maar wel ‘onrechtmatig’ wegens aantasting van het goedrecht op privacy. Het portretrecht is hier volgens hem niet van toepassing. Schreuders is verbonden aan de Katholieke Universiteit Brabant en aan de Registratiekamer, de instelling die de aflevering van de wet op de persoonsgegevens controleert. Het verspreiden van een signalement mag, het verspreiden van een filmpje gaat ‘te ver’, meent Schreuders. ‘Het middel is erger dan de kwaad, zeker bij een uitsluitend lichte vergrijp als

Affiche, Galvan

definiëel of inhouding. Je afficheert iemand die alleen maar aan een signalement voldoet, of die op dat moment hooguit van iets verdacht wordt, meten of politieklijk als dief.’

Mogelijk strafbaar is volgens Schreuders overigens wel de verspreiding van foto's van een verdachte in combinatie met teksten zoals die op de campusposters zijn geplakt. ‘Dat lijkt op bedreiging. Dat gaat de grenzen van fatsoenlijk handelen mijns inziens te buiten. Een aanklacht mag iemand niet vroegtijdig maken. Het maakt op mij de indruk van eigen rechter spelen’ aldus Schreuders.

De twee filmbestanden reageren wat bemiddeld op de WWW-pagina vermeld dat we alles zouden invliegen als de informatie onjuist bleek. Dat staken hebben we overwogen, maar het ging er op dat moment om dat de campus veilig te weten kwam wie deze persoon was en dat hij zo snel mogelijk werd gepakt. Onduidelijk is overigens in hoeverre het filmpje bij de aanhouding echt een rol heeft gespeeld. De twee studenten hebben het inmiddels van het net gehaald. ‘Het heeft zijn nut gehad’, aldus de INF-student.

BEN VAN RAAIJ

19 september 1996

De intocht van het korps op de campus, zaterdag 23 april, 18.00 uur. De eerste dameslopers komen eraan.

Motorrijders ‘regelen’ de Batavierenrace

Vast meubilair

Tot het vaste en onmisbare meubilair van de Batavierenrace behoort het korps der motorrijders, zo'n 150 in totaal. Ook tijdens de 34e editie, zaterdag 23 april 2006, zijn de mannen en een enkele vrouw gestoken in de bekende oranje, blauwe en gele hesjes. Ze regelen 's nachts en overdag het verkeer, verrichten koeriersdiensten of zitten in de verzorging. Reserverijders dichten gaten, zoals dat heet. Weer anderen hebben een coördinerende functie. Politie komt er niet aan te pas.

Van heinde en verre, tot uit het buitenland toe, reizen ze af naar het oosten om vooral niets te missen van het jaarlijkse spektakel. Het is vaste prik, weer of geen weer. Na afloop is er op de UT een gezamenlijk maal, aangeboden door de organisatie, als blijk van waardering voor de bewezen diensten.

Veruit de meeste motormuizen hebben een UT-achtergrond, maar niet allemaal. Sommigen studeerden een blauwe maandag in Twente of zijn bevriend met oud-studenten. Of hebben een zoon die ooit aan de UT studeerde. Onderweg wordt zo hier en daar een eitje of een pannenkoek gebakken. Van slapen komt niet veel. De onderlinge solidariteit is groot, zoals gebruikelijk bij het motorvolkje.

Niet alleen in Nijmegen en Enschede, maar ook in Barchem, waar op aan het eind van de morgen de tweede herstart plaatsvindt, is het een drukte van belang. Bij de fameuze vijfsporg rijden touringcars en wedstrijdbusjes af en aan en zorgen voor complexe verkeersstromen. De taakrijders ('wij zijn het voetvolk onder de rijders') regelen het verkeer en doen dat geconcentreerd en met verve.

Op de volgende pagina's een sfeerreportage met korte tekstjes en veel beeld.

>>

Foto's: Arjan Reef ('s nachts), Jan Nijkraake (Barchem), Bert Groenman (Enschede). Tekst: Saskia van den Boom en Bert Groenman

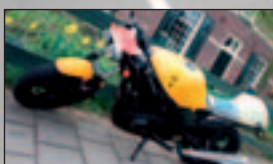

Irma van Slooten (29), studie: bestuurskunde (1995-2001), huidige baan: projectmedewerker bij Handicap + Studie (een expertisecentrum voor mensen die studeren met een functiebeperking). **Type motor:** CB400n. Irma en Arnoud zijn een stel, althans op de motor. **Hun taak:** de collega's verzorgen. 'Ze krijgen thee, koffie of fris, knakworsten, huzarensalade, broodjes of onze zelfgemaakte pannenkoeken.'

Arnoud van der Bel (31), studie: elektrotechniek (1992-1997), huidige baan: onderzoeker bij Philips in Eindhoven. 'De Batavierenrace is voor mij één grote reünie. Bij ieder wisselpunt kom je wel bekenden tegen. Zowel bij de organisatie als bij de lopers.' Het karretje is al dertig jaar oud, vertelt hij. Aangeschaft voor 50 euro en speciaal voor de race omgebouwd. 'Het geeft een bizarre en surrealistische sfeer als je midden in de nacht op een weiland pannenkoeken aan het bakken bent. Ik spaar batavierenhuizen. Mijn hele kast hangt er vol mee.'

Dit is de Suzuki '92 van Jurjen Emmelkamp (30), geparkeerd voor een van de oudste huizen van Barchem (1847).

Jurjen studeerde aanvankelijk werktuigbouwkunde, haalde zijn bul echter in de technische natuurkunde op hbo-niveau en bezet nu een promotieplaats bij elektrotechniek in de faculteit EWI.

Hans Renkema (37)

huurde een Yamaha 2006 om ook dit jaar van de partij te kunnen zijn. 'Het zal de tiende keer zijn, of zo iets'. Begon in '87 met technische bedrijfskunde, maar strandde in het zicht van de haven nadat zijn scriptie stagneerde en hij zijn eigen -huidige- adviesbureau Reflective in Enschede begon. 'Ik ben me nu aan het heroriënteren. Of ik ga voor groei met alle lusten en lasten vandien, óf ik kies voor een baan in loondienst.'

Ook goed met elkaar bevriend zijn Roger Quaedvlieg (30) en zijn bijrijder Marjolein Bonnes (25). Roger doet sinds 1993 technische bedrijfskunde. Of het nog tot een afronding van zijn studie komt weet Roger niet. Afstuderen zal hoe dan ook niet meevallen naast de baan die hij al een jaar of vier heeft 'in de sfeer van klantenservice en websites' bij de UT-dienst ITBE (een fusie van het centrum voor informatievoorziening, onderwijskundig centrum en bibliotheek). Met zijn Moto Guzzi '87 doet hij al een jaar of zes, zeven mee aan de Bata. Marjolein studeert aan de Saxion Hogescholen bedrijfskundige informatica.

>>

Dit zijn Cari van Rood (28) en Jelle Veenstra (27). 'Nee, we zijn geen stel en dat zullen we ook niet worden. Maar we zijn wel hele goeie vrienden'. Ze woonden tijdens hun studie in Huize Wanbelijd. 'Ja, met een lange ij dus, vanwege de naam van de straat, Lijdsweg. Maar eerlijk gezegd is er twijfel of die naam wel goed is gespeld'. Niet dus. Cari behaalde in 2003 haar CT-bul, waarna ze eerst kort werkte op een plant van ICI als proces-technoloog. Maar dat was toch niet haar ding, vertelt ze. Ze zit nu als management-consultant bij IG&H in Woerden, waar haar 'analytisch vermogen meer uit de verf komt'. Vandaag is ze vooral bijrijder van Jelle, die net is afgestudeerd als werktuigbouwer en een van de motorploegleiders is tijdens de Bata. 'Nee, al te vlot ging het niet met de studie, maar het is toch gelukt. Nu maar é s kijken of er een baan is te regelen'. Jelle was tot voor kort de coördinator van de distributie van het UT-nieuws over de campus. Die klus doet de Motorsportgroep van de UT al sinds het begin van de jaren zeventig.

Marcel Sparidans (rechts) en **John Piek**, beiden werkzaam bij Akzo Nobel, respectievelijk als proces-operator en 'toezichthouder derden'. De twee heren houden het verkeer uit Zwiep tegen dat de lopers na hun herstart uit Barchem tegemoet komt. Deze fraaie heuvelachtige etappe van 4,6 km buigt na anderhalve kilometer linksaf en gaat onverhard het bos van de Witte Wieven in. Geen UT-achtergrond, maar bij de bataclub gehaald door alumnus Erik Wouters.

Even rust voor een bakje koffie en een praatje. Maar lang zal de break niet duren want de eerste lopers vanuit Lochem richting Gelselaar dienen zich al weer aan.

Arne Bartelink (28), (snelle)studie: technische bedrijfskunde (2002-2005), huidige baan: MQ engineer bij Océ. Type motor: Honda XBR. 'Het geeft een kick om met z'n allen een geweldige race neer te zetten. Je moet hard werken, maar het is boven alles ontzettend gezellig en je doet veel sociale contacten op. Het begin was een hel. In de eerste tien kilometer van de race heb ik door alle hectiek inmiddels al 88 kilometer gereden. Door het ongeval na de tweede etappe is de hele race omgegooid waardoor steeds van alles veranderde. Het was crisis, maar we hebben het gemanaged. Je eigen veiligheid en die van je teamleden zijn het allerbelangrijkste.'

Rik Steenwinkel (46), ploegleider. **Studie:** elektrotechniek (1977-1983), **huidige baan:** systeem netwerkbeheerder, politie Zwolle, **type motor:** BMW, r100gs. 'Ik doe mee omdat ik gek ben. Het blijft een hoop geregeld, de organisatie van zo'n club motorrijders. Gelukkig zit een groot deel van het draaiboek in mijn hoofd en is het routine geworden. **Mooiste moment?** Eh, dat je zaterdagmiddag de sintelbaan op rijdt - nadat je met alle motorrijders de hele nacht bent doorgetrokken. Onbeschrijfelijk.'

Marion Braams (42), bij wisselpunt 5, Oraniendeich, 5.00 uur 's morgens. **Studie:** informatica (1981-1985). **Huidige baan:** senior adviseur dynamisch verkeersmanagement bij Rijkswaterstaat. 'Ik zie erop toe dat de busjes goed aansluiten en probeer zo echte onrust te voorkomen. Ik doe al twintig jaar mee. Het allermooiste is dat je de hele nacht doorwerkt. Ik voel me daardoor weer helemaal jong, net een student.'

Gemeente Enschede

Evenementenkalender juni - december 2006

Met het Enschede UITburo wordt stevig ingezet op uitbouw van spraakmakende evenementen in Enschede en omgeving. Een selectie vindt u hieronder, kijk voor actuele informatie en meer evenementen op www.uitburo.nl

> Juni

Enschede Muziek Festival

Ook dit jaar staat Enschede weer vier dagen (15 t/m 18 juni) bol van de muziek, theater, educatieve projecten en tentoonstellingen. Met de speerpunten 'jong talent' en 'muziek en beweging' is het thema dit jaar 'Muziek beweegt'.

Kunst in het Volkspark

Op zondag 18 juni vindt een manifestatie plaats van honderden (semi)professionele Nederlandse en Duitse kunstenaars, die in het Enschedese Volkspark hun kunstuitingen exposeren voor een breed publiek.

> Juli/augustus

Denderende Muziekdonderdagen

Een vijftal laagdrempelige bruisende muziekavonden in de zomer. Met elke donderdagavond een wisselend thema: Blues, Palingsound, Salsa, Straattheater en een verrassingsavond!

> September

Proef Eet

Van 1 t/m 3 september kan je op de Oude Markt voor een paar 'duiten' de specialiteiten en gezelligheid van culinair Enschede proeven. Zo'n twintig restaurants presenteren zich, met kookdemonstraties en workshops, aan het publiek.

UIT Markt / Opening Cultureel Seizoen

Alle culturele partijen in Enschede werken in het weekend van 16 en 17 september samen om te laten zien dat het culturele seizoen weer losbarst!

Architects of Air / Planet Art / Rockarty

Planet Art en Rockarty (16 t/m 24 september) laten het publiek kennismaken met niet-alledaagse vormen van kunst waarbinnen plaats is voor combinaties van muziek, film, theater en beeldende kunst.

> Oktober

Military Boekelo Enschede

De Military Boekelo Enschede van 5 t/m 8 oktober is een internationaal paardensport evenement dat al jaren tienduizenden bezoekers trekt!

Met dressuur, crosscountry en springen, maar ook met de gezellige Herfst Fair en Headgearday.

> November

Alumnidag

De Universiteit Twente bestaat 45 jaar en viert dit lustrum met een speciale alumnidag op zaterdag 18 november 2006!

> December

December Feestmaand

Gedurende de hele maand december staan tal van activiteiten in de sfeervol verlichte binnenstad gepland: een ijsbaan, een speciale winterkermis, een kerstmarkt, talrijke muziekkoren, koopzondagen, extra koopavonden en nog meer gezellige winterse activiteiten!

Ook het Internationaal Circusfestival (21 t/m 30 december) staat dit jaar uiteraard weer op het programma!

Voor meer informatie: www.uitburo.nl

Wie: Dick Kroon (50). **Studie:** werktuigbouwkunde. **Afgestudeerd:** 1986. **Werk:** adviseur innovatie en ontwikkeling bij ingenieursbureau Reden in Hengelo. **Woonde vroeger:** op de campus en in studentenhuis de Racidentie. **Woont nu:** in een verbouwde smederij in de oude Deventer binnenstad. **Huisgenoten:** vrouw Ingrid runt een winkel in mozaïek en exclusieve tegels in het voorste gedeelte van het woon-winkelpand. **Favoriete plek:** de hobbyzolder. **Werd verliefd op:** alle hoekjes en gatjes, hier konden we iets van maken.

'Ik woonde al een tijdje op de campus toen in de Racerstraat in Enschede vrij luxe panden te koop kwamen. Die werden maar niet verkocht. Samen met een stel vrienden, allemaal motorrijders bij de Motorsportgroep THT gooiden we het op een akkoordje met de aannemer. We gingen van hem huren. Toen mijn vader kwam kijken zei hij: jongen, jij zult lang moeten werken voordat je weer op dit niveau woont. Hij kreeg gelijk!

'Ik heb altijd gezegd dat je moet wonen waar je werkt. Zo belandde ik achtereenvolgens in Aalten, Den Bosch, Hengelo, Didam, Zevenaer, Heerlen, Maastricht en Deventer. We woonden eerst in Deventer Colmschate, een nieuwbouwwijk. Maar dat is niks en het wordt ook niks, ondanks alle comfort.

'Toen mijn vrouw een eigen zaak wilde opstarten, zijn we gaan zoeken naar een ruimte om te wonen en te werken. We vonden deze smederij: vierhonderd jaar oud en een beschermd stadsgezicht. De rookkanalen in de muren van de vroegere stookplaatsen zijn

nog goed zichtbaar. Het was een complete bouwval toen we het in 2001 kochten. Ik zat toen tussen twee banen in en had tijd genoeg om heel veel zelf te doen. Gelukkig ben ik een ervaren klusser. En ik voel de opdracht om dit pand in een betere staat weer door te geven. 'De hobbyzolder is favoriet. Hier maak ik van alles. De kast in de winkel bijvoorbeeld, waarin alle mozaïektegels tentoongesteld staan, heb ik hier ontworpen en gemaakt. Beneden is genoeg plaats voor onze motoren. Ja, ik zit nog altijd bij de Motorsportgroep en ben jaarlijks present tijdens de Batavierenrace om het verkeer in goede banen te leiden.' ■

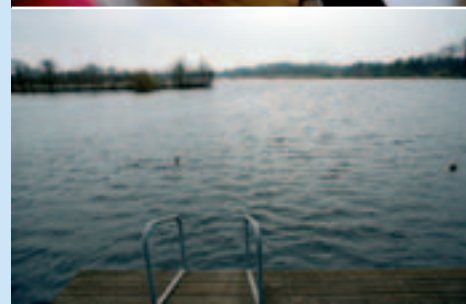
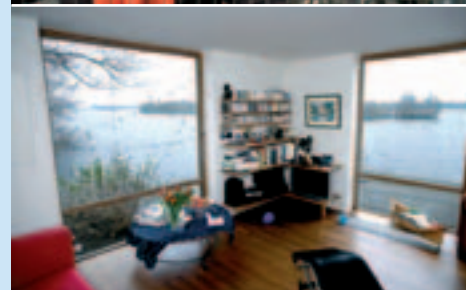

Wie: Wendela Sandberg (46). **Studie:** bestuurskunde. **Afgestudeerd:** 1986. **Werk:** Samen met Willem van den Berg runt ze adviesbureau Sandbergen, dat adviseert en begeleidt op het gebied van cultureel ondernemen. **Woonde vroeger:** aan de Calslaan, de Kuipersdijk en op boerderij 't Spik buiten Enschede. **Woont nu:** vlakbij de Vecht in het dorpje Vreeland direct aan de Loenderveenseplas. **Huisgenoten:** Bert (48), Thijs (16), Daan (14) Renée (3,5) en hamster Elvis. **Favoriete plek:** de keukentafel. **Werd verliefd op:** de weidsheid, het licht en de kleurinval die ieder moment van de dag anders is.

Tekst: Jannie Benedictus / foto's: Christiaan Krouwels

'Ik hou van buiten wonen. Dat was ook zo heerlijk aan de campus. Later heb ik nog met een conservatoriumgenoot op de boerderij van ouders van vrienden gewoond, bij wijze van anti-kraak. Maar, toen ik voor mijn stage naar hartje Amsterdam moest vond ik dat ook weer geweldig. Lopend naar theater en bioscoop, dat heeft wel wat. 'Na mijn studie, ik studeerde naast bestuurskunde twee jaar hobo aan het conservatorium en kreeg van mijn professoren de ruimte om die twee te combineren, ging ik in het culturele circuit werken. Daarvoor moest ik natuurlijk naar Amsterdam. Ik heb elf jaar aan de Vijzelstraat gewoond. Maar, naarmate je ouder wordt begint het te irriteren dat je je auto niet kunt parkeren en dat het stinkt in zo'n grote stad. 'Vrienden wezen me in 1995 op dit huis. Het was toen nog veel kleiner. Echt een schattige cottage met een pannendakje. In 2001 hebben we er een stuk aangebouwd, toen mijn vriend en zijn twee zonen erbij kwamen. Architect

Tjaarda Mees ontwierp deze bijzondere constructie. We hadden één eis: aan drie kanten open, zonder inkijk vanaf het fietspad dat achter het huis langs loopt. 'In 1997 ben ik mijn eigen bureau begonnen. Ik werk vanuit huis en ontvang klanten gewoon aan de keukentafel. Pauzeren doe ik met een kopje koffie op het terras. Dit uitzicht is fantastisch. De Loenderveenseplas is de waterleidingplas van de gemeente Amsterdam. Aanwonenden mogen in het water zwemmen en roeien. En als het vriest, binden we zo de schaatsen onder.' ■

Wie mooi wil wonen, decoreert zijn huis met zorg en precisie. Een uitgebalanceerd kleurenpalet, speelse materialen en smaakvolle stoffen creëren elke gewenste huiselijkheid. Fraaie banken, tafels en stoelen, Rolf Voorhuis (38) weet er alles van. Als eigenaar van meubelbedrijf Palau levert hij luxe chaise longues, in het oog springende hoekbanken en exclusieve sofa's. De kwaliteit? Die bewaakt de baas zelf.

Vrijgezel op sexy

'Nieuwe modellen test ik hoogstpersoonlijk. Ik let op de stevigheid, het zitcomfort en check of alle naden correct gestikt zijn.' Gemoedelijk praat Voorhuis over de finesse van de afwerking. 'Bij Palau draait alles om details. Ik speur naar oneffenheden en controleer op mankementjes. Pas als ik het eerste model helemaal heb goedgekeurd, gaat het licht op groen voor verdere productie.' Met zijn Gucci-bril, bloes zonder das, jasje en spijkerbroek staat Voorhuis model voor het type vlotte zakenman. Op de achterbank van zijn zwarte BMW liggen twee Palau-stoeltjes. 'Die gaan terug naar de fabriek want de naden lopen scheef,' verklaart Voorhuis terwijl hij behendig door de Utrechtse binnenstad rijdt, op weg naar het Dutch Design Centre, een showroom waar de laatste trends op meubelgebied staan te pronken. 'Of mijn eigen huis vol staat met Palau-meubelen? Zeker, maar wel in combinatie met andere merken hoor. Het wordt anders zo

truttig.' Voorhuis loopt verder door het Dutch Design Center, ooit een meubelfabriek. Hier staan dé topmerken, vertelt hij. 'De crème de la crème, zeg maar. Sta je bijvoorbeeld naast het chique label Pastoe, dan doe je het goed, zegt men.' Pal naast deze 'grote jongen' huurt Voorhuis zijn vierkante meters showroom. Vijf banken, een eettafel en verschillende eetkamerstoelen geven een indruk van Palau's laatste meubelmode: strak gelijnde banken in de natuurtinten grijs en lichtbruin. Een lichtgroene muur als achtergrond met daarop in metallic Palau. 'Het betekent paleis in het Catalaans. Iedereen die meubels aanschaft, is toch min of meer bezig met de inrichting van zijn of haar paleisje.' Voorhuis ploft neer op een bank en vertelt geanimeerd hoe hij in de meubelen terecht is gekomen. 'Ik wilde per se werken met een stijlvol product dat lange tijd meegaat. Dat duurzame is nog iets van de opleiding werktuigbouwkunde. Tijdens deze studie, die

bank

ik in 1985 begon, leerde ik over de eigenschappen van materialen en de sterktes van constructies. Maar ruimte voor vormgeven was er niet bij. Die creatieve inslag is echt iets van mezelf. Misschien wel genetisch bepaald: de familie van mijn vader zit in de mode.'

Ook verantwoordelijk te zijn voor een heel productieproces sprak hem aan. Lachend: 'Beetje een controlfreak dus, maar juist die totaliteit levert de meeste werkvariatie op.' In meubels vond Voorhuis de perfecte match. 'Een bank is best een sexy product.'

Ze zijn trendgevoelig. Op dit moment zijn bijvoorbeeld basistinten als bruin, ecru en zwart weer helemaal in net als banken met een luxe uitstraling waarbij het accent op de details ligt. Met gebruik van de juiste stoffen gaat zo'n bank jaren mee.'

Een eigen bedrijf was niet het eerste waar Rolf na zijn studie aan dacht. Toen hij in 1991 afstudeerde vertrok hij eerst voor een jaar naar Zuid-Amerika om te reizen en te werken. Eenmaal terug ging

hij als managementtrainee bij voeding- en drankconcern Bols-Wessanen in Weert aan de slag. Die functie groeide uit tot een aanstelling op de logistieke afdeling. Andere salesfuncties volgden bij de Nederlandse vestigingen van de Amerikaanse voedingsmiddelenconcerns Diversey en Formax. Maar echt happy voelde Voorhuis zich niet in deze sector van het bedrijfsleven.

'De voedingindustrie was gewoon niet mijn 'ding'. Ik miste vrijheid, creativiteit en variatie.' In 1996 gooide Voorhuis het roer om en anderhalf jaar later kwam het eerste meubelstuk van het merk Palau op de markt. 'Ik reed toen in een busje met achterin een bank en een stoel het hele land door, op zoek naar nieuwe afnemers. Hoewel ik in die eerste jaren ook handelde in gordijnen en tapijten, vlogen de banken van het Globo-ontwerp als warme broodjes over de toonbank. Hoe kan dat nou, vroeg ik me af. Een beetje onderzoek leerde dat de actieve zit – die hoog en

stevig is – aansprak, plus de uitstraling van de bank: klassiek gecombineerd met strakke lijnen.'

Na die eerste productielijn focuste Voorhuis zich op zitbanken. 'Dát scoorde. Dus ging ik uit mijn dak met banken. Momenteel hebben ongeveer vijftig winkels, verspreid over heel Nederland, Palaumeubels in huis. Dat is een prima verdeling voor de consument. Binnen de architectenmarkt groeit nu ook het aantal klanten. In KPMG-gebouwen, McKinsey-kantoren en in de businesslounge van KLM staan Palaubanken. De laatste tijd ben ik zelfs op zoek naar agenten in het buitenland.' Dat hij nu in een totaal andere wereld werkzaam is dan die van een werktuigbouwer, deert hem allerminst. 'Ik ben niet zo'n techneut, maar zag toch uitdaging in een bètastudie. Gewoon checken of ik het überhaupt kon. Jammer genoeg bleef het predikaat techneut me lang achtervolgen. Dat stempel raakte ik niet kwijt en het >>

was ook een van de redenen om een eigen bedrijf te beginnen.' Van het Dutch Design Centrum op weg naar de fabriek in Zevenaar, waar zijn meubels worden vervaardigd, vertelt de in Enschede geboren Voorhuis over zijn studietijd. 'Ik wilde het liefst weg uit Twente, richting westen. Maar toen ik een studiekeuze maakte, sprak werktuigbouwkunde op de UT me toch het meeste aan. WB studeren in Eindhoven of Delft zag ik al helemaal niet zitten. Geen bruisende steden, vond ik.' Dus werd het alsnog een thuiswedstrijd.

Zijn studietijd was een van de leukste perioden in zijn leven. 'Ik was best een bezig baasje. Ik was één jaar voorzitter van studievereniging Isaac Newton en voor de fun zat ik bij herendispuut Cnødde.' Rolf genoot van het studentenleven en leerde zijn geboortestad op een andere manier kennen. Al die gala's, huisfeesten en inauguraties. 'Ik weet nog wel dat ik als nieuwkomer in een tennisrokje het diner voor mijn huisgenoten moest serveren. Gênant gewoon, maar wel humor.' Inmiddels heeft Voorhuis Enschede toch ingeruild voor Amsterdam en met de jaren zijn de vriendschappen van toen vervlogen. 'De meeste studiegenoten zijn getrouwd en hebben kinderen. Met mijn vrijgezellenbestaan ben ik toch een beetje een uitzondering. Bovendien ben ik qua richting helemaal omgebogen. Dan kom je elkaar op een gegeven moment niet meer tegen.' ■

Wie: Ronald Scheer (35). **Studie:** toegepaste onderwijskunde. **Afgestudeerd:** 1999. **Werk:** adviseert met zijn Driene Adviesgroep - een adviesbureau aan huis - Nederlandse organisaties en nieuwe EU-landen op het gebied van onderwijs, arbeidsmarkt en loopbaanmobiliteit. **Woonde vroeger:** in diverse studentenhuizen van studentenvereniging Taste in Enschede. **Woont nu:** op een historische boerderij aan de Usselerrondweg in Enschede met 2500 vierkante meter grond. **Huisgenoten:** vriendin Anke. **Favoriete plek:** de open haard. **Werd verliefd op:** rust en ruimte.

‘Al tijdens mijn studententijd vond ik het belangrijk waar ik woonde. Mijn dispuutgenoten van dispuut Thoridor werden daardoor echte vrienden. Daarna huurde ik een paar jaar in de grote steden: Utrecht, Amsterdam en Rotterdam. Dat leek handig in verband met mijn advieswerk. Maar het beviel niet zo op zes hoog. Dus ging ik terug naar Twente. Ik heb hier de ruimte en kan ook mijn klanten goed bedienen.

‘Na een tijd in een nieuwbouwwoning in de wijk Roombeek, stuitte ik op deze prachtige boerderij uit 1910. Een stuk cultureel erfgoed tussen de Usseler Es en de Josink Es. Ik huur het sinds een half jaar van de gemeente, met het eerste recht van koop. Ik woon én werk hier, maar het kan zijn dat deze boerderij haar woonbestemming verliest. De gemeente wil van dit fraaie gebied namelijk een industrieterrein maken. Natuurbehoud Twente, een stichting waarbij ik vrijwilliger ben, probeert nu samen met gemeente en belanghebbenden tot een oplossing te komen.

Zodra ik de boerderij gekocht heb ga ik flink verbouwen. Ik wil hier een groot aantal flexplekken maken voor de freelancers die voor me werken.

‘Hier wonen voelt als vakantie. ’s Ochtends breng ik eerst een kruiwagen hout naar de open haard. Dat hout krijg ik trouwens van oud-rector Frans van Vught, die woont op een landgoed in de buurt. Mijn huis in Roombeek verhuur ik inmiddels aan studenten; allemaal leden van studentenvereniging Taste waar ik altijd erg actief was. Ik hou de contacten goed warm. En de deel hier op de boerderij leent zich natuurlijk uitstekend voor feestjes!’ ■

De kwaliteit van het Zwitserleven heeft zijn prijs, maar de alumni die er wonen hoor je niet klagen. Haar fraaie natuur, degelijkheid, lage criminaliteit en democratie maken Zwitserland tot een aangenaam land, vinden ze.

Een drieluik.

Aangenaam

ST.GALLEN. Tijdens één van zijn klimvakanties in Zwitserland ontmoette Jaap van Dam (44) zijn latere vrouw Rahel, een Zwitserse. In een berghut. Het was in de zomer van 1991 en de voormalige bestuurskundestudent (1981-'87) zou er snel terugkeren om er een bestaan op te bouwen.

Vanaf eind oktober 1992 werkte hij onder meer als wetenschapper aan de universiteit van St.Gallen, het stadje -tussen het Appenzeller Land en de Bodensee- waar zijn vrouw (met wie hij in 1995 trouwde) vandaan komt. Arbeidsmarktbeleid en pensioenvraagstukken was zijn werkterrein, op welk onderwerp hij ook promoveerde. Dat werkstuk -geheel in het Duits geschreven- had Jaap nog niet voltooid of PricewaterhouseCoopers, onder de indruk van zijn dissertatie, bood hem een baan aan als consultant. Dat was in 1999. 'Ik hoefde niet eens te solliciteren'. Hij zit er nog steeds, plannen om te verkassen zijn er niet. 'Ja, of ik zou iets heel anders moeten gaan doen. Werken in de vrije natuur. Beetje houtkappen en zo. Dat lijkt me ook wel wat'. Sinds kort zit hij ook in

het gemeentebestuur, maar dat is meer een kwestie van 'vrijtijdsbesteding en maatschappelijk besef'.

St.Gallen, op nog geen half uur rijden van de Bodensee - die de grens vormt met Duitsland en Oostenrijk- telt zo'n tachtigduizend inwoners. Het stadscentrum is gezellig en wordt gedomineerd door zijn fraaie vakwerkhuisen, rinkelende trams en moderne winkelpassages. Er is, vertelt Jaap, ook een uitstekende universiteit. De atmosfeer is nog gemoedelijk, bij het plattelandse af. Daar houdt hij wel van. In Zürich -100 kilometer landinwaarts- zou hij niet willen werken. Het leven draait daar een tempo hoger, de mentaliteit is er stadser.

Jaap specialiseerde zich binnen de St.Gallenvestiging van PwC, waar 120 mensen werken, in pensioenfondsen, beleggingen, arbeidsrecht en sociale wetgeving. Hij is de enige specialist in die sector en dat verschaft hem een redelijk autonome positie. 'Dat is lekker werken. Het is een heel interessant, dynamisch veld. Het gaat om grootkapitaal, dus de belangen zijn navenant en de wetgeving ingewikkeld.'

Als *Stiftungsrat* van het PwC-pensioenfonds is hij medeverantwoordelijk voor het beheer van 400 miljoen. Zwitserse franken wel te verstaan, zeg maar 240 miljoen euro. Daarnaast is hij voor particuliere klanten werkzaam. 'Tien procent van de bevolking bezit of verdient enorm veel. Die mensen hebben ook hun vragen en problemen en moeten geholpen worden'.

Van Dam lijkt van al dat geld niet wakker te liggen, een al te stressvol bestaan leidt hij niet. Hij doet de dingen die zijn baas van hem verlangt: de afgesproken doelen halen. Dat betekent vertrouwen winnen en contacten leggen, maar ook en vooral opdrachten binnenhalen en afwerken, dat soort dingen. Dat gaat hem goed af, zegt hij. Kwestie van sociale vaardigheid, alertheid, kennis en 'toch ook wel' zakelijk instinct. Het werk bevalt hem goed, het salaris is uitstekend, superlange dagen komen niet vaak voor. Zover laat hij het ook niet komen. Vanuit zijn woonplaats Gais, een dorp op bijna 1000 meter hoogte- met sneeuw tot in april- is het een half uurtje met de trein naar St.Gallen. Ruim voor

achten 's morgens op de zaak, om half zeven 's avonds thuis. Met voldoende tijd voor een lunch.

Op die manier blijft er genoeg tijd over voor zijn kinderen Moritz (11), Louis (9) en Hanna (6). 'Ik voel me ook heel nadrukkelijk huisvader. Ik heb een prima leven, doe leuke dingen. De Zwitsers zijn wat op zichzelf, je loopt niet snel bij elkaar naar binnen. Dat mag voor mij wel anders. Misschien klinkt het oubollig maar we trekken graag het heuvelland in om te wandelen en te picknicken, dat is onwijs leuk. En je kunt hier in het Alpenraum eindeloos wandelen, jagen, klimmen, mountainbiken en skiën.'

* * *

verpozen

SIERRE. Op verjaardagen en andere familiefeestjes spreken ze Nederlands met elkaar, Jelmer van der Meulen (39) en Joost van Kappel (42). De een werkt bij Zwitserlands oudste privébank Wegelin & Co in St.Gallen, de ander bij Alcan, een multinational in aluminium-plaatproducten in Sierre. Jelmer deed technische bedrijfskunde, Joost werktuigbouwkunde.

Ze kennen elkaar van roeivereniging Euros, waar de eerste een fanatieke en succesvolle wedstrijdroeier was ('lichte dubbel-twee, ik zat tegen oranje aan') en de tweede actief als trainer/coach met al het leerzame geregeld vandiën. Jelmer ontmoette zijn vrouw Séverine op wintersport met kerst, 1994; een jaar later introduceerde hij zijn maatje Joost bij haar zus, Bérénice. Het klikte en van het een kwam het ander: ze trouwden met de Zwitserse gezusters en werken en wonen al jaren in het land waar 'kwaliteit' het leidend beginsel is. We spreken met z'n drieën af op het station in het Franstalige Sierre, dat centraal is gelegen in het Rhône-dal, kanton Wallis. Jelmer is deze week met zijn gezin -hij heeft een zoontje van >>

Zaak-Van Dam

In zijn studietijd was hij een jaar voorzitter van de SRD, werkte hij onder andere als student-redacteur bij het UT-Nieuws en was hij zeilinstructeur op zeilkampen. Echte bekendheid binnen de UT kreeg Jaap door zijn succesvolle beroep tegen vermeend onrecht. Vanwege het feit dat hij een tentamen niet had gehaald dreigde hij het gehele studiejaar bij de faculteit bestuurskunde over te moeten doen. Jaap wond zich daar terecht nogal over op, kaartte de zaak aan bij de commissie van beroep voor de examens en werd in het gelijkgesteld. De casus ging de UT-historie in als de Zaak-Van Dam.

vier maanden- op vakantie in het hoger gelegen Zinal, waar hij al sinds zijn jeugd regelmatig komt.

Joost heeft een paar uur ingeruimd om zijn bezoek een rondleiding te geven door het omvangrijke Alcan-complex, dat op fietsafstand ligt aan de rand van de stad. Voor Jelmer is het de eerste keer dat hij kan rondkijken in de keuken van de aluminiumgigant, waar zijn zwager sinds 2002 werkzaam is na banen bij Tebodin in Nederland (van 1991 tot 1997) en Giovanola in Zwitserland (een bedrijf in chemische en farmaceutische procesinstallaties, van 1997 tot 2002). Enorme machines pletten grote blokken aluminium tot meterslange platen die onder meer worden gebruikt in de machine- en automobiellindustrie. Tijdens de rondleiding vertelt ieder zijn verhaal.

Joost noemt de sfeer op de werkvloer goed en relaxed. 'Als je door deze grote bedrijfshallen loopt lijkt het wel middagpauze, zo rustig. Maar schijn bedriegt. Er wordt constant doorgewerkt. Iedere werknemer weet precies wat-ie moet doen en doet dat ook.' De organisatie is plat en anti-autoritair en dat bevalt hem wel. 'Ik heb een hekel aan een chefstructuur.' Jelmer knikt en waardeert die facetten in zijn eigen werkomgeving. 'Het is een kwestie van wederzijds respect. Ik bewonder de intelligente en integere benadering van mijn baas. Alles is goed geregeld, ik

heb de ruimte, er is perspectief en dat motiveert me.'

Van Kappel - zijn drie kinderen zijn bijna 5, net 3 en zes maanden- is technisch consultant en ontwikkelaar van nieuwe producten. Het werk bevalt hem uitstekend, zit vol afwisseling en brengt hem door heel Europa. Van der Meulen opereert, zoals gezegd, vanuit St.Gallen (net als Jaap van Dam, zie elders in deze reportage) en is verantwoordelijk voor investment controlling en reporting bij Wegelin & Co Privatbankiers. Zijn werkgever noemt hij een gerenommeerde, snel groeiende bank, waar strategisch denken, innovatieve producten, 'global standards' en onkreukbaarheid belangrijke factoren zijn. In de periode vanaf 1991 had hij diverse banen in Duitsland, Hengelo en Zwitserland, allemaal in de sfeer van controlling, financiële analyse en investeringen. Tussendoor volgde hij een MBA-opleiding in Amerika. Zijn werk ligt op een kwartier met de trein van zijn woonplaats Teufen.

Het feit dat ze allebei zijn getrouwd met een Zwitserse zorgt voor de duurzame verankering in het Alpenland. Vanuit die setting zijn ze het Zwitserleven met zijn mooie landschappen, betrouwbaarheid en degelijke mentaliteit steeds meer gaan waarderen. De verzwitsering voltrekt zich allerwegen. Dat is ook aan hun accent te merken. Vooral Jelmer

grossiert in germanismen. 'Séverine', zegt hij, 'spreekt beter Nederlands dan ik.' Zijn vrouw studeerde, na een jaar conservatorium in Enschede, rechten in Fribourg en is zelfstandig vertaalster aan huis. Joost, wiens vrouw onderwijzeres is, spreekt thuis Frans, terwijl bij Jelmer de omgangstaal Frans of Nederlands is. En ja, de onvolprezen natuur ('die de Zwitsers ook planologisch aardig in tact houden'), weten ze wel te vinden met hun mountainbike of wandelend. Natuurlijk, het imago van de Zwitser is braaf, pünktlich en deugdzaam, erkennen ze, maar daar is toch niks mis mee? De levensstandaard is hoog, de economie stabiel zonder uitschieters naar boven of beneden. Het leven kent al met al vele pluspunten, vinden ze. Al slaat alleen de 'vol-casco mentaliteit' ('Zwitsers verzekeren zich echt overal tegen') misschien wat door. Een opsomming van al dat moois? In willekeurige volgorde: de natuur, het openbaar vervoer, het klimaat voor zomer en - wintervakanties, de gezondheidszorg ('geen wachtlijsten'), weinig criminaliteit ('al hebben wij ook onze hangjongeren en drugsgebruikers, maar minder'), de integratie van buitenlanders ('minder gettovorming'), het kwaliteitsdenken ('alleen het beste van het beste is goed genoeg'), kansen op een baan. En niet te vergeten:

Jelmer van der Meulen (links) en Joost van Kappel

openheid en democratie ('er is geen land democratischer dan Zwitserland'). De betrokkenheid van de bevolking bij het besluitvormingsproces is hoog, vertellen ze. Het wemelt er van de volksstemmingen. Met de Europese Unie lopen de Zwitsers niet zo weg, ook Jelmer en Joost niet, zolang de bureaucratie, centralisering van de politieke besluitvorming en vriendjespolitiek regeren. Maar als 'Europa' wordt georganiseerd naar Zwitsers model, ja dan zou Zwitserland van hen mogen toetreden tot de Unie. Of liever: zou de Unie mogen toetreden tot Zwitserland.

En ja, het is een duur land. 'Maar dat is de prijs die je betaalt voor een hoge kwaliteit van leven. En bovendien: de inkomens zijn vrij hoog en de belastingen vrij laag.'

* * *

ZÜRICH. In trendy café Movies, aan de Beatenplatz in Zürich -een zijstraat van de vermaarde Bahnhofstrasse, vertellen Margriet de Jong (34) en haar man Harry van Lenth (36) wat hun binding is met Zwitserland. Het verschil met de andere alumni is dat ze niet zijn getrouwd met een Zwitserse partner. Dat maakt het gemakkelijker om te verkassen naar een ander land. En die kant gaat het op omdat Harry wetenschappelijk 'hogerop' wil.

Harry studeerde van 1988-'94 werktuigbouwkunde, met het accent op biomechanica en de filosofie van wetenschap, techniek en samenleving. Daarna was hij wetenschapper bij het orthopedisch research instituut in Nijmegen, waar hij in 2001 promoveerde. Na een jaar fellowship aan de TU Eindhoven kon hij als biomedisch ingenieur terecht bij de vermaarde ETH (Eidgenössische Technische Hochschule) in Zürich, waar hij nu *senior research assistant* is van de vakgroep hoogleeraar. 'Een topuniversiteit', aldus Harry. Margriet begon met toegepaste onderwijskunde in 1989, nam na twee jaar een 'break' ('omdat ik niet meer zo gemotiveerd was') en rondde haar studie af in 1997. Ze woonden in hetzelfde studentenhuus (Het Oranje Vlaggetje) aan de Lipperkerkstraat, waar ook hun relatie ontstond. Margriet deed cabaret

Margriet de Jong en Harry van Lenth

bij Contramime, zat daar in het bestuur en ook in dat van studievereniging TObias. Beiden waren actief in het studentenpastoraat. Harry was destijds lid van Klein Verzet en zit nog steeds regelmatig op de racefiets. Na haar studie had Margriet banen bij het ROC en het Nijmeegse instituut IOWO (adviseurs voor onderwijs, beleid en organisatie, gelieerd aan de Radbouduniversiteit). 'Toen Harry aan het werk kon in Zürich heb ik mijn baan in Nederland opgezegd en zijn we naar Zwitserland verhuisd, waar we nu ruim vier jaar wonen. Dat bevalt prima, de stad heeft een hele internationale uitstraling. Maar het viel tegen om hier als onderwijskundige een vaste baan te vinden, vooral ook omdat ik onvoldoende Duits sprak. Ik heb steeds tijdelijk werk gehad: eerst een project van drie maanden aan de ETH, daarna testte ik software voor gehoorapparaten en werkte ik voor een gepensioneerd manager die een boek over de geschiedenis van het soldatenlied wilde schrijven.' Sinds april 2004 is ze office manager voor SurfKitchen, een bedrijf dat software ontwikkelt voor mobiele telefoons. Veel perspectief zit er niet in die baan: een reorganisatie zal, denkt ze zelf, een eind maken aan haar verblijf bij dit bedrijf. En dan?

Margriet: 'Dat zal niet meevallen, want het leven is duur, de huur hoog.

We wonen prachtig, in Meilen, vijftien kilometer ten zuiden van Zürich. Vanuit het raam zien we uit op de Glarner Alpen en het Meer van Zürich, waar je 's zomers heerlijk kunt zwemmen. Ik ga er vanuit dat ik weer een baan vind.' Harry: 'Mijn wetenschappelijke loopbaan zal bepalend zijn voor onze toekomst. Ik denk dat ik aan de ETH mijn langste tijd heb gezeten. Ik heb het zeer naar mijn zin en mijn beoordelingen zijn prima. Maar mijn contract loopt een keer af en het is onzeker of mijn vakgroep in deze opzet kan blijven voortbestaan ondanks een aantal uitstekende projecten. In Amerika zou mijn groep gemakkelijker overeind blijven, maar een job daar is geen optie. Ik werk liever in West-Europa en wil daar als wetenschapper de top halen. Ja, als hoogleraar. Dus ik kijk om me heen. Zo groot is deze wereld niet.' Het tweetal blijft opgewekt onder die onzekerheden. Over het leven in Zwitserland zijn ze zeer te spreken. Zürich is zoals gezegd internationaal. Het is er degelijk en de vrije natuur lonkt. 'Als je een beetje sportief bent aangelegd, kan je alle kanten op. Wij klimmen bijvoorbeeld.' Dat zorgt voor een permanent vakantiegevoel, vinden ze. Volgend jaar zitten ze misschien wel weer heel ergens anders. ■

Tekst en foto's: Bert Groenman

Top-act op alumnidag

In het kader van haar negende lustrum in november 2006 houdt de UT allerlei activiteiten. Aan de precieze invulling wordt nog gewerkt maar vaststaat dat de rol van de universiteit in de regio een centraal thema is. Daarnaast is er een speciale commissie belast met de organisatie van een alumnidag, die zal plaatsvinden op zaterdag 18 november.

Voor afgestudeerden die de universiteit een warm hart toedragen is die dag een uitgelezen moment om bij te praten met oud-studiegenoten en met eigen ogen te zien wat er in al die jaren zoal is veranderd op de campus. En dat is nogal wat. In hoog tempo worden gebouwen uit de grond gestampt, andere gerenoveerd. De hallen van het voormalige WB-gebouw, tegenwoordig Horst geheten, zijn totaal vernieuwd; het TW/RC-gebouw heet al een paar jaar Cubicus en is na de grote brand van 2002 gehalveerd en gerenoveerd; en er is zojuist begonnen met de nieuwbouw van twee studentenflats bij het sportcentrum, dat zelf ook is opgeknapt. Voor de oud-studenten is het vooral leuk om al die maatjes van weleer

te ontmoeten: vrienden en bekenden van sport- en culturele verenigingen, studentenhuizen, jaarclubs, commissies, besturen. Biertje erbij, glaasje wijn. Er is altijd wel een goede reden om weer 'es naar Twente af te reizen en er een leuke dag van te maken. Of twee, want een overnachting is vast wel te regelen. Er hebben zich al diverse oud-studentenbands spontaan aangemeld om 's avonds te komen spelen!

**zaterdag
18 november
2006**

Good old Tonnie Buitink, onvermoeibaar als altijd, is evenementencoördinator en in die rol verankerd aan het welslagen van het alumni-evenement. 'Het wordt een dag vol verrassingen, ga daar maar vanuit. Met een groot feest 's avonds en Ilse de Lange als *special guest*.' De alumnidag begint rond het middaguur met twee gastsprekers die een speciaal college komen geven. 'Wie dat zijn houden we nog even geheim,' zegt Buitink,

'maar lachen wordt het zeker.' Daarna gaan de oud-studenten naar hun 'eigen' gebouw voor het middagprogramma. Daar krijgen oud-studenten een indruk hoe hun faculteit of studierichting er nu uitziet en wat de ontwikkelingen zijn. Een rondleiding over de campus hoort daar ook bij.

Buitink zegt trots te zijn op de UT, 'net als de meeste mensen die hier gestudeerd hebben'. 'Zij zijn onze ambassadeurs. Met een alumnidag willen we laten zien waar we als universiteit staan: dat het studentikoze gevoel van toen er nog steeds is en dat we niet stil zitten, integendeel. Ook willen we met zo'n alumnidag de band tussen oud-studenten en universiteit in stand houden. We kunnen immers veel voor elkaar betekenen.'

Na het middagprogramma is er een diner en een feestavond. Met zoals gezegd onder meer studentenbandjes van weleer en als topact Ilse de Lange. Buitink verwacht tenminste 1200 oud-studenten. Meer mag ook. Binnenkort ontvangt elke afgestudeerde persoonlijk een uitnodiging. Zaterdag 18 november: noteer die datum maar vast. ■

Tekst: Sandra Pool

DAR

Tonnie Buitink:
...dag vol verrassingen...

Marktleider in handenarbeid

Eric Loontjens wordt na zijn studie adviseur bij McKinsey maar besluit na een paar jaar samen met een vriend voor zichzelf te beginnen.

De queeste naar een geschikte business leidt hen via plastic bloempotten, klassieke meubelen en visverwerking naar Pipoos: een keten in knutselbenodigdheden die op dat moment op instorten staat. Nu, tien jaar later, hebben ze 31 winkels in Nederland en België. En dat aantal groeit. >>

Wie: Eric Loontjens

Studie: Bestuurskunde

Afgestudeerd: 1985

Werk: directeur-aandeelhouder winkelketen Pipoos (omzet: 15 miljoen euro)

Pipoos Veenendaal is gevestigd in een groot overdekt winkelcentrum. Zo rond lunchtijd scharrelt er een handjevol dames rond tussen de schappen met fotoalbums, houtskool, textielverharder, tubetjes porseleinverf, geschept papier, glasmozaïek, piepschuim, klei, kraaltjes, perkament, borduursets en rolletjes garen.

Loontjens (46) praat achter in de winkel bij met een van de verkoopsters. Als directeur houdt hij zich vanaf het hoofdkantoor in Nieuwkuijk vooral bezig met personeelszaken, onroerend goed en uitbreiding van de keten. Verkopen laat hij aan anderen over. 'Ik geloof dat ik snel door de mand val als ik een kassadienst ga draaien.'

Toch, van het assortiment heeft hij inmiddels een hoop verstand. 'Eerst maar eens een rondleiding? Voor mij ging er ook een wereld open hoor.' Rechts voorin de winkel, strategisch geplaatst, staat de nieuwste hobbyhype, opgepikt op een Amerikaanse hobbybeurs: scrapbooks. 'Scrapbooking is een creatieve manier van foto's inplakken', legt Loontjens uit. 'Met luxe papier, ponsjes en kleine ornamenten kun je een persoonlijk album samenstellen. Leuk hè?' Hij bekent zelf niet zo'n knutselaar te zijn. 'Euh, nee. Daar heb ik geen tijd voor. Mijn vrouw en kinderen, ik heb er vier, doen het wel veel.'

Tijdig inspelen op de markt is in deze branche cruciaal, vertelt Loontjens. Dakpannen beschilderen was een tijdje helemaal hot. Nu zijn het scrapbooks en sieraden. Borduren is uit, breien komt in. Loontjens: 'In een gemiddelde Pipooswinkel liggen tienduizend artikelen en de helft van dat assortiment wisselt jaarlijks. Goed inkopen en voorraadbeheer zijn dus cruciaal. Ik ben een systematicus en perfectionist, weet precies hoe een bepaald product het doet. Gaat de verkoop omlaag, is de trend alweer geweest?'

Het bedrijfsleven is niet zijn eerste liefde. De overheid heeft zijn voorkeur, daarom studeert hij van 1978 tot 1985 bestuurskunde in Twente. 'In eerste instantie viel het me tegen. Ik had meer theater verwacht, het was allemaal zo schools en iedereen was zo serieus bezig zichzelf te zijn.' Hij hockeyt, roeit en is - vertelt hij - primus inter pares bij het aloude, onafhankelijk dispuut Cnødde.

Glimlachend: 'Ik gold dus als een bal, maar het was een anarchistisch clubje hoor.' Eric is actief, heeft zijn aandeel in kleine en grotere dingen. Uit Enschede weggaan is de enige mogelijkheid om aan afstuderen toe te komen: samen met zijn goede vrienden Eefke Smit en Joost van der Nat - ook bestuurskunde - betreft hij een 'onooglijk flatje' in Rotterdam. Daar in Charlois komt het goed, ze krijgen een negen en zwaaien hun studentenleven vaarwel.

Loontjens weet dan dat hij weldegelijk het bedrijfsleven in wil. 'Ik had eerder stage gelopen bij de rijksplanologische dienst en voelde: hier ga ik niet floreren. Toen heb ik zoveel mogelijk bedrijfskundige vakken bij elkaar geharkt.' Adviesbureau McKinsey neemt hem aan. 'Maar van bedrijfskunde wist ik nog te weinig. Ik werd eerst een jaar naar Insead in Fontainebleau gestuurd, voor een MBA.'

Zes jaar lang werkt hij als consultant in Nederland, Italië en Duitsland. Een, leuke baan, maar niet eentje voor het leven. Ook McKinsey-collega en goede vriend Wiet Heerkens Thijssen vindt het steeds moeilijker om het veeleisende adviesbestaan te combineren met

Het melkmeisje
Met de nieuwste rage PixelHobby kunnen creatievelingen van kleine kunststof blokjes een mozaïek maken van een afbeelding naar keuze.

een gezinsleven. Het tweetal neemt een kloek besluit: ze gaan ondernemen. 'Dan kun je of zelf iets opstarten of iets kopen. Wij besloten tot het laatste, maar dat viel nog niet mee. We hebben ons in de meest uiteenlopende takken verdiept, maar vaak worden bedrijven aan

branchegenoten of het eigen management overgedaan.' In 1996 stuiten ze op het noodlijdende Pipoos: tien winkels groot. 'De toenmalige aandeelhouders waren iets te ambitieus geweest. Maar, Pipoos was marktleider in een kleine markt, dat sprak ons aan. En dus hebben we aangebeld bij de curator en een bod gedaan. Ons strijdplan lag klaar, de bank stond achter ons.'

Die vrijdag, 30 augustus 1996, staat hem nog helder voor de geest. 'Het was zo enorm spannend. Zou ons bod geaccepteerd worden? Toen belde de curator. Of we ons om vijf uur wilden melden op het hoofdkantoor. Daar zouden we de sleutel krijgen en het personeel kunnen toespreken. 'We kwamen binnen en meteen snelde de receptioniste op ons af. Alle winkels hadden gebeld. Of ze die zaterdag open moesten? Ja natuurlijk, zei ik. Pipoos gaat morgen gewoon open. Vervolgens zijn we de kantine ingelopen waar het voltallige personeel ons achterdochtig opnam. Mensen, wij hebben de beste bedoelingen met dit bedrijf. Het was een roes, maar het vloog me ook naar de keel. Als die avond iemand tegen me had gezegd: Eric, je kunt nog terug, dan had ik dat gedaan.'

Maar het loopt. Na een jaar komen ze in de zwarte cijfers. Er kan uitgebreid worden, wat de nodige schaalvoordelen oplevert. Inmiddels zijn er 28 Pipooswinkels in Nederland en 3 in België. 'Nog 15 steden te gaan en de Nederlandse markt is gedekt', vertelt Loontjens. 'We denken nu aan Engeland.' Waarom lukt het hen wel? Loontjens somt op: 'We zijn in de stadscentra gaan zitten, hebben de winkels eigentijdser ingericht en meer voordeel van het marktleiderschap geplukt. We hebben franchising ingevoerd en de marketinguitgaven verkleind. Je kunt wel dure advertenties zetten, maar deze markt is daarvoor te klein. Wij werken nu met adressenbestanden en gerichte folderacties. Ook hebben we de oprichtster teruggehaald in de directie, zij weet alles van de producten en de consumenten en is feitelijk onmisbaar.'

Loontjens werkt drie á vier dagen per week voor Pipoos, de rest van zijn tijd steekt hij in een aantal commissariaten en in

het culturele circuit van Zeeland, waar hij woont. Heeft het avontuur hem de vrijheid opgeleverd die hij verwachtte? 'Ja, het pakte goed uit. Aan de ene kant ben ik als directeur-eigenaar met dit bedrijf getrouwd, maar aan de andere kant: als ik wegval dan draait de tent echt wel door. Er zit een hele organisatie achter.'

En, haalt hij zijn pensioen bij Pipoos? 'Zolang ik kan blijven bouwen vind ik dit leuk. Als het maar geen op-de-winkel-passen wordt. Het kan ook best zijn dat ik hetzelfde trucje ergens anders nog een keer ga doen.' Lacht: 'Laat ik het zo zeggen: ik ben op mijn qui vive!' ■

De door hem opgerichte hotelreserveringsite Bookings ging vorig jaar voor 110 miljoen euro over naar het Amerikaanse Priceline. Maar Geert-Jan Bruinsma had zijn aandelen al in 2003 verkocht. Sindsdien werkt hij 'soms wel en soms niet' vanuit zijn woning in Loenen aan de Vecht. En besteedt hij volop tijd aan zijn twee kinderen.

'Geld was

Gesprek met de oprichter van bookings

Wie: Geert-Jan Bruinsma (37)

Studie: technische bedrijfskunde

Afgestudeerd: 1994

Werk: projecten op het gebied van travel en internet

niet de uitdaging'

Het begon allemaal in mei 1995 met een TOP-plaats voor startende ondernemers in het BTC-gebouw tegenover de universiteit. Geert-Jan Bruinsma, net klaar met zijn studie, wilde gaan ondernemen. 'Iets' met internet en email, dat moest het worden. Zijn twee eerste projecten mislukten, maar halverwege 1996 kwam hij, na een etentje met vrienden, op het idee voor Bookings. 'Een vriend had ergens gekampeerd, maar zou niet gegaan zijn als hij van tevoren foto's van de camping had gezien. Ik dacht meteen aan een camping-website, maar realiseerde me dat in de hotelbusiness veel meer geld omgaat. Toen ben ik mijn eigen online hotelreserveringssysteem gaan bouwen, de eerste in Nederland. Mijn TOP-geld was toen al op, dus heb ik een aantal vrienden en bekenden gevraagd om te investeren.'

Een gouden idee.

'Dat wist ik toen niet. In 1996 was het hele internet nog niet zo booming. Ik schreef dan ook in mijn ondernemingsplan: als internet nu op zijn hoogtepunt is, dan wordt het niks. Achteraf is het misschien een gouden idee. Maar het was nooit mijn uitdaging om er veel geld mee te verdienen. Ik wilde gewoon een solide bedrijf opzetten en daar een salaris uit trekken. Dat was het uitgangspunt. Tien mensen in dienst, zoiets.'

Dat liep iets anders.

'Ja, nogal. In Nederland ging het meteen geweldig. Ik moest vrij snel een hoop mensen aannemen. In eerste instantie boden we alleen Nederlandse hotels aan, maar snel daarna gingen we wereldwijd. We verhuisden naar een groot kantoor in het centrum van Amsterdam en openden kantoren in Singapore en Zuid-Amerika. We werden veel groter dan ik ooit had durven dromen.'

In 2003 stapte je er uit. Waarom?

'Ik was toen al zeven jaar keihard bezig. Er werkten zestig mensen voor me en ik hield me allang niet meer bezig met de basis. Tijdens een aandeelhoudersvergadering ontstond er een discussie. Een deel van de investeerders wilde nog groter groeien, een ander deel, waaronder ikzelf, wilde dat risico niet nemen. Ik wilde niet alles wat ik had opgebouwd op het spel zetten. Toen ben ik er uitgestapt. Mijn aandelen verkocht ik onder andere aan Stef Norden, ook een UT-alumnus. Hij zit nog steeds in het bedrijf. Wat wel grappig is, Stef en ik begonnen in 1995 tegelijk in het BTC-gebouw!'

Vorig jaar werd het bedrijf voor een gigantisch bedrag verkocht. Jij werd gepresenteerd als de nieuwste internetmiljonair.

'De financiële bladen schreven dat ik een meerderheidsbelang had en dus zwaar was binnengelopen. Ik wilde dat rechtzetten en heb aan de bladen uitgelegd dat ik in 2003 mijn aandelen al verkocht en nog slechts twee procent in mijn bezit had.'

Jij had je klapper dus al eerder gemaakt.

'Op het moment dat ik mijn aandelen van de hand deed waren ze veel minder waard, omdat het bedrijf nadien nog fors is gegroeid. Maar je hoort mij niet klagen hoor. Veel mensen zeggen: wat stom, je had veel meer kunnen verdienen als je nog een paar jaar had gewacht. Maar ik vind dat zelf helemaal niet spijtig. Ten eerste weet ik niet of het mij was gelukt om het bedrijf uit te bouwen op de manier zoals Stef en de anderen dat hebben gedaan. Ten tweede, het had ook anders kunnen lopen. Eén terroristische aanslag zoals *nine eleven* had de reisbusiness een knauw kunnen geven. En ten derde: ik heb vanaf 2003 heel mooie jaren gehad!'

Want, wat ben je gaan doen?

'We hebben eerst een maand op Bonaire gezeten en toen dit huis gekocht en opgeknapt. Ik ben me daarna vooral aan het vaderschap gaan wijden. We zijn nu net met het hele gezin drie maanden in Tanzania geweest waar ons tweede huis staat. Ik heb de tuin aangelegd en de veranda gebouwd. Dat was heerlijk. Ik werk soms wel en soms niet, dat kan ik me permitteren. Maar het borrelt voortdurend. Dat zal het ondernemersbloed zijn.'

Wat borrelt er zoal?

'Ik werk aan een internetproject om hotelgegevens aan het oordeel van consumenten te koppelen. Voorlopig blijf ik in deze branche want internet en reizen zijn voor elkaar geschapen. Het is voor mij op dit moment belangrijk dat ik mijn ei kwijt kan, zonder weer zo heel groot te worden. Al heb ik voor dit project al wel weer iemand aangenomen. Gelukkig werkt-ie heel zelfstandig!'

Kom je nog weleens bij Bookings?

'Soms. Ik vind het geweldig om te zien dat het bedrijf zo'n flinke duw in de goede richting heeft gekregen. Er werkt nu tweehonderd man die ik natuurlijk lang niet allemaal ken. Als ik me dan voorstel zie je ze denken, hé hij heeft het opgericht. Dat is leuk.'

En kom je nog weleens in het BTC om de ondernemers daar te vertellen hoe het moet?

'Nou nee. Je kunt namelijk niet zeggen: zo moet het. Ik kom wél elk jaar in Twente voor het huisfeest van Huize Hubertus waar ik een tijd heb gewoond. Ook met mijn mede-oud-bewoners van huize Cook heb ik nog veel contact. Ieder jaar trekken de oude lullen met de huidige bewoners een weekendje naar een stad in Europa. En uiteraard betalen de oude lullen dan wat extra voor de jonkies. Hartstikke leuk is dat.' ■

Tekst: Jannie Benedictus
Foto: Christiaan Krouwels

Leven tussen de kangoeroes

Leo Goedegebuure emigreerde in juli 2005 met zijn gezin naar Armidale, in het oosten van Australië, om er hoogleraar te worden. Zijn oud-collega en vriend Arwin Nimis, op vakantie Down Under, sprak met hem en proefde er van de uitstekende Australische wijnen.

Armidale is nauwelijks groter dan Oldenzaal. Wat de campus van de universiteit van New-England kenmerkt zijn de kangoeroes die (omheind) rondspringen in het hart van het terrein. Het ziet er allemaal wat anders uit dan in Twente, maar inhoudelijk zijn er overeenkomsten. 'De manier waarop deze universiteit zich wil verkopen lijkt veel op de aanpak van de UT. Dit is ook zo'n prima universiteit die denkt dat ze in de 'outback' ligt, maar wel scoort met een 4,5 op een vijfsterrenschaal', aldus Leo. Rankings en hitlijsten zijn er gemeengoed.

Het huis van de Goedegebuures, aan de rand van het stadje, ligt fraai tegen de heuvel. Op de fiets moet het kleine blad erop. De zonsondergangen kleuren er paars-rood-oranje-geel. Leo, die al in zijn UT-tijd bekend stond om zijn parate kennis van vooral Zuid-Afrikaanse wijnen, schenkt zijn gast een jonge Queen Adelaide Cabernet-Sauvignon 2005 (*dark berry fruit flavour, hints of sweet spice and luxurious finish*).

Doceert: 'De centrale vraag die deze universiteit

Twee alumni in gesprek

In het kader van 'de ene alumnaus interviewt de andere' schreef Arwin Nimis dit verhaal op verzoek van de redactie. Nimis bezocht Australië in de weken tussen zijn vertrek uit Twente en zijn nieuwe baan in Groningen. Arwin Nimis (1971) studeerde bestuurskunde in Twente, was daarna onder andere coördinator onderwijsbeleid bij het CvB en van 2001 tot 2006 directeur van Bureau Communicatie. Sinds 1 maart is hij stafdirecteur marketing en communicatie aan de Hanzehogeschool Groningen. Voor zijn vertrek uit Twente werkte hij mee aan de totstandkoming van de Bestuurlijke Agenda 2006-2007 van de UT.

Leo Goedegebuure (1957) studeerde ook bestuurskunde (eerste lichting, 1976), promoveerde in Twente en werkte vervolgens vele jaren als onderzoeker en (later) directeur bij het UT-instituut Cheps, dat is gespecialiseerd in hoger onderwijsbeleid en management. Tussendoor was hij (eind jaren negentig) beleidsadviseur van het college van bestuur. Zijn laatste functie was zakelijk directeur van het Institute for Governance Studies (IGS) van de faculteit Bestuur, Bedrijf en Technologie. Voor zijn vertrek naar Australië was hij betrokken bij het schrijven van het Instellingsplan, waarin de UT haar koers voor de komende jaren heeft uitgezet.

zich stelt is waar haar kansen liggen in zo'n relatieve uithoek. Het antwoord lijkt simpel: zorg ervoor dat je er betaalbaar kunt studeren en wonen, scoor met goed onderwijs en (deels) heel goed onderzoek. Dat, gevoegd bij de fantastische natuur hier in de National Parks en je zou zeggen 'piece of cake'. Niet dus. Er is nog veel werk te doen. Net als in Twente hebben we hier de neiging om vooral de zogenaamd negatieve kanten van de regio te benoemen.' De Australische universiteiten zijn minder dan de Nederlandse instellingen afhankelijk van overheidsgeld. Ook Armidale doet volop mee met de slag om de Aziatische *full fee paying* students.

Is de universiteit daarop toegerust?

Leo: 'Dat dacht ik dus eerst. Maar dat viel tegen. Wat je hier ziet kende ik al vanuit Nederland: de overheid stopt steeds minder geld in het hoger onderwijs maar meent desondanks steeds meer eisen te kunnen stellen aan wat er binnen de muren van de academie gebeurt. Dat leidt tot veel bureaucratie. Ik ben veel tijd kwijt aan allerlei formulieren en verantwoordingsverklaringen. Dat noemen we hier 'compliance' en daar word je goed ziek van. Het heeft een heel negatief effect op ondernemendheid. De insteek is: eerst je procedureel indekken en dan pas –misschien- iets wilds doen... Dat zint me niet. We moeten daar hoognodig wat aan doen.'

Na de Cabernet verkiezen we de slobbersshiraz van Hardys boven de Shiraz-Pinot noir 2003, die we al eerder geproefd hebben (*hint of black mulberry rose, integrated acid and tannin on the tongue, profound purple*). We bomen over de jaren dat we samen beleidsmedewerkers waren. Het was een turbulente tijd, zo rond 1998, waarin de UT veranderde van vooral technisch naar een 'cross-over' tussen techniek, gedrag en gezondheid. Onder leiding van rector magnificus Frans van Vught explodeerde het aantal studierichtingen en kwam de UT uit op de eerder beoogde 7500 studenten. De UT voerde, met ons beiden als geloofspredikers, als eerste universiteit de major-minor structuur in (met hoofdvak en bijvakken). De raad voor de campusvoorzieningen verpolitiekte en werd vervangen door een bedrijfsmatiger bedoelde Student Union, waarna wij toetraden tot de raad van toezicht. Wat zou de Twentse

Student Union kunnen leren van de veel ervarener Union in Armidale?

Leo: 'Tot een maand geleden was iedere student betalend lid van de Student Union. Die verplichting is afgeschaft en de paniek is groot: hoe betalen we nu alle sportfaciliteiten, de psychologen, de andere counsellors en hoe zit het eigenlijk met die politieke stem? Ja, ik zie wel brood in een uitwisseling, want de Twentse Union weet intussen wel wat het betekent om "klanten" te hebben...'. Ons gesprek komt op de 3TU-federatie, een actueel en veelbesproken item. Goedegebuure draait zijn hand niet om voor een pittige uitspraak. Zegt: 'Een federatie gaat niet ver genoeg. Het zal me in Enschede wel niet in dank worden afgenomen, maar ik zou zeggen: fuseer tot de University of Technology Netherlands en doe mee in de vaart der volkeren. Er is geen andere weg en dan kun je maar beter snel een harde keuze maken.' Goedegebuure promoveerde 'ooit' op hoger onderwijs fusies.

Buiten leven, buiten koken, het milde klimaat laat het allemaal toe. 'Het bevalt ons prima', zegt Leo, die vorig jaar zomer met vrouw en twee dochters koos voor Australië, waar hij al eerder (tijdelijk) werkte. 'Het was voor ons allemaal even wennen. We hebben nu onze draai gevonden en dit huis gekocht. Ik hou als wetenschapper natuurlijk mijn contacten met de UT. M'n Twentse maatjes, ja die mis ik best wel een beetje.

Maar uiteindelijk is het gewoon goed om als mens en als wetenschapper in een volstrekt andere omgeving te zijn. Hier krijg ik de kans om een eigen instituut op te zetten en adviezen te geven over hoger onderwijs-beleid. Die adviezen hebben vaak een originele invalshoek, simpelweg doordat ik van ver kom met andere ervaringen. En dat is prettig om te merken. Ze weten hier bijvoorbeeld weinig tot niets van de invoering van de bachelor-masterstructuur aan alle EU-universiteiten, terwijl dat de Australische universiteiten juist kansen biedt. Ik ben net terug uit Canberra waar we met de top van het ministerie plannen hebben besproken voor een internationaal congres over wat er in Europa gebeurt. Kijk, dat zijn nu van die leuke spin-offs.' We drinken nog een glas Liquer Cabernet Port van de Castle Glen Vineyard (*white chocolate and caramel*), die we te zoet vinden en vervangen door een Rummy Shiraz (*smooth rich red port*) van dezelfde wijngaard. De avond valt. Morgen zal het wel weer vroeg dag zijn. Dan worden we, in de uitbundige ochtendzon, wakker geschreeuwd door die gekke Gallahs: van die bleke roze-grijze vogels die eruitzien als te heet gewassen kakatoes. ■

Tekst en foto's: Arwin Nimis

Slimme software voor slechte slapers

Bob Kemp moet de droom van elke slechte slaper zijn. Als klinisch fysicus in het Haagse Slaapcentrum en mededirecteur van Holland Sleep Research ontwikkelt hij software die slaap- en waakproblemen aan het licht brengt. 'Het is allereerst een technische fascinatie, een intellectuele uitdaging', vertelt Kemp die in de jaren zeventig elektrotechniek studeerde aan de UT. 'En ik vind het mooi te zien hoe de techniek de diagnostiek heeft verbeterd.'

Het Slaapcentrum van het Medisch Centrum Haaglanden, hartje Den Haag, behandelt per jaar zo'n duizend patiënten. Die zijn vaak ten einde raad omdat ze 's nachts slecht slapen en overdag niet goed wakker blijven.

De patiënten worden doorgaans eerst - voorzien van een zogenoemde ambulante beplakking- twee etmalen naar huis gestuurd. Ze krijgen met lijm elektroden op strategische plaatsen geplakt en kruipen daarmee thuis onder de wol; wie slecht slaapt doet in een vreemd bed immers al helemaal geen oog dicht. De elektroden meten zaken als ademhaling, spierspanning en hersenactiviteit en sturen hun signalen naar een digitale recorder die de patiënt om zijn middel draagt. In het ziekenhuis worden de gegevens ingelezen in de computer en omgezet naar inzichtelijke grafieken.

Bob Kemp (54) ontwikkelde de voorlopers van het apparaat en de bijbehorende software; als klinisch fysicus is hij verantwoordelijk voor nieuwe technieken om de

toestand van het zenuwstelsel te meten. 'Steeds meer werk wordt geautomatiseerd. Ik hou de markt in de gaten, bepaal welke software we zelf ontwikkelen en welke we moeten inkopen.' Op dit moment, vertelt Kemp, werkt hij aan slaapmeting op secondeschaal. 'Onze meetapparatuur is nog niet in staat om van seconde tot seconde te meten wat er 's nachts gebeurt. Soms komen hier mensen die zeggen heel slecht te slapen, terwijl wij vervolgens zes uur slaap meten. Maar dat kán niet, zeggen ze dan. Misschien dat deze mensen met regelmaat een halve seconde wakker zijn, waardoor ze niet de gelegenheid krijgen om diep weg te zakken. Dat kunnen we dus nog niet goed in beeld brengen.'

De basis voor zijn werk is de studie elektrotechniek waar hij in 1968 mee begon. 'Ik twijfelde tussen

EL en geneeskunde, maar wilde niet in een ziekenhuis werken als een van de vele dokters of in een technisch bedrijf als een van de vele ingenieurs.' Hij snuffelde nog even aan de bio-informatica maar besloot toch voor een puur elektrotechnische studie te gaan. 'Ik ben van mening dat het voor de ontwikkeling van medische techniek beter is om een harde ingenieur naast een echte arts te zetten. Hoe kleiner je ingenieursbagage, hoe minder je hebt in te brengen in de samenwerking met de dokter. Als technicus moet je namelijk, wanneer een arts een vraag heeft, álle mogelijke links met de techniek kunnen leggen. Je moet kunnen bijdragen aan iets dat er nog niet is. Die medische vraagstelling leer je wel van de arts, dat komt vanzelf in de praktijk. Hier in het Slaapcentrum vertrouwen ze op mij voor de techniek, ik vertrouw op

Apneeuers zijn vaak gebaat bij een minicompressor die door een slang met de neus is verbonden en voor voldoende overdruk in de luchtweg zorgt.

de artsen als het gaat om medische kennis.’ Kemp studeerde in 1977, cum laude, af op een onderzoek naar hersenanalyse en solliciteerde op een baan in het Leids Universitair Medisch Centrum, als medisch fysicus op de afdeling neurologie. ‘Die baan moest en zou ik hebben.’ Hij werd aangenomen. Zijn Leidse baas, professor Kamphuisen, wilde graag dat Kemp ging promoveren. Dat gebeurde aan de UT, in 1987, bij professor Gröneveld, maar met Kamphuisen als eerste promotor. Een aantal exemplaren van zijn proefschrift ‘Model-based monitoring of human sleep stages’ staat nog in de boekenkast van zijn Haagse werkkamer. ‘Ik promoveerde op een model om het slaaponderzoek verder te automatiseren. Het tijdperk waarin de registratie nog op papier terechtkwam en laboranten naast de slapende patiënt zaten om kilometers papier door een printer te loodsen was inmiddels voorbij. Maar het beoordelen van de slaaptoestand van de patiënt (diepe, lichte, remslaap of waak) gebeurde nog steeds door de laborant. Ik ontwikkelde algoritmen zodat de computer die beoordeling kon overnemen.’ Dat klinkt mooi, maar het werkt twintig jaar later

nog steeds niet optimaal, vertelt Kemp. ‘Het omgaan met stoorsignalen blijft een probleem. De patiënt duikt bijvoorbeeld weg in zijn kussen zodat de elektroden bewegen. Door de ruis die dan ontstaat, interpreteert de computer het soort slaap verkeerd.’ Begin jaren negentig wilden Kemp en zijn Leidse collega’s het slaaponderzoek uitbreiden. Maar in Leiden bleek daarvoor geen ruimte. ‘In het MCH waren wél mogelijkheden. En dus heb ik de helft van mijn baan in Leiden opgezegd, mijn slaapspullen gepakt en ben ik naar Den Haag vertrokken om het Slaapcentrum op te richten. Nog steeds combineer ik deze twee banen.’ En daar kwam in 1994 een derde functie bij: Kemp en zijn medische maten richtten Holland Sleep Research op: een BV waar wetenschappelijk slaaponderzoek in is ondergebracht. ‘Voor slaapresearch is nauwelijks onderzoeksgeld te krijgen, daarom hebben we deze BV opgericht. Af en toe doen we een opdracht voor een farmaceut en van dat geld kunnen we dan weer leuke dingen onderzoeken.’ Slapen is beslist geen business, vertelt Kemp. ‘Hoe dat komt?’ Nuchter: ‘Waarschijnlijk omdat

je er niet dood aan gaat. Slecht slapen is geen levensbedreigende ziekte en waarschijnlijk dus te soft om in te investeren. Er is nauwelijks belangstelling voor. Ook het bedrijfsleven steekt geen geld in onderzoek, terwijl jaarlijks bakken met geld verloren gaan door slaapproblemen op het werk. Ga maar na: iemand presteert slecht door slaapgebrek, daardoor ontstaat stress, waardoor de persoon nog slechter slaapt. Sommige bedrijfsartsen leggen die link, maar de meeste nog niet.’ Die matige belangstelling werkt ook door in de apparatuur. Kemp: ‘Er zijn weinig grote fabrikanten gespecialiseerd in meetapparatuur voor slapen, daarom maken we veel zelf.’ Ook andere slaapcentra in de wereld houden er hun eigen systeem op na. ‘Vroeger zetten we slaapregistraties op papier. Dat had één voordeel: iedereen kon er mee werken. Nu worden registraties overal verschillend opgeslagen, waardoor het moeilijk is om wetenschappelijk samen te werken en een collega-arts om een medisch consult te vragen. Daarom heb ik samen met Europese collega’s een standaardformaat vastgesteld: het European Data Format. Het mooie is dat ze daar nu ook in Amerikaanse slaapcentra mee gaan werken! Dat is

niet zonder slag of stoot gegaan, want de Amerikanen gebruikten natuurlijk liever hun eigen methode. Ik ben een paar weken geleden speciaal naar Philadelphia gegaan om de laatste tegenargumenten van tafel te vegen. Met succes.’ Glimlacht. ‘Dat was kicken hoor.’ Kemp vindt in zijn werk de technische uitdagingen mooi, maar er zit ook een stukje idealisme achter. ‘Veel Nederlanders slapen slecht, ze functioneren daardoor niet lekker in alle aspecten van het leven. De oorzaken van dat slechte slapen komen langzaam in beeld. Het slaap-apneu syndroom bijvoorbeeld, waarbij mensen honderden keren per nacht heel kort wakker worden doordat de ademhaling stagneert, was tijdens mijn promotie in Europa nog onbekend. Wij waren de eersten in Nederland die het, dankzij zelf ontwikkelde software en sensoren, op grote schaal ambulante konden vaststellen. Daardoor werd duidelijk dat het alleen in Nederland al om honderdduizenden patiënten gaat. Door dat grote aantal is de markt duidelijk geworden, zodat er goede therapieën zijn ontwikkeld en veel van hen weer fit door het leven gaan.’ ■

Beplakking voor thuisregistratie

De draakjes van Flat 32

‘Flat 32 door de geluidsbarrière’, luidde de kop boven een verhaal in het UT-Nieuws van 11 februari 1993. Ze stonden er gekleurd op, de toenmalige bewoners van de studentenflat aan de Calslaan 32. Talrijke incidenten - van extreem luidruchtige feestjes tot fysiek contact met leden van de bewakingsdienst - maakten ‘32’ tot de beruchtste studentenflat van die tijd. Een terugblik met zes oud-bewoners. Locatie: Café De Geus aan de Oude Markt in Enschede. ‘We waren een beetje van de provocatie.’

Een paar citaten van destijds: ‘Hoofd bewakingsdienst Marcel Weustink hoeft niet lang na te denken wanneer Calslaan 32 ter sprake komt. Zijn waslijst van incidenten omvat geluidsoverlast, duwen en trekwerk tussen bewoners en bewakers, het uitschelden van bewakers voor “Hitler” en “fascisten”, een handgemeen met een agent, fikkie stoken en het knallen met carbid.’ Voor de toenmalige directeur Campushuisvesting Bert Bokhove was de maat vol. ‘Voor ons zijn de grenzen bereikt. Als het om studentikoos gedrag gaat zijn we liberaal, maar tegen regelmatig terugkerende overlast en vandalisme treden we op.’

De opsomming uit die editie van het UT-Nieuws leidt bij het sextet tot wat gegniffel. De zes recalcitrante, beruchte

studenten van toen zijn inmiddels brave vaders met keurige banen. ‘Af en toe was het vrij ernstig ja’, beaamt Daan de Haas glimlachend. Peter van der Wal, kan er ook nog steeds om lachen. ‘Draakjes noemde de campusagent ons. Had-ie wel gelijk in, denk ik.’ Er werd in die tijd veel geklaagd over het luidruchtige, asociale gedrag van de bewoners van Calslaan 32. Heel veel. Een verrassende ontboezeming: een groot gedeelte van de klachten kwam niet van geïrriteerde burens. ‘Zeker de helft van de overlastmeldingen deden we zelf’, verklaart De Haas. ‘Als een feestje voor ons gevoel niet spectaculair genoeg was, belden we even en klaagden we over lawaai en overlast. Zo leukten we een feestje op.’

Peter van der Wal (leeftijd: ‘geen commentaar’) studeerde chemische technologie van 1977 tot 1986. In 1991 promoveerde hij bij de vakgroep organische chemie. Sinds april 1993 werkt hij als wetenschappelijk medewerker bij de universiteit van Neuchâtel, Zwitserland.

Daan de Haas (40) studeerde elektrotechniek van 1983 tot 1993 en verliet de UT zonder bul. Hij was vervolgens een paar jaar partner in een automatiseringsbedrijf en werkt sinds 1 januari 2006 als informatiemanager bij de provincie Zuid-Holland. Woont samen en heeft twee kinderen.

Flat 32 (uit: UT-Nieuws van 11 februari 1993)

De koffieronde slaan de mannen maar over, ze zien elkaar per slot van rekening ook niet wekelijks. De serveerster brengt de drankjes en Daan showt zijn t-shirt met Flat 32-logo: een dronken geit met een halve liter pils in z'n poten en het huismotto 'I'm only

here for the beer'. Terwijl zijn oud-huisgenoten zich op de uitgestalde foto's van weleer storten, brengt hij een kleine nuance aan in het artikel. Dat van "Hitler" en "fascist". 'We keken in die tijd veel naar de comedy 'Allo 'Allo (over de bezetting van een Frans dorp in de Tweede

Wereldoorlog, red.) en daar kwam ene kapitein Hans Geering in voor. Hij liet zijn Hitlergroet altijd gepaard gaan met een luidkeels "klop!". Zo groetten wij elkaar ook.' Theo Veenstra vult aan: 'En de campusbewaking, als die weer eens langs kwam. Zelfs Duitse collega- >>

'Afen toe was het 'vrij ernstig, ja'

Freek te Riele (33) studeerde van 1991 tot 1997 werktuigbouwkunde. Na zijn afstuderen werkte hij een tijd op detachingsbasis tot zijn oud-begeleider hem vroeg te promoveren. Hetgeen geschiedde. Na wat 'hap-snap werk' keerde hij wederom terug op de UT. Tegenwoordig is hij UT-coördinator van het Europees Netwerk van Onderzoeksinstituten. Is getrouwd en heeft een tweeling.

Theo Veenstra (33) studeerde van 1990 tot 1996 natuurkunde en promoveerde in 2001 bij elektrotechniek. Hij werkte nog vijf jaar als postdoc. In april van dit jaar maakte hij de overstap naar het bedrijfsleven en trad in dienst bij Lionix, een UT-spin off. Theo woont samen en heeft een dochtertje.

studenten vonden het enorm humoristisch.' Daan: 'Persoonlijk hadden we niets tegen die gasten hoor; ze waren een beetje sukkelig, zo zonder pistool. Ik kan me nog herinneren dat Evert een stel vrienden op bezoek had. Toen de "veldwachter", zoals zij hem noemden, aan kwam fietsen, schoten ze carbid af.' Theo, grijnzend: 'Die man vloog bijna van zijn fiets van schrik.'

'We waren een beetje van de provocatie', analyseert De Haas, die het hoogste woord heeft. 'De hele campus dronk Grolsch – dat hoorde nu eenmaal zo als je in Twente woonde – dus dronken wij Heineken. Wist je trouwens dat de huisdealer van de UT ook in Flat 32 heeft gewoond? Al voor onze tijd hoor. Nee, wij deden niet aan drugs.' Ruim twee uur lang dissen de oud-bewoners de ene hilarische anekdote na de andere op. Het beeld ontstaat van een stel losgeslagen jongeren en eigenlijk klopt dat beeld ook wel, geeft Ronald van Puijenbroek toe. 'Ik kwam net van de middelbare school toen ik op de campus kwam wonen. Je had het gevoel: eindelijk onder moeders vleugels vandaan. Het heeft wel even geduurd voor ik het rustiger aan ging doen. Alle controle was weg. In m'n laatste

trimester op de UT ben ik misschien een keer of twee naar college geweest.' Was er sprake van een correlatie tussen het bruisende flatleven en de studieresultaten? De Haas, die de UT na tien jaar verliet zonder bul: 'Bij mij wel ja.' Veenstra: 'Gemiddeld deden we het niet zoveel slechter dan andere studenten, hoor. Degenen die afgestudeerd zijn hebben er zo'n zes jaar over gedaan en dat was vrij gebruikelijk in die tijd.' De Haas: 'Ik heb ooit een hele zomervakantie doorgeblokt om m'n propedeuse te halen, omdat ik anders weg moest. Dat ging goed, dus daarna was de druk weer van de ketel. En die is er nooit meer

opgekomen.' Opnieuw breekt een lach door op zijn gezicht. 'We hadden ooit een flatfeest en toen ging er weer van alles in rook op. Stoelen, tafels. We liepen de brandweer met opzet voor de voeten. Uiteindelijk moest er een geweldige politiemacht aan te pas komen om die fik te blussen.' Theo: 'Ja, ja, ja, dat kan ik me nog herinneren, dat was mijn eerste flatfeest. Er kwamen mensen aan de deur met de vraag waar hun bankjes waren gebleven.' Het was niet de eerste en zeker niet de laatste keer dat er politie aan te pas kwam om brandweerlieden in staat te stellen hun werk te doen. 'Maar volgens mij is er nooit iemand daadwerkelijk

opgepakt', meent De Haas. 'Zeker wel', corrigeert Ronald. 'Robbert!' Peter: 'Oh ja, zo stoned als Rattaplan, die gozer.' Ronald: 'Hij had een pollepel in zijn zak die hij gebruikte als opener. Toen politiemensen hem apart namen, wilde hij die pollepel weggleggen. Dachten ze dat-ie een wapen had en is-ie gearresteerd. Ons pleidooi op het politiebureau maakte natuurlijk weinig indruk. Pas om een uur of vier 's nachts mocht hij weer naar huis. Zonder jas werd hij het bureau uitgezet.' Daan de Haas: 'Eigenlijk stond voor alles wat we deden in die tijd het woordje 'te'. ■

Ronald van Puijenbroek (31) maakte na twee jaar informatica aan de UT, de overstap naar de HIO. Daar volgde hij de laatste twee jaar de MKB-route: drie dagen per week werkte hij bij Quality Online, in plaats van een afstudeeropdracht en een stage. In 2000 was hij klaar en trad hij fulltime in dienst bij dat bedrijf. Sinds 1 mei werkt hij bij het Utrechtse WCC als consultant. Is getrouwd en heeft een dochtertje.

Menne de Jong (34) studeerde technische natuurkunde van 1991 tot 1997. In 1998 trad hij in dienst bij Arinso. Hij werkt via dat bedrijf op dit moment op projectbasis bij Nationale Nederlanden. De Jong heeft een vrouw en een zontje.

De Eindhovense hoogleraar chemische reactortechnologie Jaap Schouten (1959), die begin dit jaar door Technologiestichting STW werd benoemd tot Simon Stevin Meester 2006, legde de basis voor zijn succesvolle wetenschappelijke carrière in Twente.

Technologieprijs

'Tja, hoe gaat dat,' mijmert Schouten. 'Ik had een enthousiaste docent natuurkunde en scheikunde en wist al in de vijfde klas van het VWO dat ik naar een technische universiteit wilde. Tijdens een voorlichtingsdag op de campus was ik verkocht.' Hoewel hij alle bètavakken leuk vond, werd het chemische technologie. 'Dat leek me zo breed mogelijk. Ik dacht aan een keuze voor het leraarschap. Dan kon ik tegelijk leraar scheikunde, natuurkunde én wiskunde worden.'

Al snel raakte dat plan echter op de achtergrond. 'Al het andere vond ik uiteindelijk toch veel leuker.' In die tijd waren de opleidingen aan de UT net als nu gesplitst. Schouten studeerde na zijn baccalaureaat in 1981 nog twee jaar door voor het ingenieursdiploma. De vrije studierichting in de chemische technologie combineerde hij met vakken uit de bestuurskunde en bedrijfskunde.

Studeren was niet het enige dat Schouten deed. 'Het studentenleven was érg gezellig en vulde een belangrijk deel van mijn tijd,' grinnikt hij. 'Daarnaast was ik actief in de lokale politiek in Enschede. Mijn politieke interesse raakte echter op de achtergrond na mijn afstuderen, omdat ik mijn aandacht op de wetenschap wilde richten. Als je iets doet, moet je het goed doen.' Schouten promoveerde in Delft, waar hij -na twee jaar Unilever- in 1990 terugkeerde als universitair docent. 'Ik koos bewust voor het bedrijfsleven, maar wist dat ik ooit zou terugkomen in de wetenschap,' zegt hij. 'Door een mooie aanbieding van mijn vroegere promotiebegeleider kwam dat moment sneller dan verwacht.'

In 1998 werd hij hoogleraar in Eindhoven. Daar startte hij een compleet nieuwe onderzoekslijn. 'Wij werkten als eersten in Nederland aan gestructureerde microreactoren,' vertelt Schouten, die in de afgelopen jaren het vakgebied op de kaart heeft gezet. 'Het mooie daaraan is dat het onderzoek noodzakelijkerwijs multidisciplinair is. Een werkend device vereist de integratie van kennis van verschillende experts. We werken daarom niet alleen veel samen met bedrijven als Shell, DSM, Akzo Nobel, Organon en Engelhardt maar ook met onderzoeksinstituten

als Mesa+ in Twente.' Daarnaast benaderde hij minder voor de hand liggende bedrijven als Ford en Toyota waarmee hij kinetische reactiemodellen ontwikkelde ten behoeve van zuiniger dieselmotoren. Technologiestichting STW verleende Schouten eind februari dit jaar de eretitel Simon Stevin Meester 2006, vanwege zijn originele en creatieve aanpak en het feit dat hij altijd alert is op toepassingen van het onderzoek. 'Een enorme opsteker,' zegt Schouten. 'Niet alleen voor mijzelf, maar voor de hele groep. Het betekent toch een erkenning van ons onderzoek. Dat werkt erg stimulerend.'

Schouten krijgt van STW een half miljoen euro, vrij te besteden aan wetenschappelijk toepassingsgericht onderzoek. Onderzoek naar microreactoren, uiteraard. 'Er is daarin nog zoveel te doen. Ik maak samen met mijn wetenschappelijke staf een plan. Waarschijnlijk zullen we twee aio's aanstellen. De rest van het geld gaat op aan apparatuur, want experimenteel onderzoek is duur.' De oud-UT-student neemt zijn prijs op 17 oktober in ontvangst.

Met de jaren is Schouten zich er steeds bewuster van geworden hoe leuk hij de wetenschap vindt. 'Je bent met je onderzoeksgroep toch een beetje eigen baas. Met een goed idee kun je in principe meteen aan de slag. En we hebben een goede groep om nieuwe dingen mee te doen.' ■

MASTER OF PUBLIC MANAGEMENT

De bagage voor de overheidsmanager van morgen

Dynamisering van samenleving en overheid stelt hoge eisen aan overheidsmanagers. Bedrijfsmatig werken wordt steeds belangrijker. Management van overheids- en andere publieke organisaties kent echter niet alleen gelijkenissen maar ook verschillen met het management van bedrijven. De rol van politieke besluitvorming geeft public management een extra dimensie.

Het programma van de tweejarige postdoctorale opleiding Master of Public Management (MPM) biedt een multidisciplinaire, analytische en creatieve benadering van vraagstukken en problemen waarmee managers in

de publieke sector te maken krijgen. In de opleiding worden bestuurskundige en bedrijfskundige inzichten geïntegreerd en toegepast op het management van overheids- en not-for-profit organisaties.

Deze parttime studie omvat, gespreid over twee jaar, zes modules van tien dagbijeekomsten. De modules kunnen ook afzonderlijk worden gevolgd. Er wordt gewerkt met een breed scala aan werkvormen in een groep van maximaal 25 deelnemers. Het accent ligt op cases en praktijkstudies die aansluiten bij concrete situaties van de cursisten. Dit staat garant voor een diepgaande praktijkgerichte opleiding.

Eerste jaar

- Organisationsmanagement
- Financieel Management
- Beleidsmanagement

Tweede jaar

- Informatiemanagement
- Personeelsmanagement
- Politiek en Management
- Afstudeerscriptie

De leergang leidt tot het internationaal erkende diploma Master of Public Management en wordt op vrijdagen verzorgd in Utrecht.

Universiteit Twente
de ondernemende universiteit

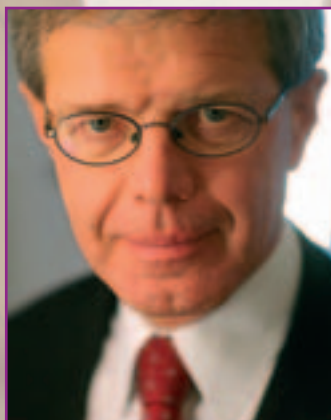
Kijk voor meer informatie op
www.cbo.utwente.nl of mail naar
cbo@bbt.utwente.nl

Deze master wordt aangeboden door het Centrum voor Bestuurskundig Onderwijs van de Universiteit Twente.

Alumnibeleid in de praktijk

Het zal de lezers van dit blad en de trouwe bezoekers van de alumniportal op de UT-site niet zijn ontgaan: de UT doet er van alles aan om de banden met haar afgestudeerden aan te halen. Plannen voor verdere investeringen in een goede wederzijdse relatie zijn onlangs verankerd in een notitie Alumnibeleid.

Tekst: Bureau Communicatie

Sleutelposities

Dr. Anne Flierman
(voorzitter college van bestuur):

'Onze alumni zijn erg belangrijk voor ons. Ze zitten op sleutelposities binnen de overheid en het bedrijfsleven en kunnen deuren voor ons openen die anders gesloten zouden blijven. Van

dat netwerk maken we graag gebruik. Daar staat tegenover dat we investeren in de relatie met onze alumni. Het Alumni Magazine wordt gewaardeerd, net als het levenslange alumnus e-mailadres. En als we onze alumni in de toekomst nog meer interessante producten en diensten kunnen aanbieden, zullen we dat zeker niet nalaten.' ■

Afstudeeropdrachten

Ing. Rik Akse
(stagecoördinator faculteit Technische Natuurwetenschappen):

'Ik heb een bestand van enkele tientallen, veelal gepromoveerde alumni bij multinationals als Shell en Akzo, maar ook bij spin-off-bedrijfjes van de UT. Daar put

ik regelmatig uit als ik stageplaatsen of afstudeeropdrachten zoek voor studenten CT, TN, Nanotechnologie of Advanced Technology. Dat levert hele goeie combinaties op.' ■ >>

Beurzen

Frits Spoek
(*International Office*):

'We hebben dit jaar meegedaan aan de Chinese International Education Exhibition Tour in Shanghai en Beijing. Daar zijn we onder meer met vier Chinese alumni (twee gedragswetenschappers en

twee TNW'ers) naartoe geweest. Die waren daar buitengewoon waardevol bij de voorlichting aan potentiële Chinese masterstudenten en hun ouders.' ■

Fonds

Frank Schreve
(*voorzitter stichting Universiteitsfonds Twente*):

'Als Universiteitsfonds merken we dat het alumninetwerk van de UT sterker wordt. In onze contacten met het bedrijfsleven komen we steeds meer alumni van de

UT tegen. Dat schept direct een band en het praat een stuk makkelijker. Bovendien zien we dat het voor alumni steeds vanzelfsprekender wordt om ook op persoonlijke titel een bijdrage aan het Fonds te leveren. Dat zegt veel over de band tussen de UT en haar alumni.' ■

Studiekeuze

Esther Noordman-Bozoglan
(*communicatieadviseur faculteit Gedragswetenschappen*):

'Vorig jaar hebben we een boekje gemaakt, waarin 21 korte interviews staan met afgestudeerden van onze faculteit. Dat gebruiken we voor vwo-scholieren, ter

ondersteuning van hun studiekeuze. Onze alumni vertellen in die interviews over hun eigen studiekeuze, over hun opleiding, hun baan, hun vakgebied, hun carrière. Ze onthullen wat hen bezighoudt in hun leven en hun werk. Het was heel leuk om te merken dat het enthousiasme om daaraan mee te werken onder onze oud-studenten erg groot was.' ■

Alumniportal

Ruim 8.500 afgestudeerden hebben inmiddels de alumniportal ontdekt op www.alumnus.utwente.nl. Alumni checken daar hun unieke levenslange alumnus e-mailadres. Ook geeft de site – in statistieken – een beeld van de spreiding van UT-alumni over Nederland en de rest van de wereld, over hun salarisontwikkelingen en de top-10 van hun werkgevers. Op de site zijn bovendien relevante artikelen uit het UT-Nieuws te vinden. Alumni kunnen op een apart deel van de site – na inloggen – de gegevens van andere afgestudeerde UT'ers bekijken en met hen in contact komen. Wie (opnieuw) wil inloggen maar zijn toegangscode kwijt is, kan contact opnemen met het Alumnibureau via alumni@utwente.nl.

I N N O V A T I O N & L E A D E R S H I P

International Executive MBA

Start 14 juni 2006

- Management van technologie, innovatie, strategie en ondernemerschap
- Voor ambitieuze professionals en executives
- High impact learning
- Lerende en interactieve groep
- Focus op persoonlijke groei
- Meest toegepaste MBA voor ingenieurs in Europa
- Internationale studiereis
- Academische MBA
- Parttime opleiding, 16 seminars in 2 jaar

- ▶ INNOVATIE
- ▶ EFFECTIEF LEIDERSCHAP
- ▶ MANAGEMENT VAN TECHNOLOGIE
- ▶ PERSOONLIJKE ONTWIKKELING
- ▶ ONDERNEMERSCHAP
- ▶ COACHING

TSM
Business School
University of Twente

www.tsm.nl

TSM Business School - Recruitment Office
Postbus 217 - 7500 AE Enschede

T +31 (0)53 489 8009 E mba@tsm.nl

UF stichting universiteitsfonds twente

I: www.utwente.nl/ufonds
E: universiteitsfonds@utwente.nl
T: 053-4894077

Universiteitsfonds Twente
Postbus 217
7500AE Enschede